

Giới thiệu Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính

Truyện Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính của tác giả Chúc Mộng là câu chuyện kết hợp giữa hai thể loại ngôn tình và xuyên không. Bệnh viện Trung Tâm nằm ở trung tâm thành phố, là bệnh viện tốt nhất toàn thành phố, và chỉ cách trung tâm thương mại lớn nhất thành phố một con đường.

Tại lầu 12 của bệnh viện Trung Tâm, bên trong phòng khám bệnh của bác sĩ khoa chỉnh hình ánh đèn vẫn sáng. Hoa Tố Vấn khẽ thở phào nhẹ nhõm, khép lại quyển sách trên tay, đứng dậy. Đọc sách hơi lâu, xương cổ có chút không thoải mái, cô vừa duỗi hai tay vừa từ từ đi đến phía trước cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nữ Bác Sĩ Không Được Như Ý

Bệnh viện Trung Tâm nằm ở trung tâm thành phố, là bệnh viện tốt nhất toàn thành phố, và chỉ cách trung tâm thương mại lớn nhất thành phố một con đường.

Tại lầu 12 của bệnh viện Trung Tâm, bên trong phòng khám bệnh của bác sĩ khoa chỉnh hình ánh đèn vẫn sáng. Hoa Tố Vấn khẽ thở phào nhẹ nhõm, khép lại quyển sách trên tay, đứng dậy. Đọc sách hơi lâu, xương cổ có chút không thoải mái, cô vừa duỗi hai tay vừa từ từ đi đến phía trước cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Ngoài cửa sổ là cảnh thành phố về đêm, đèn ne-on đang nhấp nháy, đèn đường rực rỡ. Hoa Tố Vấn yên lặng nhìn một hồi, than nhẹ một tiếng rồi trở lại bàn làm việc, cởi áo khoác trắng dài xuống, cầm túi xách lên, khóa kỹ ngăn kéo.

“Bác sĩ Hoa, về à!” Bác sĩ Tiểu Vương trực ban ngồi bên kia chào hỏi cô.

Cô khẽ mỉm cười, hơi gật đầu, đi ra cửa.

Ngọn đèn trên hành lang có chút mờ, phòng bệnh hai bên phần lớn đã tắt đèn, lúc này, các bệnh nhân đều đi ngủ, chỉ có trạm hộ lý cuối hành lang là còn sáng đèn.

Hoa Tố Vấn đi nhanh hơn mấy bước, lúc đi ngang qua trạm hộ lý nhìn thấy hai người y tá đang nói chuyện phiếm, vừa nói vừa cười. Cô háng giọng một cái, dừng bước.

“A! Bác sĩ Hoa, cô vừa tan ca à!” Y tá trực ban thấy cô đứng ở đó, vội vàng chào hỏi.

“Giường số 3 mới vừa phẫu thuật xong, thuốc gây mê vẫn còn tác dụng nên chưa tỉnh, các cô hãy chú ý một chút, thường xuyên đi trông chừng! Còn có đứa bé bị gãy xương ở giường số 10, buổi chiều đã cho uống thuốc hạ sốt, ban đêm có thể bị sốt lại hay không vẫn chưa biết, nên cách 2 tiếng đồng hồ phải đo nhiệt độ cơ thể cho đứa bé một lần.” Cô thuận tay từ trên kệ bệnh án rút ra bệnh án của giường số 10 lật xem một chút, mặt hơi hơi trầm xuống, đưa tới trước mặt y tá trực ban, “Tại sao nhiệt độ cơ thể lúc 10h còn chưa đo?”

“A... việc ấy, tôi lập tức đi đo ngay...” Y tá trực ban đỏ mặt.

Hoa Tố Vấn đem bệnh án đưa tới trên tay cô ấy, lạnh lùng nói: “Giờ làm việc đừng quá xao lãng, xảy ra chuyện sẽ phải chịu trách nhiệm đấy!” Nói xong, xoay người đi khỏi trạm hộ lý.

Hai cô y tá trẻ ngơ ngẩn nhìn bóng dáng Hoa Tố Vấn biến mất trước cửa thang máy, nhìn nhau cười, le lưỡi một cái. Một người nói: “Không phải chỉ muộn 5’ đồng hồ thôi sao, có cần hung dữ như vậy không!” Một người khác phụ họa: “Những bà cô già tính tình đều có chút quái gở mà, cũng sắp ba mươi rồi, ngay cả một người bạn trai cũng không có, nên đành phải đem toàn bộ tâm tư đặt vào công việc thôi, bằng không vì lý do gì mà ngày nào cũng muộn như thế mới về nhà.” Một cuộc đối thoại bà tám từ đó mở rộng ra.

Hoa Tố Vấn đứng trong thang máy, nhấn nút xuống lầu, trong lòng cười lạnh một tiếng. Cô biết rõ sau khi cô đi vào thang máy rồi, hai y tá trẻ kia sẽ nói gì, những lời này các cô ấy đã nói rất nhiều, cô đã nghe đến tê dại từ lâu rồi. Không phải là cô thích giáo huấn các cô ấy, mà là chuyện liên quan đến y học nhất định phải thật cẩn thận, hôm nay nghiêm khắc sẽ đổi lấy nghiệp vụ sau này giỏi hơn, nếu mặc kệ cho các cô ấy lười nhác thì sau này nhất định sẽ gây ra sự cố.

Trong thang máy chỉ có một mình cô, bốn phía vách tường i-nox trong thang máy được công nhân vệ sinh lau đến bóng loáng, gần như có thể soi rõ dung mạo của cô. Cô vén vén tóc bên tai, kính ngác nhìn ảnh phản chiếu của mình trên tường.

Đã bao lâu không nhìn thật kỹ gương mặt này rồi? Tóc ngắn ngang tai bao lấy hai má có chút gầy gò, đôi môi đỏ búng, một đôi mắt hạnh ở hai bên sống mũi dài thẳng tắp, phía trên mắt hạnh được che bởi lông mi dày mà dài mảnh, cô vồ vồ khuôn mặt nhu mì xinh đẹp của mình đột nhiên có chút kinh ngạc, đây là mình sao, nhìn qua giống như một cô gái vừa hơn hai mươi. Cô biết mình xinh đẹp, qua ánh mắt của những người đàn ông nhìn mình cô cũng có

thể cảm giác được, nhưng cô lại chưa bao giờ để ý đến dung mạo mình, từ trước đến giờ cũng không trang điểm cho nó, bởi vì cô không muốn người khác cho rằng cô ưu tú chỉ bằng vẻ đẹp của cô.

“Khuôn mặt dễ nhìn thì ích lợi gì chứ!” Cô lạnh lùng nói thầm trong lòng.

Sáng nay chủ nhiệm khoa tìm cô nói chuyện, nhờ cô nhường cơ hội đi bồi dưỡng nghiệp vụ cho đồng nghiệp Tiểu Lưu, nguyên nhân là, ở khoa chỉnh hình bác sĩ nam có cơ hội phát triển hơn, ông ta kết luận cô dù sao cũng là một bác sĩ nữ, sớm muộn cũng sẽ rời khỏi khoa chỉnh hình. Cô cười lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi, lập tức đi đến chỗ y tá trưởng để ghi danh. Bệnh viện đang tổ chức du lịch cho công nhân viên chức, lần này đi Tam Hiệp*, cô quyết định dùng tất cả thời gian nghỉ đông để chơi thật thoải mái, đền bù một chút cho sự vất vả trong cả năm qua.

*Tam Hiệp: hiệp có nghĩa là khe hoặc hẻm núi. Tam Hiệp ở đây bao gồm 3 khe sông: Cù Đường Hiệp, Vu Hiệp và Tây Lăng Hiệp.

Thời điểm mới vừa vào khoa chỉnh hình, quả thực rất vất vả, cô là bác sĩ nữ duy nhất trong khoa chỉnh hình. Bởi vì chênh lệch về thể lực cùng năng lực, tại khoa chỉnh hình, bác sĩ nữ quả thật yếu thế hơn, thể nhưng cô tuyệt đối không chịu ở dưới người khác, cô cần rằng kiên trì, liều mạng nghiên cứu, năng lực không bằng người khác thì nâng cao kỹ thuật, thể lực không bằng người khác thì rèn luyện, sau một năm rốt cục dựa vào nghị lực của bản thân cô đã đứng vững vàng tại khoa chỉnh hình, hiện tại trừ chủ nhiệm khoa ra cô đã được công nhận là bác sĩ phẫu thuật tốt nhất ở khoa chỉnh hình. Vốn cho rằng người được đi bồi dưỡng nghiệp vụ lần này không có ai khác ngoài mình, nào ngờ... lại không được, chỉ bởi vì cô là phụ nữ sao?

Thang máy vang lên tiếng “Đỉnh đoong”, dừng ở tầng trệt, cắt đứt suy nghĩ của cô. Hoa Tổ Vần từ cửa hông bệnh viện ra ngoài, đi về hướng ký túc xá cho người độc thân.

Từ bệnh viện đến ký túc xá công nhân viên chức cần 30’ đi bộ, đất ở trung tâm thành phố rất mắc, cho nên đành phải xây ký túc xá cho công nhân viên chức xa xa một chút. Hoa Tổ Vần chậm rãi bước trên lối đi dành cho người đi bộ, kể từ khi vào khoa chỉnh hình, nhằm tăng cường thể lực cho bản thân, cô đã từ bỏ việc lái xe để đi làm mà thay vào đó là đi bộ. Trước kia cô luôn đi vội vã, đi rất nhanh, mà bây giờ, cô cảm thấy đã không còn cần thiết đi nhanh như vậy nữa.

“Đỉnh linh linh” điện thoại di động vang lên, Hoa Tổ Vần lấy di động từ trong túi xách ra: “Ba, đã trễ thế này còn gọi điện cho con có việc gì sao?”

“Chuyện đi bồi dưỡng nghiệp vụ của con thế nào rồi? Khi nào thì đi?” Hoa Sùng Cảnh ở đầu bên kia điện thoại hỏi, công việc của con gái vẫn là chuyện ông quan tâm nhất.

“Không đi nữa ạ! Chủ nhiệm khoa để cho người khác đi rồi.”

“Tại sao! Không phải con là bác sĩ giỏi nhất à, dựa vào cái gì lại để cho người khác đi?” Hoa Sùng Cảnh phẫn nộ rồi. Thật không công bằng, năng lực làm việc của con gái xuất sắc, bộ dạng cũng dễ nhìn, tại sao luôn luôn bị người ta loại trừ! Làm việc đã bốn năm, phụ khoa, khoa nội, khoa ngoại, cuối cùng đến khoa chỉnh hình kém nhất!

“Không tại sao cả, chỉ bởi vì con là nữ!” Hoa Tổ Vần nóng nảy lên, giọng điệu trả lời ba mình cũng có chút không tốt.

“Ài! Con gái à, công việc của con sao lại không thuận lợi như vậy chứ!” Hoa Sùng Cảnh phát ra một câu cảm khái từ nội tâm, sau đó bắt đầu lời nhảm tai, “Con dứt khoát đừng làm ở đó nữa, quay về huyện chúng ta đi, học Đông y với ba, cùng ba khám bệnh — “

Lại nữa rồi! Bốn năm nay, mỗi khi sự nghiệp của cô không thuận lợi là ba cô lại nói với cô những lời như vậy, nếu như cô thật sự muốn học Đông y, thì lúc trước cũng sẽ không bắt chấp phản đối của ba cô mà kiên quyết thi vào Tây y. “Ba, ngày kia con đi Tam Hiệp, chờ con trở về rồi nói sau!” Hoa Tổ Vần ngắt lời ba cô, nói xong liền cúp máy.

Ba cô là thầy thuốc Đông y gia truyền, tự xưng là con cháu của Hoa Đà, cũng có chút danh tiếng trong huyện bọn họ, mỗi ngày bệnh nhân tìm ông xem bệnh không đến nỗi là đập hồng bạc cửa, nhưng cũng coi là nổi lên không dứt. Từ khi cô sinh ra ba cô đã hạ quyết tâm để cô thừa kế sự nghiệp gia tộc, điều này từ tên cô cũng có thể thấy được, 《Tổ Vần》 là tác phẩm lý luận Đông y đầu tiên.

Hoa Tổ Vần nhớ tới ba cô, dừng bước, không khỏi có chút chua xót trong lòng. “Thôi, hay là đến trung tâm thương mại mua đôi giày thể thao đi, chuyến du lịch lần này hãy chơi thật thoải mái!” Cô phát phát tay, giống như muốn phát hết tâm tình không tốt, xoay người đi về phía trung tâm thương mại.

Đi ngang qua một tiệm vàng, bước chân Hoa Tổ Vần dừng lại, ánh mắt cô dừng trên người một đôi tình nhân đang ôm nhau ở cửa. Một người đàn ông cao lớn anh tuấn, ôm một người phụ nữ xinh xắn đáng yêu đang từ tiệm vàng đi ra.

“A! Tổ Vần, đã lâu không gặp, hôm nay thật trùng hợp!” Người đàn ông anh tuấn dừng bước, tươi cười chào hỏi, một chút cũng không nhìn ra được đó là bạn trai cũ của cô. Đúng là người đàn ông này, hai năm trước đã lên giường với người phụ nữ khác, còn mượn cớ không chịu được bạn gái điên cuồng làm việc mà chia tay với cô.

“Đúng vậy!” Hoa Tổ Vần mặt không biểu cảm trả lời, ánh mắt nhìn cô gái bên cạnh bạn trai cũ. Cô gái này có một mái tóc dài, tùy ý xõa trên vai, nó làm mất Hoa Tổ Vần nhoi nhói.

Cô cũng đã từng có mái tóc dài như vậy, tóc của cô rất đẹp, vừa đen, vừa thẳng lại vừa óng mượt, xõa ra giống như thác nước vậy, anh ta luôn thích vuốt ve tóc của cô. Ngày chia tay, cô đã dứt khoát cắt bỏ mái tóc dài kia, cắt thành tóc ngắn chín chắn như bây giờ, cũng bắt đầu từ hôm đó, cô mới thật sự biến thành người điên cuồng làm việc.

“Bảo cho em một tin vui, tháng sau anh sẽ kết hôn!” Anh ta cười xán lạn.

“Ồ, chúc mừng anh!” Hoa Tổ Vấn nói với giọng lạnh lùng.

“Đến lúc đó em phải tới đấy!” Anh ta còn nói thêm

“Tôi không chắc sẽ có thời gian, đến lúc đó hẵng tính.” Hoa Tổ Vấn nói xong xoay người bỏ đi, thậm chí còn chưa cùng anh ta nói tạm biệt.

Từ thành Bạch Đế của Trưng Khánh ngồi du thuyền xuôi theo dòng sông, một đường dạo chơi, phong cảnh kỳ lạ của Tam Hiệp làm cho các du khách tán thưởng không ngớt.

Hoa Tổ Vấn đứng trên boong của du thuyền, nhìn những con sóng cuộn cuộn trước mắt, gió sông thổi mát mẻ, tâm tình tốt lên rất nhiều.

“Mọi người chú ý, du thuyền đã tiến vào Tây Lăng Hiệp, Tây Lăng Hiệp là khe núi nổi tiếng dài nhất trong Tam Hiệp với nhiều ghềnh nhấp nhô, nơi này có rất nhiều bãi đá ngầm nguy hiểm, xin các du khách chú ý, thắt dây an toàn cho các bé, đứng ở lại trên boong quá lâu, để tránh xảy ra nguy hiểm!” Hướng dẫn viên du lịch cầm cái loa to đứng trên boong kêu gọi mọi người.

Hoa Tổ Vấn không để ý đến, vẫn đứng ở chỗ gần sát mũi thuyền, cô không muốn vào trong khoang thuyền, bên trong có rất nhiều đồng nghiệp của cô, nhìn thấy bọn họ cô sẽ cảm thấy áp lực.

Thuyền lộp bộp lắc lư một chút, đám người xôn xao lên, hướng dẫn viên du lịch lại lập tức bắt đầu kêu gọi mọi người: “Đoạn này dòng nước chảy xiết, vừa rồi có lẽ là thuyền đụng phải đá ngầm nhỏ, mọi người không cần lo sợ, chuyện như vậy rất hay xảy ra. Tất cả mọi người vui lòng đi vào trong khoang thuyền, đứng ở lại trên boong nữa.” Hoa Tổ Vấn vẫn không để ý tới.

“Quý cô này, xin cô vui lòng đi vào trong khoang thuyền ạ!” Hướng dẫn viên du lịch rút cuộc cũng phát hiện ra cô, cô đang đứng ở mũi thuyền, vị trí kia rất nguy hiểm, làm cho hướng dẫn viên du lịch hít vào một hơi.

Hoa Tổ Vấn từ từ xoay người định đi về, đúng lúc này, thuyền lại lắc lư một cái, chỉ nghe trên boong có người lớn tiếng kêu lên: “Nhìn kia, cái xoáy nước lớn quá!” Vừa dứt lời, thuyền đột nhiên liền nhanh chóng xoay về hướng ngược lại, lần này xoay quá gấp, Hoa Tổ Vấn chưa kịp đề phòng, bị hất mạnh lên, ồm ồm một tiếng lao qua lan can rơi vào trong dòng nước.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nữ Nhân Kỳ Quái

(NY: Mình xin nói một chút. Ở chương này xưng hô có hơi lộn xộn một chút nha. Lúc đầu chị HTV vừa mới xuyên qua vẫn chưa biết là mình đã tới một thời không khác vì thế xưng hô tôi-anh nha. Còn sau khi biết rồi thì mình để ta-huynh nha :v) Tiêu Hồng Phi ngạc nhiên đánh giá nữ nhân hôn mê bất tỉnh trước mắt vừa được hắt cứu từ dưới sông lên, nầy rậm như lưỡi kiếm hơi nhú, hẳn là nữ nhân rồi... hàng lông mi dày, mũi xinh xắn thẳng tắp, môi đỏ thắm, cái cằm nhọn và làn da có chút tái nhợt, dung mạo như vậy chỉ có thể là của nữ nhân, nhưng mà, đầu tóc nữ nhân sao có thể ngắn như vậy! Lại nhìn cách ăn mặc của nàng ta, y phục của nàng ta rất kỳ quái, cổ áo thấp lộ ra một cổ tuyết trắng, áo bởi vì bị nước sông làm ướt, đang dán sát vào người của nữ nhân này, làm cho bộ ngực với đường cong là lướt của nàng ta hiện rõ không sót gì. Ánh mắt Tiêu Hồng Phi dừng lại, bộ ngực của nàng ta phát triển không tồi, hẳn thường thức nhìn một chút, mới tiếp tục nhìn xuống phía dưới. Quần, nữ nhân này mặc một cái quần, không biết bằng loại vải vóc gì, quần sát vào đùi, làm cho đôi chân kia của nàng càng thêm thon dài cùng cái mông càng cực kỳ mê người, Tiêu Hồng Phi hít thở không thông, chết tiệt, vậy mà lại có phản ứng với thân thể của nữ nhân này!

Lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động vài cái, một đôi mắt hạnh từ từ mở ra, vào khoảnh khắc nhìn đến Tiêu Hồng Phi, ánh mắt đột nhiên liền trở nên sắc bén: “Anh là ai?” Nàng lạnh lùng hỏi, mang theo phòng bị.

Tiêu Hồng Phi cười lạnh một tiếng: “Hẳn phải là ta hỏi ngươi, ngươi là ai, tại sao lại ở dưới sông? Ngươi từ đâu tới đây?”

Hoa Tổ Vấn nhanh chóng ngồi dậy, quan sát người đàn ông trước mắt, người đàn ông này rất cao to, ngũ quan góc cạnh rõ ràng như một bức tượng điêu khắc cùng một đôi mắt sắc bén, giờ phút này đôi mắt sắc bén của hắn đang dừng lại trên gương mặt mình.

“Đây là đâu?” Hoa Tổ Vấn chú ý tới cách ăn mặc khác thường của người đàn ông, vội vàng ngẩng nhìn bốn phía, nhưng mà chung quanh không có người nào khác, chỉ có bức tường màu đen cũ nát loang lổ.

“Đây là quận Võ Lăng!” Người đàn ông trả lời.

“Võ Lăng...” Hoa Tổ Vấn suy nghĩ, Võ Lăng hình như là ở tỉnh Hồ Bắc, mình làm sao lại ở chỗ này, a, đúng rồi, lúc ở Tây Lăng Hiệp bị rơi xuống sông, chẳng lẽ mình theo nước sông trôi đến nơi này?

“Ngươi là ai, từ đâu tới đây?” Tiêu Hồng Phi nhắc lại vấn đề lúc nãy, nữ nhân này không biết đang suy nghĩ gì, nghĩ đến xuất thân.

“Là anh cứu tôi?” Hoa Tổ Vấn hỏi.

Nữ nhân toàn thân lộ ra cổ quái này rốt cuộc là bị sao vậy, chẳng lẽ không nghe thấy hắn đang hỏi nàng ta sao! Tiêu Hồng Phi dâng lên tức giận, ở trong trại, cho tới bây giờ còn không có một ai dám đề hắn hỏi một vấn đề đến hai lần! “Người trả lời vấn đề ta hỏi trước đã!” Hắn cúi người xuống, một tay nắm lấy cằm của nàng.

Cằm thật là đau, sức lực bàn tay người đàn ông này quá mạnh! Hoa Tổ Vấn quay đầu muốn thoát khỏi tay hắn, nhưng càng xoay đầu thì lại càng đau hơn, hắn dùng sức, dùng sức nắm lấy cằm của cô, muốn bắt cô khuất phục. Nhưng mà, Hoa Tổ Vấn không chịu thua kém, dù cho cái cằm bị bóp nát, cũng muốn cắn răng nhin xuống! Còn chưa từng có người đàn ông nào làm chuyện như vậy với cô!

Nữ nhân này rất bướng bỉnh, thú vị! Trong lòng Tiêu Hồng Phi nghĩ như vậy, tức giận cũng tiêu tan không ít, hắn buông lỏng tay ra, ôn hòa nói: “Là ta cứu người, chỉ ít xem ở điểm này, người cũng nên trả lời vấn đề của ta.”

“Tôi bị rơi xuống sông.” Hoa Tổ Vấn trả lời ngắn gọn, lạnh lùng nhìn người đàn ông ở trước mắt, kinh ngạc trước thái độ chuyển biến của hắn.

“Ta muốn biết là, người từ đâu tới đây, tại sao lại kỳ quái như vậy.” Tiêu Hồng Phi chỉ y phục trên người nàng.

Hoa Tổ Vấn cúi đầu nhìn mình, phát hiện ngoại trừ quần áo ướt ra cũng không có chỗ nào khác thường, hỏi ngược lại: “Tôi có gì kỳ quái, tôi thấy anh mới là kỳ quái đấy!”

Nữ nhân này chẳng lẽ từ trên trời rơi xuống à, ấy thế mà không có chút cảm giác gì với cách ăn mặc kỳ dị của mình, thậm chí còn nói ngược lại hắn! Tiêu Hồng Phi cười lạnh một tiếng: “Người có thể đi ra ngoài xem một chút, xem người ta sẽ nói người kỳ quái hay là ta kỳ quái!”

Hoa Tổ Vấn đi ra khỏi ngôi miếu đồ nát, ngắm nhìn bốn phía, phát hiện ngôi miếu đồ nát này ở ngay bên bờ Trường Giang, cách đó không xa dường như có vài ngôi nhà cũ nát, có khói bốc lên từ nhà bếp, chắc là phải có người ở, liền chạy về hướng đó.

Tiêu Hồng Phi không nhanh không chậm theo sát phía sau Hoa Tổ Vấn, nhìn thân hình yếu đuối của nàng lại có chút ngạc nhiên, nữ nhân này lại có thể lực tốt như vậy, vừa mới tỉnh lại, bây giờ lại còn có thể chạy nhanh như thế, sinh con khẳng định không tốn sức. Hắn vỗ trán của mình, chết tiệt, lại nghĩ mẹ nó đi đâu rồi!

Nơi Hoa Tổ Vấn chạy tới là một làng chài nhỏ, nhỏ đến chỉ có vài hộ gia đình, nàng đi đến làm cho mọi người vây xem. “Đây là cô nương nhà ai, sao lại mặc thành như vậy, tám phần là trong đầu có bệnh rồi!” Các ngư dân chỉ chỉ trỏ trỏ.

Hoa Tổ Vấn bối rối, người đàn ông kia nói không sai, ở chỗ này người kỳ quái là nàng, người khác đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, giống như nàng là một người đầu óc không bình thường vậy.

“Nơi này rốt cuộc là đâu?”

“Ta không phải là đã cho người biết rồi sao, là quận Võ Lăng.”

“Quận Võ Lăng nào? Quận Võ Lăng ở Hồ Bắc?”

“Quận Võ Lăng lệ thuộc Kinh Châu.” Nữ nhân này nói chuyện cũng kỳ quái như thế.

“Kinh Châu...” Hoa Tổ Vấn nhìn mặt sông, lại nhìn không thấy tới một cái ca-nô, lại liên tưởng đến cách ăn mặc cùng lời nói cử chỉ của những người trong làng chài nhỏ, trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ đáng sợ, “Anh nói cho tôi biết, bây giờ là năm nào?”

“Ai biết là năm nào! Hiện tại rất loạn, Đông Trác đã chết, nhà Hán suy bại, thiên hạ quần hùng bốn phía nổi lên! Đánh tới đánh lui, người xui xẻo còn không phải là dân chúng sao!” Nói đến tình hình chính trị đương thời, Tiêu Hồng Phi có chút giận dữ.

“Đông Trác! Nhà Hán!” Trong đầu Hoa Tổ Vấn vù vù mà vang lên, “Là Đông Hán?”

“Thực mẹ nó là một nữ nhân kỳ quái!” Tiêu Hồng Phi nhìn nữ nhân trước mắt lại một lần nữa hôn mê, nhin không được mắng một tiếng.

Khi đó bọn họ đứng ở bờ sông, nàng hỏi hắn: “Là Đông Hán?”

Hắn gật đầu khẳng định, nàng lập tức vội chạy vọt vào trong nước sông, tình thế kia dường như là dự định làm cho chính mình chết đuối. Hắn vội vàng đi tới giữ chặt nàng, nàng lại hung hăng hất tay hắn ra nói: “Anh đừng kéo tôi, để cho tôi trở về!”

Trở về đâu? Trở về gặp con mẹ nó Diêm vương kia sao! Không ngăn lại được hành vi điên cuồng của nàng, hắn đành phải đánh một đòn thật mạnh vào gáy nàng, vì vậy nàng hôn mê cho tới bây giờ.

Tiêu Hồng Phi ở dưới ánh nến lại một lần nữa tỉ mỉ quan sát dung nhan tuyệt sắc của nàng, nếu như nàng ta không phải kỳ quái như vậy, hẳn đã là một tuyệt sắc giai nhân, ngay cả đầu bảng của Phiêu Hương Viện là Thẩm Hương so ra cũng kém nàng! Hắn nhớ tới xúc cảm trên tay khi lúc trước bóp cằm nàng, mịn màng bóng loáng, làn da trên mặt xúc cảm đã tốt như vậy, trên người khẳng định... Hắn nhéo mình một cái, chết tiệt, đây là thể nào, mình làm sao lại đối với một nữ nhân lại lịch không rõ ràng có phản ứng lớn như vậy! Hắn xoay người bước nhanh ra khỏi ngôi miếu đồ nát, hừng gió sông mát mẻ, để dập tắt *** trong lòng.

Hoa Tổ Vấn mở mắt ra, nhìn ánh nến đã tàn trên bàn, ngáy ngốc một hồi lâu mới nhớ tới chuyện phát sinh lúc này, nàng tìm kiếm chung quanh, nhưng lại không tìm thấy thân hình cao to kia. Hắn đi rồi sao? Mặc dù hai bên ở chung cũng không xem là vui vẻ, nhưng mà hắn vừa đi, trong lòng của nàng lại có một chút mất mát, ít nhất vào lúc hắn ở bên cạnh còn có một chút cảm giác an toàn.

Tiêu Hồng Phi đi vào ngôi miếu đồ nát, trông thấy nàng hơi lặng người ngồi đó, liền móc ra hai cái bánh màn thầu vừa khô vừa cứng đem đặt vào trong tay nàng nói: “Ăn tạm đi, sắc trời đã tối không mua được thứ tốt hơn.” Nàng mặc dù không rõ lai lịch, nhưng từ hai tay non mịn mềm mại của nàng cũng có thể thấy được nàng hẳn là đã trải qua cuộc sống an nhàn sung sướng, một người mềm yếu như vậy có lẽ là nuốt không trôi bánh màn thầu rồi.

Nhưng mà, Hoa Tổ Vấn nhìn cũng chưa từng nhìn, liền bẻ một miếng bỏ vào trong miệng, mặc dù vừa khô vừa cứng lại khó nhai, nàng cũng vẫn buộc chính mình nuốt xuống. Từ sau khi được cứu trong nước lên một lần nữa, nàng đã ý thức được hành vi lúc trước của mình là ngu xuẩn, coi như là bị dòng nước xoáy cuốn về cô đại, thì lần nữa nhào vào trong sông sẽ nhất định có thể trở về hiện đại sao? Xuyên qua thời không là chuyện đơn giản như vậy à, muốn đi về tất nhiên là cần kỹ nghệ cùng thời cơ, mà điều kiện tiên quyết cần thiết nhất là phải bảo đảm mình còn sống.

Tiêu Hồng Phi lặng yên nhìn nàng ăn xong toàn bộ bánh màn thầu, có chút bất ngờ. “Ngươi tên là gì?” Hắn hỏi.

“Hoa Tổ Vấn.” Nàng đáp.

“Ta tên là Tiêu Hồng Phi.” Hắn nói, nói xong cũng có chút hối hận, nàng cũng không có hỏi, tại sao phải nói cho nàng biết!

“A, cảm ơn huynh!” Hoa Tổ Vấn nói, mặc kệ như thế nào hắn dù sao cũng đã hai lần cứu nàng.

“Cảm ơn ta cái gì?” Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt của nàng thật bình tĩnh, hoàn toàn không có cái loại thần sắc cảm động đến rơi nước mắt của nữ tử sau khi được cứu.

“Huynh đã cứu ta một mạng.” Nàng trả lời, bình tĩnh nhìn thẳng hắn.

“Ngươi đã biết rõ, vậy lấy cái gì đền cảm tạ ta đây? Một mạng sống cũng không phải chỉ hai chữ cảm ơn thì có thể xong chuyện.” Hắn nói, vốn cũng không nghĩ tới cần báo đáp, hắn chỉ là bị bình tĩnh của nàng khơi dậy lòng hiếu kỳ, rất muốn biết nàng sẽ trả lời thế nào.

“Huynh muốn cái gì?” Nàng lạnh lùng hỏi.

“Ngươi có cái gì?”

“Hiện tại ta cái gì cũng không có, bất quá huynh có thể nói cho ta biết trước, về sau ta sẽ cố hết sức để làm.” Hoa Tổ Vấn trả lời, không cần hi vọng người người đều là thấy việc nghĩa hăng hái làm không cần hỏi báo, người ta cứu mình một mạng, muốn một chút hồi báo cũng không có gì đáng trách.

“A?” Tiêu Hồng Phi nhướng mày, chẳng lẽ nữ nhân này là tiểu thư hoặc thị thiếp của nhà giàu có sao? Nếu nói như vậy, ngược lại nên hỏi thăm rõ một chút, nói không chừng sẽ câu ra được một con dê béo. “Nhà ngươi ở đâu?” Hắn hỏi.

Hoa Tổ Vấn giật mình, trả lời: “Ta không có nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Một Đôi Tay Có Thể Làm Gì

Nữ nhân này có chút tâm kế, không dễ dàng chịu nói ra thân thế của mình, xem ra tám phần là béo bở có thể vợ vét. Tiêu Hồng Phi nuốt cái cảm có chút râu vụn nghĩ xem làm sao có thể làm cho nàng nói thật. “Làm sao có thể không có nhà? Chẳng lẽ ngươi không có phụ mẫu hoặc bà con thân thuộc sao?” Hắn cúi người lại một lần nữa nắm lấy cảm nàng, ở bên tai nàng thông thả mà nhẹ giọng nói, “Ngươi tốt nhất là nói thật với ta đi, sự nhẫn nại của ta không tốt lắm, không thể nào cứ hỏi ngươi hết lần này đến lần khác đâu!” Hắn tăng thêm lực đạo trong tay, giọng nói mang theo đe dọa.

Hoa Tổ Vấn nhăn mày lại, cắn chặt hàm răng, nam nhân thô bạo này đang đe dọa nàng, nhưng nàng đã không còn là thiếu nữ nhát gan sợ phiền phức nữa rồi, càng thô bạo thì nàng càng không khuất phục!

Đây là, con mẹ nó nữ nhân bướng bỉnh! Tiêu Hồng Phi mắng chửi trong lòng, hung hăng vung tay lên buông cảm nàng ra.

“Ta nói đều là sự thật, huynh không tin ta cũng không còn cách nào.” Hoa Tổ Vấn lạnh lùng nói.

“Ngươi ngay cả nhà cũng không có, vậy ngươi lấy cái gì để báo đáp ta? Ở cái thời đại hiện nay, một nữ nhân đơn độc có thể có cái gì?”

“Có một đôi tay là được.”

“Một đôi tay!” Tiêu Hồng Phi cười lạnh một tiếng, hung hăng cầm tay của nàng giơ lên trước mắt nàng, đôi tay ấy vừa trắng vừa mềm, ngón tay thon dài,

móng tay gọn gàng ngăn nắp, vừa sạch sẽ lại vừa xinh đẹp, “Người nhìn tay mình xem, da thịt mềm mịn, người đã làm gì để sống? Một đôi tay như của người vậy có thể làm được cái gì!”

“Huynh không cần quan tâm nó có thể làm gì, huynh chỉ cần quan tâm việc huynh muốn cái gì là được, chỉ cần không phải quá khó khăn, về sau ta sẽ từ từ nghĩ biện pháp đưa huynh.”

“Kỳ thật người cũng không cần quá cực khổ, có một thứ người bây giờ cũng có.” Trong lòng Tiêu Hồng Phi tính toán, nữ nhân coi trọng nhất chính là trình tiết, đặc biệt là nữ nhân nhà có tiền, dùng việc đó đến uy hiếp nàng, còn sợ nàng không ngoan ngoãn nói ra thân thể của mình ư? “Ồ cái thói đời hiện nay, tiền vốn tốt nhất của nữ nhân chính là thân thể của mình, người xem người, da thịt mềm mịn như vậy, bộ dạng lại xinh đẹp, người hãy cứ dùng thân thể của mình để báo đáp ta đi!” Hắn tà ác cười, mong đợi nhìn thấy vẻ hoảng sợ trên mặt nàng, nhưng mà, không có, nàng vẫn là vẻ mặt bình tĩnh như cũ.

Trong lòng Hoa Tô Vãn lộp bộp một chút, kỳ thật nàng vẫn là có chút sợ hãi, chỉ là, đã từng làm việc nhiều năm như vậy, nàng đã từ từ học được cách che giấu tâm tình của mình, nàng biết rõ, lúc này càng biểu lộ ra cảm xúc sợ hãi lại càng làm cho hắn tăng nhanh bước chân tội ác. “Nếu như huynh kiên quyết muốn cưỡng bức ta, ta cũng không có cách nào, chỉ là, ép buộc sẽ không chiếm được vui thích, huynh cũng không thấy hứng thú gì. Huống chi, nhìn dáng vẻ của huynh cũng coi như là chính nhân quân tử, nếu không cũng sẽ không cứu ta từ trong sông lên hai lần, một nam nhân chân chính chắc là sẽ không làm chuyện như vậy với một nữ tử.” Nàng tận lực không chế sợ hãi trong lòng, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói.

Tiêu Hồng Phi ngây ngẩn cả người, không ngờ nàng lại nói ra lời như vậy, lời của nàng không sai, Tiêu Hồng Phi hẳn quả thực không phải là nam nhân như vậy, dù cho hai lần đối với thân thể nàng dấy lên dục vọng, hắn cũng sẽ không thật sự đi *** nàng, hắn khinh thường làm chuyện như vậy! Nhưng mà, hắn vẫn muốn hù dọa nàng một chút, hắn thật muốn xem nữ nhân này phải như thế nào mới có thể chịu cầu xin tha thứ. Hắn bắt đầu cời y phục: “Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng là chính nhân quân tử gì, cũng không quan tâm vui thích gì đó, chỉ cần bản thân vui vẻ là được!” Hắn cởi hết áo, lộ ra nửa thân trên cơ bắp cuộn cuộn cường tráng.

Hoa Tô Vãn run lên một cái, thứ nhất là quần áo ẩm ướt dán sát vào người có chút lạnh, thứ hai là trong lòng thật sự sợ hãi, nàng nhìn nam nhân ở trước mắt từng bước một tiến tới gần, từ từ lùi đến góc tường, trong lòng kiên định một ý nghĩ, bất kể như thế nào cũng phải phản kháng, dù nắm được bất cứ cơ hội nào cũng phải phản kháng, cho dù bị hắn bắt được rồi nàng cũng phải phản kháng! Nàng đè nén sự sợ hãi trong lòng, gắt gao trừng nam nhân ở trước mắt, nàng quyết không thể mất đi bất cứ cơ hội phản kháng nào, nàng hiểu rất rõ về cơ thể người, gân cốt xương nào có mạch máu gì, cơ quan gì nàng đều rõ ràng tường tận, nàng cũng không tin nàng không tìm được bất kỳ cơ hội nào, chỉ cần có cơ hội nhất định phải ra sức mà hạ thủ, một đòn trí mạng!

Quả nhiên rất buồn bình, cho dù đến mức độ này rồi mà nàng vẫn không chịu nói một câu cầu xin tha thứ. Nếu như nàng cầu xin tha thứ, hắn lập tức sẽ ngừng ngay, thế mà, nàng lại cái gì cũng không nói, cứ như vậy gắt gao trừng mắt hắn, mang theo sự kiên quyết nào đó. Cái nữ nhân đáng chết này! Tiêu Hồng Phi thậm chí bới một tiếng, nhặt trường sam vừa ném xuống đất lên quăng lên người nàng: “Thay đi, mặc y phục ẩm ướt ban đêm sẽ bị cảm lạnh.” Nói xong, cầm lấy áo lót ngăn bước đi ra cửa.

Hoa Tô Vãn kinh ngạc nhìn bóng dáng hắn biến mất tại cửa, thở phào nhẹ nhõm, tê liệt ngã xuống đất.

Đó là một cái trường sam màu xanh xám, mang theo một chút hơi thở nam nhân, Hoa Tô Vãn nhìn ra cửa một cái, do dự, sợ hắn sẽ nhầm lúc nàng thay y phục đột nhiên tiến vào. Nhưng mà, y phục ẩm ướt dính sát vào người thật sự rất không thoải mái, nàng cắn răng một cái, nhanh chóng cởi áo T-shirt dài tay cùng quần jean ra, suy nghĩ một chút lại cởi luôn nịt ngực, chỉ chừa một cái quần lót, sau đó mặc trường sam vào.

Tiêu Hồng Phi cầm một đồng cùi đi tới, ném xuống đất bắt đầu nhóm lửa. Ánh lửa nhanh chóng chiếu sáng miếu nhỏ này, cũng xua tan khí lạnh của đêm đầu thu. “Người đem y phục hong khô đi, bất quá những thứ y phục kỳ quái kia của người về sau đừng mặc vẫn tốt hơn.” Hắn nói xong liền nằm xuống ở một bên khác của miếu, đưa lưng về phía nàng.

Hoa Tô Vãn kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, nghĩ thầm: “Không mặc những y phục kia thì ta mặc cái gì?”

Cả đêm ấy Hoa Tô Vãn ngủ không được ngon, mang theo phòng bị, nàng thường xuyên bị thức giấc, tỉnh lại liền muốn nhìn một chút động tĩnh của người nam nhân kia. Thế nhưng, người nam nhân kia kể từ khi nằm xuống liền không có động tác gì quá lớn. Lúc trời sắp sáng, nàng hơi hơi yên tâm, ổn định ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại phát hiện bên cạnh để một bộ y phục sạch sẽ. Một áo cùng một váy dài làm bằng vải thô, ngoài ra còn có một cái áo lót bằng vải màu trắng, một dây lưng dài cùng một đôi giày thêu.

“Mặc tạm đi, người ở làng chài kia rất nghèo, không mua được thứ tốt hơn.” Tiêu Hồng Phi nói xong liền bước đi ra cửa.

Hoa Tô Vãn kinh ngạc nhìn đồng y phục kia, không phải nàng không mặc, mà là không biết mặc làm sao. Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng mới mặc xong y phục.

“Nhà của người rốt cuộc ở đâu? Ta đưa người trở về!” Tiêu Hồng Phi thường thức nhìn nàng, y phục vải thô mặc dù mộc mạc, cũng che giấu không được dung nhan xinh đẹp cùng khí chất vừa lãnh ngạo lại vừa thần bí của nàng.

“Không phải ta đã nói với huynh rồi sao, ta không có nhà.”

Vẫn là câu nói ấy! Nàng vẫn không tin hắn! Tiêu Hồng Phi vô cớ nổi giận lên, dù cho hắn đã thầm từ bỏ ý định cướp bóc nhà nàng ở trong đầu, thế mà nàng vẫn không tin hắn! “Vậy cũng tốt! Ta phải đi rồi, người tự giải quyết cho tốt đi!” Hắn nổi giận dưng dưng nói.

Người nam nhân này không tin lời của nàng! Hoa Tô Vãn dưới đáy lòng thở dài một hơi, chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy, cho dù là chính nàng vẫn còn không thể tin mà, huống chi là hắn. “Cảm ơn huynh đã cứu ta, còn tặng y phục cho ta, tạm biệt!” Nàng nói. Nàng biết rõ người nam nhân này đi rồi nàng sẽ càng thêm cô độc, nhưng mà nàng sẽ không giữ hắn lại, cũng giống như nàng không hề giữ người bạn trai đã từng để nghị chia tay kia

vậy.

Đó là kiểu nữ nhân gì vậy chứ, hấn cứu nàng hai lần, cho nàng ăn, mua cho nàng y phục, thế mà nàng chỉ nói một câu nhẹ nhàng bằng quơ, lạnh lùng như vậy, đây là thái độ đối đãi với ân nhân cứu mạng sao! Tiêu Hồng Phi càng thêm tức giận, nhưng bước chân của hấn sau khi vòng qua góc tường liền dừng lại, nàng có lẽ là chờ hấn đi nhanh một chút rồi nàng mới đi về nhà, ta liền không cho nàng toại nguyện, ta cứ muốn nhìn xem nhà nàng rốt cuộc ở đâu. Hấn xoay người, từ góc tường thò đầu ra, nhìn bóng hình yếu điệu của nàng đứng một lúc, sau đó đi dọc theo bờ sông càng chạy càng xa, đánh lên lút đi theo phía sau vậy.

Hoa Tổ Vần ngây ngẩn nhìn hấn càng chạy càng xa, cuối cùng biến mất tại khúc quanh nơi miếu nhỏ, khẽ thở dài một hơi, đáy lòng dâng lên một nỗi phiền muộn cùng lạc lõng. Mặc dù hấn có chút thô bạo có chút nguy hiểm, nhưng mà lúc hấn còn ở bên nàng lại thấy yên tâm trong lòng, hiện giờ hấn đi rồi, nàng đột nhiên cảm thấy tương lai mong manh cùng không xác định, giống như luôn dựa vào một cây đại thụ đột nhiên đại thụ biến mất vậy. Nàng đứng ở bờ sông một hồi, cất lực xua đi khói mù bao phủ trong lòng, xoay người hướng về làng chài nhỏ đi đến. Mặc kệ như thế nào, đầu tiên giải quyết vấn đề ăn cơm đã.

Nàng đi rất chậm, không giống như là bộ dạng vội vã về nhà, nàng rốt cuộc muốn làm gì? Tiêu Hồng Phi từ từ đi theo ở phía sau, thậm chí có chút nóng nảy, nữ nhân kỳ quái này luôn dễ dàng làm cho hấn nổi giận, đồng thời cũng làm cho hấn không ngừng được sự tò mò đối với nàng.

Hoa Tổ Vần đi vào làng chài nhỏ ngày hôm qua đã đi qua, đến cổng một gia đình, trong sân một thiếu phụ đang dệt lưới cá. “Đại tỷ!” Hoa Tổ Vần gọi một tiếng, nhìn thấy thiếu phụ đi tới, trong lòng đã nghĩ xong nhưng như thế nào cũng không nói ra được, nói như vậy sẽ làm cho lòng tự trọng của nàng bị tổn thương.

“Cô nương, có chuyện gì à?” Thiếu phụ khách khí cười.

“Cái kia... Cái kia... Ta là muốn hỏi -” Hoa Tổ Vần nuốt nước miếng, khó khăn nói tiếp, “Ta là muốn hỏi các người có cần người giúp việc không? Ta muốn tìm việc kiếm sống.”

Thiếu phụ đánh giá nữ nhân trước mắt từ trên xuống dưới, một nữ nhân thật xinh đẹp! Chỉ là đầu tóc sao lại ngắn như vậy, thật kỳ quái, vẫn là không nên đề ý đến loại người kỳ quái này đi, nói không chừng sẽ mang đến tai họa gì đó. Thiếu phụ nghĩ xong, lộ ra nụ cười vô cùng ôn hòa trả lời: “Cô nương, cô xem nhà chúng tôi nghèo như vậy, làm sao muốn được người giúp việc chứ.”

“A, về tiền công thì đừng ngại, không có cũng được, chỉ cần có thể bao ăn, có một chỗ ở là được!” Hoa Tổ Vần lập tức nói, trong lòng chưa xót khổ sở, mặc cho lòng tự trọng cao như thế nào, cuối cùng vẫn là không thể không vì ba đấu gạo mà khom lưng.

“Vậy — cô biết đánh cá không?” Người thiếu phụ nhìn tay non mịn của Hoa Tổ Vần.

Hoa Tổ Vần lắc đầu.

“Cô biết dệt lưới không?”

Hoa Tổ Vần vẫn là lắc đầu.

“Cô nương, cô xem, hai thứ này cô đều không biết, chúng tôi đây chỉ thiếu người biết hai thứ này thôi, cái khác cũng không thiếu.”

“Ồ.” Hoa Tổ Vần có chút thất vọng, người ta đã nói rõ ràng như vậy, lòng tự trọng còn sót lại làm cho nàng không thể tiến thêm một bước hèn mọn nào nữa.

Nữ nhân này thế mà lại đi tìm việc kiếm sống! Hèn mọn đến mức ngay cả tiền công cũng không cầu, chỉ cầu ấm no! Nàng là điên rồi sao! Hoặc là nàng nói đúng là sự thật, nàng ngay cả nhà cũng không có, chỉ là một nữ tử mồ côi đáng thương không chỗ nương tựa? Nhưng mà, làm sao có thể chứ, nữ nhân quật cường lãnh ngạo như nàng vậy, nhìn thế nào cũng không giống như rơi vào hoàn cảnh đó. Tiêu Hồng Phi đứng ở một chỗ cách đó không xa, kinh ngạc như ngơ cao mây, không thể tin hết thấy trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nữ Nhân Không Biết Liêm Sĩ

Hoa Tổ Vần xoay người chuẩn bị rời đi, lúc này vài ngư dân khiêng một người nam nhân vội vã từ bên người nàng đi qua, đi vào ngôi nhà kia.

“Trời ạ, phu quân! Sao lại như thế này?” Người thiếu phụ trong sân khóc hô vang trời.

“Huynh ấy vốn lặn xuống sông vì muốn bắt được con *** kia, chẳng biết như thế nào, lại chìm trong nước.” Người đánh cá đi cùng trả lời, “Lúc chúng tôi cứu huynh ấy lên, huynh ấy đã không còn thở.”

Hoa Tổ Vấn xoay người trở lại, bước nhanh đi vào sân nhỏ, đẩy mọi người ra, đi đến trước mặt người đánh cá bị chết đuối, cúi người đưa tay dò xét trên cổ hần, trong lòng trầm xuống, không còn mạch đập! Phải thật nhanh!

Nàng xoay mặt người chết nghiêng qua một bên, cạy miệng hần ra, cho ngón tay vào móc móc, còn may, trong miệng không có nước bùn cùng rong bèo, liền hỏi: “Đã ép nước trong bụng ra cho huynh ta chưa?”

“Cô nương, cô là muốn làm gì vậy!” Người thiếu phụ la hoảng lên, cố gắng ngăn cản hành động của nàng.

“Im lặng! Nếu như muốn cứu trượng phu của tâu sống lại thì đứng sang một bên đi, trả lời chính xác vấn đề của ta!” Hoa Tổ Vấn rống lên một câu, làm chấn động tất cả mọi người ở đây.

“Ép rồi, ới ra một chút nước, nhưng mà đã không còn thở.” Một người đánh cá đáp.

Đã ép nước ra là tốt rồi, Hoa Tổ Vấn xoay mặt người chết ngay lại, hai tay nâng chỗ gãy hần lên, làm cho cổ hần ngửa ra sau hướng mặt lên trời. Tiếp theo, nàng bịt mũi của hần, hít sâu một hơi, cúi người xuống, làm ra một hành động làm cho toàn bộ mọi người có mặt hít vào một hơi.

Ồ!Ồ!Ồ! Nữ nhân đáng chết này rốt cuộc đang làm gì vậy! Tiêu Hồng Phi trừng to mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn cảnh tượng trước mắt, giữa ban ngày ban mặt thế mà nữ nhân này lại đi hôn môi một người chết!!! Hôn một cái vẫn chưa đủ, còn muốn hôn thêm cái thứ hai!

Hoa Tổ Vấn thổi khí vào miệng người chết hai cái, rồi hai tay lập tức đan lại đặt trước ngực người chết tiến hành ấn tim, một, hai, ba, bốn... Cho đến khi đếm tới ba mươi, người chết vẫn không có phản ứng, không được, làm lại! Nàng cúi người xuống lần nữa, thổi ngạt, ấn. Làm như thế mấy lần, mồ hôi lớn chùng hạt đậu chậm rãi rơi xuống từ trán nàng, nhưng mà người chết dường như vẫn không có phản ứng, không được! Kiên trì, nhất định phải kiên trì! Nhất định có thể, nhất định có thể cứu sống! Lúc nàng cúi người lần nữa chuẩn bị thổi ngạt lần thứ sáu, đột nhiên một cánh tay cường tráng mạnh mẽ ôm lấy eo nàng, kẹp nàng dưới nách, nhanh chóng mang ra khỏi sân nhỏ.

“Người điên rồi sao! Người rốt cuộc đang làm gì vậy!” Tiêu Hồng Phi hung hăng quăng nàng ngã trên mặt đất, phẫn nộ gầm lên.

“Huynh mới điên rồi ấy! Huynh đem ta ra ngoài làm gì!” Hoa Tổ Vấn cũng phẫn nộ gầm lên.

“Ta muốn ngăn loại hành vi hoang đường kia của ngươi lại! Một cô nương như ngươi lại vừa hôn vừa sờ trên xác một nam nhân làm gì! Giữa ban ngày ban mặt, không cho phép ngươi đòi phong bại tục như vậy!” Mắt Tiêu Hồng Phi cũng đỏ lên.

“Huynh nói bậy bạ gì đó! Ta là đang cứu hần!”

“Cứu hần?” Tiêu Hồng Phi cười lạnh hai tiếng, “Ta còn chưa từng thấy qua có cách cứu người như vậy!”

“Chuyện huynh chưa thấy qua còn rất nhiều, không biết gì thì đứng sang một bên nhìn cho kỹ!” Hoa Tổ Vấn đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, chuẩn bị lại quay về làng chài nhỏ.

“Không được! Ngươi không thể trở lại nữa!” Tiêu Hồng Phi một tay kéo cánh tay nàng lại.

“Huynh làm gì! Mau buông ra!” Hoa Tổ Vấn rống.

“Ta không thể để ngươi lại tiếp tục đi làm chuyện đòi phong bại tục như vậy!”

“Ta muốn làm gì không liên quan đến huynh, huynh không có quyền ngăn cản ta, huống chi, chuyện gì đúng chuyện gì sai, trong lòng ta tự có chừng mực, không cần huynh tới dạy ta!” Hoa Tổ Vấn lạnh lùng nói.

“Hay lắm! Hay lắm! Ngươi cứ làm chuyện ngươi muốn đi! Ta và ngươi vốn cũng không có quan hệ gì, ta cần gì phải hao tâm!” Tiêu Hồng Phi hung hăng buông tay đang kéo cánh tay nàng ra, xoay người bước nhanh rời đi. Đúng là một nữ nhân không biết tốt xấu! Để cho nàng ta trở lại đi, trở lại mà cho những ngư dân kia ném đá, bị xem như một nữ nhân không biết xấu hổ mà chịu bị ném đá! Loại nữ nhân hạ tiện kỳ quái này, không đáng để cho hần lo lắng! Hần bước nhanh đi đến ngôi miếu đồ nát, rồi nhảy lên ngựa, nhanh chóng lao đi.

Nam nhân này làm gì mà tức giận lớn như vậy, cho dù nàng có làm chuyện mà trong mắt hần cho là đòi phong bại tục đi nữa, thì cũng có liên quan gì đến hần! Trước đó hần đã đi rồi tại sao còn quay lại? Hoa Tổ Vấn nhìn bóng dáng hần cực nhanh biến mất trong tầm mắt, lòng tràn đầy nghi hoặc.

Sau lưng một trận xôn xao, nàng xoay người nhìn lại, chỉ thấy thiếu phụ kia dẫn theo một đám ngư dân hô hào đi tới: “Hần sống lại rồi, hần sống lại rồi!” Thiếu phụ đi đến trước mặt Hoa Tổ Vấn, phịch một cái liền quỳ xuống: “Cảm tạ ân cứu mạng của thần tiên, cảm tạ ân cứu mạng của thần tiên!” Nói xong “Toàn bộ” đập đầu mấy cái vang thành tiếng.

Hoa Tổ Vấn cuống quýt đỡ nàng dậy, nói: “Ta cũng không phải thần tiên gì đâu, ta chỉ là đại phu.”

“Đó chính là một thần y, một thần y có thể cải tử hoàn sinh!”

Một năm sau.

Bên trong những gian phòng một mảnh xuân sắc tản ra đàn hương thoang thoang, tiếng rên rĩ mất hồn cùng tiếng hít thở nặng nề đan xen cùng một chỗ, liên tiếp, thật lâu không thể dừng lại, làm cho người ngẫu nhiên đi ngang qua nghe thấy mà mặt đỏ tím đập nhanh.

Đây là Phiêu Hương Viện, kỹ viện thượng đẳng nhất, tốt nhất của Quận Võ Lăng, lúc này mặc dù đêm đã khuya, nhưng trong viện vẫn đèn đuốc sáng trưng, tửu trì nhục lâm*, khắp nơi đều có thể nghe thấy âm thanh nữ nhân rên rỉ mất hồn.

*Tửu trì nhục lâm: ao rượu rừng thịt. Xuất xứ vào thời Trụ Vương, Trụ Vương là một ông vua sa đọa, hoang dâm vô độ, thường tổ chức các yến tiệc lớn, đổ rượu đầy ao, và treo thịt lên cây trong rừng.

Trong một gian phòng tốt nhất của Phiêu Hương Viện, người đứng đầu bảng kỹ nữ – Thẩm Hương lúc này đang thỏa mãn ngả vào lồng ngực cường tráng của một người nam nhân. “Chàng rất mạnh đấy!” Thẩm Hương cười duyên, ngón tay mảnh khảnh vẽ vài vòng tròn trên cơ ngực nam nhân.

Nam nhân không trả lời, một tay bắt lấy ngón tay không quy củ kia, nhìn tỉ mỉ.

Đây là một bàn tay mềm mại, ngón tay thon dài, làn da trơn mềm, đầu ngón tay nhọn, nuôi móng tay thật dài, trên móng tay sơn màu đỏ tươi đẹp. Nam nhân nhũn nhũn lại, nhớ tới bàn tay kia, bàn tay kia cũng rất đẹp, vừa trắng vừa mềm, mười ngón tay cũng là thon dài như vậy, có điều móng tay cắt rất ngắn, trên móng tay cũng không sơn gì lên, nhìn qua rất là sạch sẽ rất là xinh đẹp.

“Gia, chàng nghĩ gì thế?” Thẩm Hương đặt cằm lên ngực nam nhân, làm cho dung nhan diễm lệ của mình hiện ra dưới mi mắt của hắn, thân thể mềm mại không xương áp sát lên người hắn, “Gia, chàng nói ta có đẹp không?”

Nam nhân buông tay nàng, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, “Đẹp” Hắn trả lời, trước mắt lại hiện ra một dung nhan tuyệt mỹ khác. Một đôi mắt hạnh luôn hiện vẻ lạnh lùng, đôi môi đỏ thắm luôn nói ra lời lạnh lùng, cái nữ nhân đáng chết kia, cái nữ nhân quật cường lãnh ngạo lại kỳ quái kia!

“Gia, chàng hôn ta một cái đi, cho tới bây giờ chàng cũng chưa từng hôn ta, nhé?” Thẩm Hương làm nũng đưa môi đỏ thắm tới gần, lại bị đẩy ra.

Trong lòng Tiêu Hồng Phi một hồi chán ghét, đẩy Thẩm Hương ra ngồi dậy. Hắn từng có không ít nữ nhân, khi hắn cùng các nàng giao hoan, lúc cao hứng cũng chỉ hôn lên thân thể các nàng, nhưng mà, hắn chưa bao giờ cùng các nàng hôn môi. Hắn không yêu các nàng, đối với hắn mà nói, nữ nhân vĩnh viễn cũng chỉ là y phục, cho dù có hoa lệ đẹp mắt đến đâu cũng chỉ là y phục, hắn muốn mặc thì mặc muốn cởi thì cởi, hắn chưa bao giờ tập trung quá nhiều tình cảm cùng sức lực vào các nàng.

Hắn bắt đầu mặc quần áo, Thẩm Hương từ phía sau ôm lấy hắn, “Gia, chàng phải đi rồi ư? Sao không ở chỗ này của ta ngủ thêm một lát?”

Hắn nhẹ nhàng tránh khỏi đôi tay tuyết trắng kia, “Ừ” một tiếng trả lời. Lúc này, hắn đã mất đi hứng thú với nàng, hôm nay nữ nhân kia lại xuất hiện, mỗi lần nàng xuất hiện trong đầu hắn, hắn liền mất đi hứng thú với nữ nhân bên cạnh.

Một năm, hắn luôn thỉnh thoảng sẽ nhớ đến nàng, hắn vừa đi ra cửa, vừa hung hăng cốc đầu của mình, một nữ nhân không biết tốt xấu không biết liêm sỉ như vậy, vì sao cứ mãi luôn nhớ đến nàng chứ!

Còn chưa đi ra cổng chính của Phiêu Hương Viện, liền gặp một huynh đệ vội vã chạy tới, vẻ mặt khẩn trương, lòng của hắn trầm xuống, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không thì trẻ thế này sẽ không đến cái chỗ này tìm hắn.

“Đại ca! Hôm nay Tam ca đi đánh một con dê béo, lúc trở về bị đám người ở sườn núi Đông Sơn đánh lén, trúng một mũi tên, cánh tay sưng phù lên, đã thối rữa!”

“Con mẹ nó! Trên tên nhất định có độc, đi, triệu tập huynh đệ theo ta đến sườn núi Đông Sơn, ta sẽ san bằng bọn chúng!” Tiêu Hồng Phi nổi giận dùng đũa đi ra cửa, sải bước lên ngai lao vùn vụt mà đi.

Phi Thiên Trại trên sườn núi Tuyết Phi.

Trong phòng tràn ngập mùi hôi của thịt thối rữa, Tiêu Hồng Phi nhũn nhũn mảy, đi đến trước giường lão Tam, “Đệ sao rồi?” Hắn hỏi. Năm ngày, đã năm ngày, đêm đó hắn liền dẫn người đi tiêu diệt đám tiểu thổ phi không biết điều trên sườn núi Đông Sơn kia tìm được giải dược rồi, vì sao lão Tam đã ăn giải dược vẫn chưa có chuyển biến tốt chứ?

“Đại ca! Đệ đau quá!” Khuôn mặt vốn nghiêm túc của Lão Tam bởi vì thống khổ mà méo mó.

Tiêu Hồng Phi đánh giá nam nhân ở trước mắt, trong lòng hơi đau nhói, đây còn là Tam Đương gia của Phi Thiên Trại sao, chỉ mới năm ngày, đã gầy gò thành như vậy!

“Hôm nay đại phu nói thế nào?” Tiêu Hồng Phi quay đầu hỏi thủ hạ đứng ở một bên.

“Đại phu nói...” Thủ hạ dừng lại, không dám nói tiếp, hắn biết rõ Đại Đương gia yêu quý nhất là huynh đệ.

“Nói cái gì!” Tiêu Hồng Phi rống lên, hù dọa thủ hạ khễ run rẩy.

“Đại phu nói, độc đã vào máu, không còn cách nào...”

“Nói láo! Giải dược cũng đã ăn, làm sao lại không còn cách nào! Đi, tìm đại phu khác cho ta!”

“Đã tìm mấy đại phu rồi, đều nói như vậy...” Thủ hạ ngập ngừng nói.

“Đều là một đám phé vật! Tìm tiếp! Ta cũng không tin không trị được!” Tiêu Hồng Phi rống.

Lão Tứ bước nhanh đi đến mang theo gió bụi đầy người: “Đại ca! Vị Hoa Đà kia đệ không tìm được, có điều đệ lại nghe được, cách chúng ta hai mươi dặm có một làng chài nhỏ, ở đó có một thần y, nghe nói có y thuật cải tử hoàn sinh!”

“Vậy thì đi mời hán đến đây, đệ mang theo hai huynh đệ cưỡi ngựa đi, trước ngày mai ta muốn nhìn thấy hán!”

“Nghe nói vị thần y kia tính tình cực kỳ cổ quái, không biết có thể mời đến hay không.”

“Mời không được thì trói đến cho ta!” Tiêu Hồng Phi quát.

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thần Y Là Nàng Ấy

Làng chài nhỏ.

“Thần y, con tôi hôm nay ăn cơm xong thì cứ kêu đau bụng, không biết là bị làm sao!” Một vị phụ nhân dìu một cậu bé khoảng mười lăm mười sáu tuổi ngồi xuống ghế.

“Lên giường, nằm xuống ta xem một chút.” Hoa Tổ Vấn nói ngắn gọn, ngón tay chỉ về phía chiếc giường nhỏ cao cao bên trong phòng.

Phụ nhân đỡ con nằm xuống, Hoa Tổ Vấn đi tới, vén áo đưa bé lên ấn ấn bụng nó.

“Này, này!” Phụ nhân kêu lên, không nghĩ tới một nữ nhân thế mà lại tùy tiện sờ tới sờ lui trên người con trai mình.

“Đại nương, đừng lo lắng, sư phụ ta xem bệnh từ trước đến nay là như vậy, mặc kệ nam nữ già trẻ, nếu như cần, đều sẽ tự tay kiểm tra như vậy.” Một tiểu cô nương đứng bên cạnh vội vàng giải thích.

Hoa Tổ Vấn không để ý đến phụ nhân kia, đem tay đặt ở dạ dày cậu bé nhẹ nhàng nhấn một cái, hỏi: “Nơi này đau không?” Cậu bé lắc đầu. Nàng lại đem tay đặt ở bên phải bụng cậu bé, đầu ngón tay dọc theo ở gần bên ngoài gần sát xương sườn ấn xuống thật sâu, ừm, gan tỳ không có việc gì. Cuối cùng, nàng đặt hai ngón tay ở một chỗ nào đó trên bụng phía bên phải, đột nhiên ấn xuống thật sâu, sau đó nhanh chóng buông lỏng tay ra, cậu bé phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ. Tìm được rồi! “Cơm tối các người đã ăn gì?” Nàng hỏi phụ nhân.

“A, hôm nay cha nó kiếm được chút tiền mua thức ăn, nên tôi làm ít thịt kho tàu.”

Vậy là đúng rồi, dưới đáy lòng Hoa Tổ Vấn nhẹ nhõm cười một tiếng, nói với phụ nhân: “Đây là chứng viêm túi mật, về sau ăn ít thức ăn có nhiều dầu mỡ một chút thì không có gì đáng ngại.”

“Chứng viêm túi mật...” Phụ nhân nghi hoặc, cái tên này chưa từng nghe nói bao giờ.

“Bệnh này không quá nghiêm trọng, chỉ là ăn thức ăn quá nhiều dầu mỡ trong một lần sẽ phát bệnh, sau này cho cậu bé ăn thức ăn nhẹ một chút.” Hoa Tổ Vấn tiếp tục dặn dò vài câu.

“Vâng, vâng, vậy đa tạ thần y, thế tiền xem bệnh là bao nhiêu ạ?” Phụ nhân rút rìe hỏi, nếu là thần y, đại khái tiền xem bệnh không thể ít rồi, trừ đi tiền mua thịt hôm nay thì trong nhà cũng không còn dư lại bao nhiêu.

“Không cần, các người cũng không dùng thuốc.” Hoa Tổ Vấn trả lời.

“Ôi! Thật sự là cảm tạ thần y!” Phụ nhân mừng rỡ, vui vẻ ra về.

“Ài, hôm nay cuối cùng cũng xem bệnh xong rồi, sư phụ sao người không lấy tiền xem bệnh của bọn họ, con thấy một hai văn tiền, bọn họ vẫn có thể trả được mà.” Tiểu cô nương vừa nói, vừa dọn dẹp phòng xem bệnh của sư phụ, chuẩn bị đóng cửa.

Hoa Tổ Vấn không trả lời, chỉ là nhìn Hồng Nhi cần mẫn dọn dẹp gian phòng, nàng còn nhỏ, không biết niềm vui khi cứu được người, đại phu chân chính thì sẽ không dùng tiền tài làm thước đo cho chính mình, ví dụ như Hoa Đà.

Một tháng trước, nàng đã gặp Hoa Đà – vị tổ tiên mà ba hay nói. Bọn họ đã có một cuộc nói chuyện dài cả đêm, trao đổi những tâm đắc trong việc chữa bệnh cho nhau, lại có một loại tiếu nữu chỉ hận gặp nhau quá muộn. Nàng vốn định giữ ông ta ở thêm mấy ngày, nhưng đột nhiên có người đến mời, ông ấy liền đến Tương Dương xem bệnh rồi.

“Sư phụ, con đi lấy com tói cho người nhé!” Hồng Nhi nói xong nhảy ra cửa chạy về phía nhà bếp, gian nhà hai gian này là của phụ thân Hồng Nhi, cũng chính là người đầu tiên được nàng cứu sống tặng cho, nàng xem bệnh ở gian này, còn nghỉ ngơi ở gian bên cạnh, một ngày ba bữa do mẹ Hồng Nhi làm đưa tới, mỗi tháng nàng gửi một chút tiền com.

Hoa Tổ Vấn đi ra xoay người đóng cửa phòng xem bệnh, đột nhiên, sau lưng một giọng thâm trầm vang lên: “Là Hoa thần y phải không?”

Hoa Tổ Vấn xoay người, nhìn thoáng qua nam nhân cao lớn trước mặt, hỏi: “Chuyện gì?”

“Chúng ta tới mời cô đi xem bệnh cho Tam ca của ta!” Nam nhân cao lớn trả lời.

“Ta chưa bao giờ đến xem bệnh tại nhà, muốn xem thì ngày mai các người dẫn hần tới đây đi!” Không phải là nàng không muốn đến xem bệnh tại nhà, chỉ là nàng xem bệnh cần một ít dụng cụ, mang đi mang về rất phiền phức.

“Không được! Phải đi xem cho hần ngay hôm nay.” Nam nhân cương quyết trả lời.

Hoa Tổ Vấn nhướng cao mày nhìn hần, nếu như hần ôn tồn thỉnh cầu có lẽ nàng mềm lòng cũng sẽ đi, thế nhưng hần bá đạo như vậy! “Sắc trời đã tối, hôm nay ta không xem bệnh nữa, mời các người trở về đi.” Nàng lạnh lùng nói.

“Vậy xin thứ cho chúng ta vô lễ!” Nam nhân nói xong vung tay lên, đánh thật mạnh vào gáy của Hoa Tổ Vấn.

Là nàng!

Lúc trời sắp sáng, lão Tứ đã bắt cóc vị thần y kia trở về, lúc về còn lái nhái nói: “Nữ nhân này thực mẹ nó lợi hại, đánh cho nàng ta một chưởng làm nàng ta hôn mê, ai ngờ đi vẫn chưa được năm dặm đã tỉnh, thật hung dữ náo loạn, làm trẻ nãi không ít thời gian đi đường của chúng ta, không còn cách nào, đành phải bỏ thuốc mê nàng!”

Tiêu Hồng Phi nâng khuôn mặt bị tóc che kia lên vừa nhìn một cái, lập tức nổi giận: “Ai cho ngươi bỏ thuốc mê nàng!” Lão Tứ bị hù dọa lập tức quay người chạy.

Vì vậy, nàng liền ngủ ở trên giường hần cho tới bây giờ.

Tiêu Hồng Phi lẳng lặng nhìn nữ nhân mê man nằm nghiêng người trên giường, trong lòng sôi sục. Một năm, lần nữa nhìn thấy nàng, trong lòng lại vui mừng cùng với kinh ngạc nói không ra lời. Nàng vẫn đẹp như vậy, da tuyết trắng môi đỏ tươi. Tóc dài, đen nhánh sáng bóng tự nhiên, xoa ở trên giường, che nửa bên mặt, ở dưới ánh nến lại có một loại quyến rũ mê người.

Tiêu Hồng Phi ngắm nhìn, nhìn không được đưa tay nhẹ nhàng sờ hai má nàng, hần đẩy tóc xoa trên mặt nàng qua hai bên, ngón tay lướt qua cái trán tròn bóng của nàng, lông mày lá liễu, lông mi dài dày trên mí mắt, sống mũi thẳng tắp, cuối cùng rơi lên đôi môi đỏ thắm của nàng. Môi nàng kiều diễm ướt át, giống như một cánh hoa mang theo giọt sương, làm cho người ta nhìn không được muốn vuốt ve. Hần đột nhiên có một loại xúc động, muốn ném thứ hương vị của nó. Hần không chế không được mà cúi người xuống, trong nháy mắt suýt nữa áp lên môi thơm, liền dừng lại.

Mắt to dưới hàng mi dày mở ra, lạnh lùng nhìn hần, làm cho lòng tràn đầy cảm xúc mãnh liệt của hần trong nháy mắt nguội đi. Hần nâng người, ngồi thẳng dậy, thay vào một khuôn mặt lạnh lùng.

Là hần!

Hoa Tổ Vấn mở to hai mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn trước mắt này, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời, là bất ngờ? Là kích động? Hay là— vui sướng? Chẳng biết tại sao, loại cảm giác này làm cho nàng có chút bối rối, đã bao nhiêu năm, nàng đã bao nhiêu năm không bối rối như vậy? Nàng đè nén cảm xúc phập phồng trong lòng xuống, ánh mắt vẫn là lạnh lùng.

Hần nhìn nàng, lạnh lùng hỏi, “Ngươi chính là vị thần y có thể làm cho người ta cải tử hoàn sinh sao?” Ánh mắt của hần lạnh giá như vậy, giống như chưa từng gặp qua nàng.

Hần không còn nhớ nàng nữa ư? Hoa Tổ Vấn tự giễu nghĩ thầm dưới đáy lòng, một năm trôi qua, hần làm sao có thể còn nhớ nàng! “Là huynh bắt ta tới đây?” Nàng cũng lạnh lùng hỏi, tuy rằng người bắt nàng không phải là hần, nhưng giác quan thứ sáu nói cho nàng biết người nam nhân này tuyệt đối cùng chuyện này có liên quan!

Nữ nhân này luôn luôn như vậy! Chưa bao giờ có thể trả lời từ tế vấn đề của hần, luôn muốn khơi dậy lửa giận trong hần! “Ngươi trả lời vấn đề ta hỏi trước đã!” Hần nắm cằm của nàng.

Lần thứ ba, trừ hai lần của một năm trước, đây đã là lần thứ ba! Thật đáng chết, chẳng lẽ cằm của mình có đắc tội với hần sao! Hoa Tổ Vấn nhăn mày lại, tức giận nghĩ, mặc kệ mấy lần, nàng cũng sẽ không là người nhận thua trước!

Vẫn bướng bỉnh như vậy! Tiêu Hồng Phi giận dữ buông cằm nàng ra, ảo não vì sự mềm lòng của mình. Tiêu Hồng Phi hần là đại vương của sơn trại này, lời hần nói cho tới bây giờ đều không cần phải nói hai lần, duy chỉ có nữ nhân này, một lần lại một lần khiêu chiến quyền uy của hần, thậm chí khiêu chiến đến tận trong sơn trại của hần luôn rồi!

“Là huynh bắt ta tới đây?” Hoa Tô Vấn hỏi lại lần nữa.

“Là ta thì như thế nào?”

Hoa Tô Vấn không nói gì, đúng vậy, là hắn thì có thể như thế nào, nàng có thể làm gì.

“Ngươi là vị thần y kia?” Hắn hỏi.

“Là ta thì như thế nào?” Nàng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cần Cánh Tay Hay Là Cần Mạng.

Một mùi thịt thối tràn ngập khắp phòng, Hoa Tô Vấn vừa đi vào liền hiểu, nhất định là có người bị ngoại thương đến thối rửa rồi. Nàng bước nhanh đi đến bên giường người bệnh, quan sát sơ qua, liền cảm cánh tay phải của hắn lên, động tác thoăn thoắt vãi băng ra.

Tiêu Hồng Phi hơi nhíu mày, bất ngờ mà nhìn nàng, mới vừa rồi còn lè mà lè mè không chịu đi theo, nhưng vừa vào cửa lập tức giống như thay đổi thành một người khác chủ động đi đến!

Người trên giường rên lên, hét lớn: “Đau chết mất!”

Tiêu Hồng Phi trong lòng căng thẳng, tiến lên một bước nói với Hoa Tô Vấn: “Ngươi nhẹ một chút!”

“Ta đã rất nhẹ rồi, cánh tay hắn ta đã thối rửa thành như vậy, bất kể nhẹ thế nào cũng sẽ rất đau, các người đã làm gì trước đó vậy, sao lại làm cho vết thương của hắn ta phát triển đến mức độ này!” Hoa Tô Vấn cũng không ngẩng đầu lên trả lời, tỉ mỉ đánh giá cánh tay sưng thối rửa kia.

Phạm vi thối rửa rất rộng làm cả cẳng tay đều sưng đến không còn ra hình dáng, mức độ thối rửa rất sâu đã đến các sọ cơ, ngón tay đã bắt đầu biến thành màu đen, chứng tỏ máu lưu thông không được, nàng đưa tay dò xét trán của người bệnh, một trận nóng rực phồng tay. Vì vậy liền hỏi: “Hắn ta đã phát bệnh mấy ngày? Còn bắt đầu sốt cao thì mấy ngày rồi?”

“Năm ngày trước trúng tên độc, đêm đó đã uống qua giải được, nhưng vẫn không có chuyển biến tốt, sốt cao không giảm như vậy cũng đã được ba ngày.”

Hoa Tô Vấn cầm bàn tay lên véo mạnh một cái trên mu bàn tay đã biến thành màu đen, hỏi: “Có cảm giác không?”

“Không có cảm giác. Ta hiện tại trừ đau ra, cảm giác gì khác cũng không có.” Tam Đương gia của Phi Thiên Trại đáp.

Nhất định là lúc rút tên không chú ý bị nhiễm trùng, bây giờ tay đã hoại tử, từ từ cũng sẽ hoại tử cả cánh tay, Hoa Tô Vấn hơi suy tư một chút, quả quyết nói: “Độc đã vào máu, nếu như muốn giữ lại mạng huynh ta, chỉ còn cách cưa cánh tay của huynh ta đi!”

Cái gì! Nàng đang nói cái gì! Nàng muốn cưa cánh tay của lão Tam đi! Không còn cánh tay phải nữa thì sao có thể cầm đao, thổ phi không thể cầm đao thì còn có thể gọi là thổ phi sao! “Không được! Không còn cánh tay phải nữa thì chẳng khác nào phế nhân!” Tiêu Hồng Phi nổi giận dùm dùm nói.

“Cái huynh cần là mạng của hắn ta, hay là cánh tay hắn ta!” Hoa Tô Vấn nổi giận dùm dùm phản bác.

“Việc này???” Tiêu Hồng Phi không nói gì, mạng đương nhiên quan trọng hơn cánh tay.

“Rốt cuộc cưa hay không cưa?” Hoa Tô Vấn vẫn đang nổi giận dùm dùm.

“Đại ca! Không thể cưa cánh tay của đệ được!” Lão Tam kêu thảm.

“Mạng cũng bị mất còn cần cánh tay để làm gì? Huống chi cũng không phải cưa hết hai cánh tay của huynh, mất tay phải còn có tay trái, là một nam nhân sẽ đem tay trái luyện được tốt ngang với tay phải!” Hoa Tô Vấn quát lớn với lão Tam.

Hai nam nhân đều không nói gì, trong phòng một mảnh im lặng. Một lát sau, lão Tam cắn răng một cái hung hăng nói: “Vậy thì cưa đi!”

“Tốt lắm, ta đây đi chuẩn bị!” Hoa Tô Vấn nói xong đi ra cửa. Tiêu Hồng Phi thoáng ngây người, theo sát đi ra.

“Cầm giấy và bút cho ta!” Hoa Tô Vấn vừa đi vừa nói.

Nữ nhân này vậy mà dám ra lệnh cho hắn, hơn nữa còn ở trong sơn trại của hắn! “Ta mới là vua của sơn trại này, ai cũng không thể ra lệnh cho ta, kể cả

ngươi!” Tiêu Hồng Phi bày ra một bộ dạng nghiêm khắc.

Người nam nhân này! Lúc nào cũng muốn tỏ rõ cường thế của mình, bất kể chỗ nào bất kể khi nào, cường thế không đúng lúc! Hoa Tố Ván thầm thở dài một hơi, nhìn thẳng vào mắt hắn, bình tĩnh nói: “Bây giờ không phải là lúc phô trương thanh thế, huynh đệ của huynh đang ở bên trong bị ốm đau dày vò, việc chúng ta cần phải làm chính là nhanh chóng chuẩn bị giải phẫu cho huynh ta, cưa cánh tay không phải là một giải phẫu nhỏ, chuyện cần chuẩn bị còn rất nhiều.”

Nữ nhân đáng chết này! Tiêu Hồng Phi lại một lần nữa không nói được gì, lại thua trận.

Đây là cái gì! Tiêu Hồng Phi cầm tờ giấy trong tay, kinh ngạc nhìn hình vẽ bên trên, bên trên vẽ một vài đồ vật kỳ quái, có một loại dao nhỏ đặc biệt, cán dao thật dài, lưỡi dao nho nhỏ, còn có một cây kim kỳ quái hình bán nguyệt, còn có một số cái như cây kéo lại không giống kéo, thậm chí còn có một đồ vật giống như cái cưa!

“Những thứ này đều là đồ vật ta cần dùng đến trong lúc giải phẫu, huynh nhanh chóng phái người chiếu theo hình ta vẽ mà làm ra, phải nhớ kỹ lưỡi dao cần mài càng sắc càng tốt! Sau khi làm xong, đem những vật này ngâm hết vào trong rượu.” Hoa Tố Ván dặn tiếp, “Huynh chuẩn bị một gian phòng, phòng nhất định phải quét dọn sạch sẽ khô ráo không có một chút bụi bặm. Trong phòng đặt một cái giường lớn, khăn trải giường tạm thời dùng trải mà giặt sạch trước, chờ ta trở lại sẽ hấp qua nước sôi mới có thể dùng.”

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Giải phẫu này quá lớn, một mình ta không được, cần tìm người trợ giúp.”

“Ta giúp ngươi!”

“Huynh không được! Huynh cũng không phải đại phu!”

“Ngươi muốn tìm ai, nói cho ta biết, ta phái người đi!”

“Ông ấy không phải người bình thường, nhất định phải là ta tự mình đi!” Hoa Tố Ván nói như đinh đóng cột, nàng muốn tìm chính là Hoa Đà, chỉ có Ma Phỉ Tán của Hoa Đà mới có thể đạt được hiệu quả gây tê thích hợp, hơn nữa trong quá trình giải phẫu Hoa Đà sẽ là trợ thủ rất tốt của nàng.

“Ngươi đi rồi, tam đệ ta làm sao bây giờ?”

“Không sao, ta đã cho huynh ấy dùng chút thuốc lưu thông máu, loại trừ máu bầm, quá trình phát bệnh không thể nhanh như vậy, trong vòng mười ngày hẳn là không đến mức nguy hiểm tính mạng.”

“Đề không cho ngươi chạy trốn, ta quyết định cùng đi với ngươi!” Tiêu Hồng Phi nói.

Tiêu Hồng Phi nhìn nữ nhân trước mắt, giờ phút này nàng đang kinh ngạc nhìn con ngựa cao lớn trước người, không có chút ý muốn lên ngựa nào, trong đầu hắn chợt lóe sáng lên, dưới đáy lòng nở nụ cười. “Ngươi không biết cưỡi ngựa sao?” Hắn hỏi.

Hoa Tố Ván khẽ gật đầu, đến nơi này một năm, nàng hầu như không hề rời khỏi làng chài nhỏ kia, lại càng không cần nói đến học cưỡi ngựa.

Tiêu Hồng Phi tiến lên phía trước một bước, cánh tay dài chụp tới liền đem Hoa Tố Ván vững vàng đặt trên lưng ngựa, hắn chính là muốn làm cho nàng xấu mặt, hắn chính là muốn xem bộ dạng hoảng hốt của nàng.

Hoa Tố Ván bỗng cảm thấy thân thể chợt nhẹ, chỉ chớp mắt liền ngồi trên lưng ngựa. Ngựa cảm nhận được sức nặng, nhẹ nhàng quay đầu, động tác này của nó khiến cho Hoa Tố Ván phản ứng kịch liệt, nàng nắm chặt lấy dây cương, không nhận được thở nhẹ một tiếng. “Huynh làm gì thế! Mau thả ta xuống!”

“Chỉ có cưỡi ngựa mới nhanh nhất, chẳng lẽ ngươi không phải muốn đến thành Tương Dương?” Hắn nhìn đáng vẻ kinh hoàng của nàng giống như có một loại khoái cảm trả thù.

Hoa Tố Ván không lên tiếng, nàng biết rõ hắn nói đúng, tuy rằng nàng đã cho bệnh nhân dùng thuốc khống chế bệnh tình phát triển, nhưng mà giải phẫu đương nhiên là càng sớm càng tốt. Nàng thấy vẻ mặt nhìn có chút há hê của hắn, cắn răng một cái, cưỡi ngựa thì cưỡi ngựa, chỉ cần nắm chặt lấy dây cương ta cũng không tin không cưỡi được. Nghĩ như vậy, nàng tách ra hai chân ngồi trên lưng ngựa, nắm chặt dây cương, thật may là làn váy khá lớn không đến mức gây trở ngại cho nàng.

Về mặt Tiêu Hồng Phi cứng đờ, nữ nhân đáng chết này, bất kể là việc lớn việc nhỏ cho tới bây giờ cũng không chịu nhu nhược một chút, nàng thật sự dự định cưỡi ngựa! Xem bộ dạng sợ hãi mới rồi của nàng nhất định là chưa từng cưỡi ngựa bao giờ, chẳng lẽ nàng cho mình là thần sao, cái gì cũng không cần học liền có thể biết à? Nàng vốn hoàn toàn có thể nói đôi câu cầu xin, bảo hắn cưỡi ngựa mang theo nàng, hắn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi, chỉ cần nàng vừa mở miệng, hắn lập tức đồng ý. Thế nhưng, cái nữ nhân đáng chết này! Luôn cứng đầu có chết cũng không mở miệng, thà rằng cái miệng của mình bị quăng ngã thành hoa tám cánh. Được rồi, ngươi cứng đầu, ta cho ngươi cứng đầu trọn vẹn! Hắn đưa tay vỗ lên mông ngựa một cái, ngựa hí dài một tiếng tung bốn vó chạy chồm lên.

Trời ạ, vẫn chưa từng bắt lực thế này bao giờ! Hoa Tố Ván nghe tiếng gió o o thổi bên tai, ngoại trừ nắm chặt lấy dây cương ra thì không dám có bất kỳ động tác nào khác, nàng sợ, thật sự sợ, sợ mình hơi động một chút sẽ bị ngã xuống ngựa, tốc độ nhanh như vậy, bị trầy da là chuyện nhỏ, đừng có ngã mà bị thương cổ cùng cột sống a!

Vào lúc con ngựa tung bốn vó chạy chồm lên, lòng Tiêu Hồng Phi trĩu xuống, lúc ấy mới ý thức được trò đùa của mình quá trớn, hấn vón chỉ muốn cho con ngựa chạy chút xíu, hù dọa nàng một tý, ai ngờ con ngựa này không biết phát điên cái gì mà lại chạy như bay thế. Hấn cấp tốc nhảy lên ngựa của mình, hai chân kẹp bụng ngựa đuổi theo, con mắt dán chặt vào người lưng la lưng lay trên ngựa phía trước.

Không được rồi, sắp ngồi không vững nữa, Hoa Tổ Vấn cúi người xuống, ôm chặt lấy cổ ngựa, mặc kệ như thế nào cũng không thể để mình rơi xuống! Kề sát bên cạnh có một con ngựa lao như tên bắn tới, một cánh tay thật dài duỗi sang túm chặt được dây cương của nàng dùng sức kéo, con ngựa hí dài một tiếng gio chân trước lên, dừng lại. Hoa Tổ Vấn thờ phào nhẹ nhõm, vừa định ngồi thẳng dậy nhảy xuống ngựa, ngựa lại chột động dậy, nàng hoảng hốt liền vội vàng không kịp phòng ngự mà ngã xuống ngựa. Hoa Tổ Vấn nhắm hai mắt lại chuẩn bị đón nhận đau đớn từ sống lưng truyền tới, ai ngờ lại cảm giác như ngã xuống một cái gì đó mềm mại, kinh ngạc mở mắt ra vừa nhìn, không khỏi đỏ mặt, thì ra là nàng ngã vào lòng ngực rộng lớn của nam nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Động Tâm Rồi Sao

Mặt của nàng đỏ, mánh đỏ ửng kia tựa như ánh nắng hoàng hôn càng làm cho gương mặt xinh đẹp của nàng thêm chói lọi! Nàng cho tới bây giờ đều là lạnh như băng, đây là lần đầu tiên hấn trông thấy mặt nàng thẹn thùng ửng đỏ, Tiêu Hồng Phi ôm nàng trong lòng vô cớ dâng lên một trận vui mừng khôn xiết.

Mặt của mình đỏ! Vì sao mặt lại đỏ? Đây bắt quá chỉ là một việc ngoài ý muốn, không có gì phải đỏ mặt. Hoa Tổ Vấn ảo não nghĩ, càng nghĩ trên mặt càng nóng hơn, tim cũng không biết vì sao lại nhảy bang bang. “Huynh là cố ý!” Nàng cố gắng bình tĩnh nói, để che dấu nội tâm của mình.

“Cố ý thì như thế nào?” Hấn hỏi, thân thể của nàng rất mềm mại, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, kích thích thần kinh của hấn.

“Buông ta ra!” Nàng lạnh lùng la to.

“Nàng còn muốn cười ngựa không?” Hấn không để ý tới nàng, lại một lần nữa đặt nàng lên lưng ngựa bên cạnh.

“Không cười!” Nàng kêu lên, một màn xảy ra vừa rồi trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Hấn xoay người lên ngựa, vây nàng trong ngực, ung dung nói: “Có ta ngồi ở phía sau nàng liền không có việc gì.” Hấn nói xong hai chân kẹp bụng ngựa, con ngựa bị đau chạy như bay.

Hoa Tổ Vấn ưỡn thẳng sống lưng, cố hết sức không để thân thể mình dựa vào người hấn. Hấn nhìn ra nỗi lòng của nàng, tay vây nàng đột nhiên buông lỏng một chút, Hoa Tổ Vấn lập tức không bị khống chế bắt đầu nghiêng trái nghiêng phải. Nam nhân đáng ghét này! Nàng hung hăng mắng một câu dưới đáy lòng, không thể không ôm chặt lấy eo của hấn.

Mái tóc đen nhánh bị gió thổi bay lên, có vài cọng phát trên mặt Tiêu Hồng Phi, làm cho trong lòng hấn xốn xang một hồi. Tóc của nàng rất sạch sẽ, không có loại mùi hương nồng nặc của dầu tóc, chỉ có một loại hương vị chất gợi đầu nhàn nhạt, mặc dù nhạt nhưng Tiêu Hồng Phi ngửi xong lại cảm thấy đặc biệt mê người, gần như khiến hấn nhìn không được muốn cúi đầu hôn lên. “Mình bị làm sao thế này?” Lúc đôi môi sắp áp lên mái tóc của nàng, hấn đột ngột hoảng hốt, không khỏi tự hỏi mình một câu như vậy. Đối với nữ nhân hấn cho tới bây giờ cũng chỉ có nhu cầu sinh lý chứ chưa từng có tình cảm thật sự, hấn chiếm lấy thân thể các nàng, cảm thụ sự vui sướng khi được thỏa mãn, nhưng mà từ trước đến giờ chưa từng cùng các nàng hôn môi, bởi vì hôn môi là cần có tình cảm thật sự. Thế nhưng nữ nhân này không giống vậy, mặc dù một năm trước lúc cứu nàng đã từng một lần có phản ứng với thân thể của nàng, nhưng sau khi tiếp xúc lại không giống nhau. Nàng xinh đẹp lại chín chắn, quật cường lại cao ngạo, quanh thân giống như tản ra một vàng hào quang khiến người ta không thể có hành động thấp hèn gì, hấn không còn muốn chỉ là chiếm lấy nàng nữa, mà là muốn có nàng, có được trái tim cao ngạo kia của nàng. Bởi vậy hấn luôn một lần lại một lần nhìn không được muốn hôn nàng, hôn môi của nàng, hôn tóc của nàng, không kim lòng được mà muốn hôn như vậy, là do phát ra từ nội tâm rung động. Hấn sinh lòng ái mộ, hai mươi sáu năm qua lần đầu tiên trong đời hấn sinh lòng ái mộ! Lần đầu tiên hấn muốn có một nữ nhân, muốn làm cho nữ nhân kia vĩnh viễn ở lại bên cạnh hấn, làm cho nữ nhân kia giúp hấn sinh con!

Lòng ngực của hấn rất rộng rãi, rất ấm áp, xuyên thấu qua y phục có thể mơ hồ nghe thấy tiếng tim đập cường tráng hữu lực. Hoa Tổ Vấn cứ như vậy mà ở trong ngực Tiêu Hồng Phi, đột nhiên có một loại không ngờ, không ngờ rời khỏi chỗ này. Mặc dù người nam nhân này rất đáng giận, nhưng lòng ngực của hấn lại cho nàng cảm giác an toàn trước nay chưa từng có. Một năm trước hấn cứ thế mà tức giận bỏ đi, suốt một năm nay, nàng tự lực cánh sinh, vốn cho rằng mình đủ kiên cường đủ độc lập không cần bất luận kẻ nào, nhưng đến giờ phút này đây, nàng lại đột nhiên phát hiện, thì ra nàng cần loại cảm giác an toàn này như vậy, chính là loại cảm giác an toàn làm cho người ta cảm thấy có thể dựa vào cả đời! Cảm giác an toàn mà nam nhân này cho nàng là trước nay chưa từng có, cho dù là người bạn trai mới tình đầu quen bốn năm kia của nàng cũng chưa từng cho nàng cảm giác như vậy. Nàng sợ hãi trước những biến hóa trong lòng mình, không nén được tự hỏi mình: “Là động tâm rồi sao?”

Gió thổi o o bên tai, tiếng vó ngựa vọng lại trên con đường rộng lớn, thời gian từ từ trôi qua, hai người cưỡi ngựa đều tự đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình. Mặt trời mọc lên ở phương đông chiếu lên người bọn họ, khiến cho quanh thân bọn họ dường như cũng tỏa ra một vàng sắc vàng rực rỡ, từ xa nhìn lại, giống như một bức tranh tuyệt đẹp vậy.

Chàng vạng, bọn họ nghỉ chân lại một khách điểm ven đường. Một mạch chạy như bay thế này, đi Tương Dương đại khái cần hai ngày là đủ, bọn họ hoàn toàn không cần phải đi suốt đêm, chỉ cần buổi sáng lên đường sớm một chút là được.

Tiêu Hồng Phi nhảy xuống ngựa, nhẹ nhàng đỡ Hoa Tổ Vấn xuống. Chạy một ngày đường, không khí giữa bọn họ cũng thay đổi. Tiêu Hồng Phi đã không còn khiêu khích nàng, Hoa Tổ Vấn cũng không còn miệng lưỡi sắc bén mà tiếp nhận khiêu khích của hắn nữa. Đôi bên đột nhiên liền trở nên trầm mặc, lặng yên gấp rút lên đường, lặng yên ăn cơm, chỉ nói với nhau vài câu đơn giản nhất định phải nói.

“Nàng biết Hoa Đà xem bệnh cho ai ở thành Tương Dương không?” Ăn cơm tới xong, Tiêu Hồng Phi đưa Hoa Tổ Vấn đến cửa phòng của nàng.

“Lúc ông ấy từ chỗ ta đi, ta từng nghe ông ấy nói, hình như là một đại danh sĩ gọi là Hoàng Thừa Ngạn ở thành Tương Dương, hình như là một tiểu thiếp của hắn mắc phải bệnh lạ gì đó.”

“Tốt lắm, ngày mai đến Tương Dương chúng ta liền trực tiếp đến Hoàng gia tìm ông ta.” Tiêu Hồng Phi nói, hắn biết rõ nhà này, là một dòng họ rất nổi danh tại Kinh Châu, là danh môn vọng tộc ở đó, hình như còn có chút quan hệ thân thích với Mục Lưu Biếu ở Kinh Châu.

“Nàng nghỉ ngơi sớm đi.” Tiêu Hồng Phi nhìn Hoa Tổ Vấn đi vào cửa rồi nói, kỳ thật lúc này hắn rất muốn hôn lên trán nàng và nói với nàng tiếng chúc ngủ ngon, chỉ là, nàng luôn lạnh lùng như vậy, làm cho người ta không nhìn ra tâm tư, hắn sợ, sợ bất kỳ hành động nào của mình sẽ làm cho nàng phản cảm.

“Ừm, huynh cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Nàng bình tĩnh nói, nhưng trong lòng lại không hề bình tĩnh, nàng rất hi vọng hắn có thể nói gì đó nhiều hơn với nàng, thế mà, hắn chỉ nói có một câu đơn giản.

Đêm khuya dần, Hoa Tổ Vấn nằm ở trên giường trong lòng sôi sục, cảnh tượng ban ngày luôn không ngừng hiện lên trước mắt nàng, nàng nhớ lại mỗi một động tác mỗi vẻ mặt của hắn, muốn từ một số chi tiết mà nhìn ra thái độ của hắn. Một khi động tâm, sẽ nhìn không được mà trầm luân xuống, khát vọng tình cảm của mình có thể được đáp lại. Nhưng mà, nàng là kiêu ngạo, nàng không thể giống một vài cô gái mới lớn dùng cảm thẳng thắn bộc lộ tình cảm của mình với đối phương, tự tôn của nàng cũng không cho phép nàng làm như vậy. Có lẽ, nàng nói ra, hắn sẽ tiếp nhận nàng, bởi vì nàng biết dụng mạo của mình, rất ít nam nhân có thể không động tâm đối với dụng mạo này, đây cũng là lí do tại sao nàng luôn lạnh lùng với nam nhân, bởi vì nàng muốn đoạn tuyệt những loại ý tưởng dâm loạn của các nam nhân kia. Thế nhưng, cái nàng cần không phải loại tình cảm vội vã đó, nàng cần là chân tình, một trái tim không bao giờ thay đổi. Người nam nhân này sẽ có trái tim như vậy sao?

Có tiếng gõ cửa khẽ vang lên ở phòng bên cạnh, tại trong đêm yên tĩnh nghe là rõ ràng như vậy. Đã trễ thế này, còn có ai lại gõ cửa phòng hắn? Hoa Tổ Vấn không khỏi vênh tai lên nghe.

“Ai?” Giọng Tiêu Hồng Phi vang lên trong phòng.

“Đại gia, ta là tiểu nhị, ta tới đề hỏi đại gia, ngài có cần phục vụ đặc biệt không?”

Cửa phòng bên cạnh kêu một tiếng ‘két’ mở ra, “phục vụ đặc biệt gì?” Giọng Tiêu Hồng Phi vang lên ở cửa, vô cùng rõ ràng.

Tiểu nhị nói cái gì đó, giọng nói rất thấp. Hoa Tổ Vấn nổi lòng hiếu kỳ, nhảy xuống giường, đi tới cửa hé cửa phòng ra một khe hở nhỏ để xem, vừa vặn trông thấy một nữ nhân ăn mặc xinh đẹp đi vào phòng Tiêu Hồng Phi.

Thì ra, phục vụ đặc biệt chính là chỉ cái này! Lòng Hoa Tổ Vấn trầm xuống, không nhìn được cười lạnh một tiếng, bắt đầu cười nhạo mình dưới đáy lòng: “Còn đặt hi vọng vào hắn có thể có một trái tim chân tình! Nam nhân thời đại này, có được mấy người chân tình?”

Tiêu Hồng Phi ngồi xuống, nhìn cô gái rơi lệ trước mắt, trong mắt không có một tia ham muốn. Sờ dĩ hắn cho nàng ta đi vào, chính là thấy nàng ta đang rơi lệ, hắn chẳng qua là muốn đề nàng ta có thể kiếm được chút tiền. Giữ lại nữ nhân đang khóc này **, bình thường đều là bị buộc bắt đắc dĩ. Không có nữ nhân nào ngay từ đầu đã tình nguyện làm chuyện ***, nhưng cũng có vài nữ nhân làm mãi liền không rời bỏ được, sống cuộc sống mơ mơ màng màng làm cho các nàng mất đi năng lực tự lực cánh sinh, các nàng ngoại trừ bán đứng thân thể ra thì không còn biện pháp sinh tồn nào khác. Trước mắt hắn hiện ra bộ dáng của Thẩm Hương, trong lòng dâng lên một hồi chán ghét.

Hoa Tổ Vấn một lần nữa nằm trở lại giường, tức giận, trên mặt lại biểu hiện lạnh lùng trước sau như một. Nàng biết rõ, trong phòng bên cạnh sẽ phát sinh chuyện gì, nàng mặc dù chưa ăn thịt heo nhưng cũng nhìn thấy heo chạy. Nàng đem chăn trùm kín qua đầu, ép buộc mình đi vào giấc ngủ. Nàng không muốn nghe thấy cái loại âm thanh kia, cái loại âm thanh làm cho người ta cảm thấy xấu hổ!

Tiêu Hồng Phi và cô gái kia thì cứ lẳng lặng ngồi như vậy, ngồi chừng thời gian dùng một bữa cơm, sau đó hắn đứng lên đi tới cửa nói với cô gái: “Người đi đi, trở về nói là khách nhân rất hài lòng.” Hắn móc hai lượng tiền đồng nhét vào trong tay cô gái, “cái này là phần thưởng ta cho người, đừng để tù bà nhìn thấy.”

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Khi Nào Gặp Minh Chủ

Thành Tương Dương.

Đây là nơi hội tụ những nhân sĩ thượng lưu, thương nhân giàu có, nhân vật nổi tiếng, các quan lớn đương thời đều đặt sản nghiệp ở đây, sinh con đẻ cái, thường hay lui tới thăm viếng lẫn nhau, tạo thành một mô hình thu nhỏ của tầng lớp trên trong xã hội cuối thời Đông Hán.

Hoa Tô Vãn lẳng lặng nhìn phố xá náo nhiệt, có chút bất ngờ với tòa thành phồn hoa này. Cho dù đã chạng vạng tối, người qua lại vẫn không dứt, ở làng chài nhỏ, vào lúc này các nhà đã ăn xong cơm tối chuẩn bị nghỉ ngơi rồi, còn ở nơi đây, tiệm cơm, quán trọ, kỹ viện vẫn còn đèn đuốc sáng trưng, cuộc sống về đêm của nhân sĩ thượng lưu chỉ vừa mới bắt đầu.

Bọn họ dừng chân ở trước cửa một quán trọ tên là Duyệt Lai. “Hôm nay chúng ta ở lại đây một đêm, sáng sớm ngày mai đi tìm Hoa Đà.” Tiêu Hồng Phi nói. Hoa Tô Vãn gật đầu.

Gian phòng ở quán trọ này rất rộng, so với phòng ở quán trọ nhỏ ngày hôm trước thì tốt hơn rất nhiều, cái bàn gỗ tinh xảo, giường rộng rãi, bên cạnh giường có một bình phong, mặt sau tấm bình phong là một bồn tắm bằng gỗ vừa cao vừa lớn. Nhìn thấy bồn tắm đó, Hoa Tô Vãn động lòng, nàng thích sạch sẽ, lúc đi làm hầu như ngày nào cũng phải tắm rửa, bây giờ ra ngoài đã vài ngày chưa tắm, nghĩ như vậy trên người không khỏi bắt đầu có chút ngứa ngáy.

Tiêu Hồng Phi lẳng yên nhìn nàng, trong lòng hiểu rõ. Hai ngày nay ở chung, hắn đã phát hiện, nữ nhân này đặc biệt thích sạch sẽ, sạch sẽ đến mỗi lần trước khi ăn cơm đều phải rửa tay. Hắn đi ra cửa, quát to một tiếng “Tiểu nhị”.

Hoa Tô Vãn kinh ngạc quay đầu lại, không biết hắn gọi tiểu nhị để làm gì.

“Lát nữa tiểu nhị đến đây, nàng cứ dặn dò hắn là được, quán trọ này cung cấp nước tắm rửa miễn phí cho khách nhân. Lúc tắm rửa chú ý một chút, khóa cửa cẩn thận, ta đi ra ngoài hỏi thăm một tí xem nhà Hoàng Thừa Ngạn ở đâu.” Tiêu Hồng Phi không đợi nàng trả lời đã đi ra cửa.

Hoa Tô Vãn thoáng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn bóng dáng hắn biến mất tại cửa.

Tiểu nhị rất nhanh chạy tới, Hoa Tô Vãn dặn dò hắn xách một thùng nước nóng đến trước, làm nóng bồn tắm từ trên xuống dưới một lần, mới đổ nước ấm vào sau đó bảo tiểu nhị đi. Lúc vừa mới chuẩn bị cời y phục, nàng nhớ tới lời của Tiêu Hồng Phi, đi tới cửa kiểm tra khóa cửa một lần, trông thấy nó đã được chốt chặt rồi mới yên lòng.

Tiêu Hồng Phi vội vã đi trên phố xá thành Tương Dương, cái thành này không phải là lần đầu tiên tới, lần trước là vào một năm trước, hắn đến để tìm kiếm minh chủ cho mình. Hắn võ nghệ cao cường, am hiểu sâu sắc về hành quân bày binh bố trận, hắn chiếm cứ đỉnh núi, huấn luyện thủ hạ giống như quân đội, chỉ vì chờ đợi một minh chủ, một minh chủ có thể khiến hắn đi theo bên cạnh kiến lập một đại nghiệp vĩ đại! Hắn vốn tưởng rằng Mục Lưu Biểu của Kinh Châu là người mà hắn tìm kiếm, thế nhưng hắn đã thất vọng, người kiên quyết ngồi một chỗ tự thủ như vậy căn bản không thể hoàn thành sự nghiệp to lớn hùng bá một phương!

Tiêu Hồng Phi đi vào một ngõ cụt, dừng lại ở cuối ngõ, cuối ngõ có một cánh cửa nhỏ không dễ gây chú ý, hắn nhẹ nhàng gõ lên vài cái.

“Ai?” Bên trong cửa lập tức đã có người hỏi.

“Là ta!” Tiêu Hồng Phi trả lời.

Cửa lập tức mở ra, một nam tử cung kính đón hắn đi vào.

“Công tử, sao người lại tới đây?” Một nam nhân trông như thư sinh ra đón.

“Gần đây trong thành có tin tức gì không?” Hắn không trả lời vấn đề của thư sinh.

“Không có gì đặc biệt cả, phần lớn chỉ là những chuyện phong lưu bí mật của đám quan lại quyền quý kia thôi.” Thư sinh đáp, hắn biết rõ, nguyên nhân chủ yếu công tử phản công hắn ở lại trong thành Tương Dương chính là để chú ý tới động hướng chính trị.

Tiêu Hồng Phi khẽ gật đầu, hỏi tiếp: “Người biết Hoa Đà không?”

“Biết, ông ta không phải là một danh y sao? Có điều nghe nói ông ta hành tung bất định.” Thư sinh có hơi kinh ngạc, “công tử, chẳng lẽ Phi Thiên trại của người có ai bị bệnh sao?”

Tiêu Hồng Phi gật đầu, “người biết nhà Hoàng Thừa Ngạn ở đâu không?”

“Biết chứ, ông ta là nhân vật nổi tiếng ở Kinh Châu mà.” Thư sinh tiến lên hai bước, nói ra vị trí cụ thể.

Tắm rửa thật sự rất thoải mái! Hoa Tô Vãn chỉ mặc nội y màu trắng dán sát người một mình nằm trên giường, buồn ngủ. Tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên, nàng miễn cưỡng hỏi: “Ai vậy?”

“Là ta.” Giọng nói trầm thấp của Tiêu Hồng Phi vang lên ở ngoài cửa.

“Có chuyện gì?” Hoa Tô Vãn nhớ tới bóng hình xinh đẹp tối hôm qua, để y phục đã cầm trên tay xuống, lạnh lùng hỏi.

“Nếu nàng vẫn chưa ngủ thì mở cửa đi, có đồ cho nàng.”

Hoa Tố Vấn lại một lần nữa cảm lấy y phục phía ngoài mặc vào, lòng hiếu kỳ của nàng nổi lên, không biết đã trễ thế này hán rốt cuộc có đồ vật gì nhất định phải đưa cho nàng.

Tiêu Hồng Phi đứng, cầm trên tay một bộ y phục mới tinh, áo lụa màu đỏ tươi cùng váy lụa dài cũng đỏ tươi. Hoa Tố Vấn giặt mình.

“Đây là tặng cho nàng, nàng vốn nên ăn mặc khá hơn một chút.” Tiêu Hồng Phi quan sát người trước mắt, tìm bắt đầu đập giả tăng tốc độ, đại khái là do mới vừa tắm nước nóng xong, hai gò má nàng ửng hồng, tóc chưa khô tán loạn trên vai, bên dưới mái tóc ẩm ướt là cặp mắt hạnh lộ ra một tia mộng lung, nàng như vậy càng thêm mê người. Chỉ có y phục thế này mới xứng với nữ nhân xinh đẹp như thế.

“Cảm ơn!” Hoa Tố Vấn nhận lấy y phục, lòng bình tĩnh như nước hồ thu bỗng xẹt qua một tia rung động.

“Còn cái này nữa.” Tiêu Hồng Phi chìa tay phải ra, bên trên có một cây trâm ngọc.

“Ta không cần cái này.” Hoa Tố Vấn nói, tóc của nàng còn chưa tới bả vai, làm sao cài trâm được?

“Nàng sớm muộn cũng dùng tới!” Giọng nói lạnh lùng của nàng làm con giận của hán nổi lên, vì sao nàng cứ luôn có thái độ ngăn cách người khác ở ngoài ngàn dặm vậy chứ? Hán hung hăng nhét trâm ngọc vào tay nàng, xoay người bỏ đi.

Lại tức giận nữa rồi! Nam nhân thô bạo này thật dễ giận! Hoa Tố Vấn kinh ngạc nhìn trâm ngọc trong tay hiện ra ánh sáng nhàn nhạt, khe thờ dài một hơi, đóng cửa lại.

Hai mắt Tiêu Hồng Phi tỏa sáng, trong lòng vui sướng một hồi. Nàng đi ra, mặc váy áo đỏ tươi mà hán tặng đi ra, thướt tha như hoa sen thanh khiết nở đầu mùa hè.

“Đi thôi.” Nàng nhẹ nhàng nói, cắt ngang suy nghĩ của hán. Có lẽ hán đã động tâm rồi, nàng cười tự giấu dưới đáy lòng, ngay cả chính nàng vừa rồi lúc soi gương còn không nhận được mà khen một tiếng, huống chi là hán! Chỉ là, trái tim hán chưa hán đã thật tâm, chỉ sợ phần lớn là sắc tâm mà thôi.

Bọn họ sống vai đi trên phố, vẻ đẹp của nàng khiến cho phần đông người đi đường liên tục quay đầu lại, làm cho hán ảo não, hán bắt đầu hối hận đã tặng nàng bộ y phục kia. Vẻ đẹp của nàng vốn là hán độc hường, nhưng bây giờ lại dẫn tới vô số người mơ mộng đối với nàng, trong đó không thiếu các nam nhân mang theo ý nghĩ dâm loạn, hán không thể cho phép bọn họ có một tia ý nghĩ dâm loạn đối với nàng! Nếu như có khả năng, hán thật muốn để nàng còi hết y phục trên người xuống, lấy nhọ nổi bôi đen mặt nàng!

Bọn họ đi đến cửa nhà Hoàng Thừa Ngạn, giữ cửa là một gã sai vặt, kể từ sau khi nhìn thấy Hoa Tố Vấn con người cũng không thấy cử động nữa.

“Này! Muốn hỏi thăm người một việc.” Tiêu Hồng Phi phần nộ gầm lên, thật muốn hung hăng đánh gã sai vặt giữ cửa trước mặt này một trận.

Hoa Tố Vấn nhìn một màn trước mắt, không che giấu được cười lạnh trong lòng, nam nhân chính là như vậy, háo sắc!

“Người muốn hỏi điều gì? Ta đại khái biết nhiều hơn hán một chút.” Bên cạnh đột nhiên truyền tới tiếng nói của một nữ nhân.

Tiêu Hồng Phi cùng Hoa Tố Vấn kinh ngạc quay đầu nhìn, chỉ thấy bên cạnh chẳng biết xuất hiện một nữ nhân từ lúc nào. Nữ nhân này đầu tóc màu vàng làn da có màu đen sẫm, tướng mạo vô cùng bình thường, chỉ là khóe miệng mỉm cười mang theo bình tĩnh, trong đôi mắt hấp lộ ra cơ trí, làm cho khuôn mặt cực kỳ bình thường kia của nàng ta có một loại sống động nói không nên lời.

Ánh mắt Hoa Tố Vấn sáng ngời, đây là một nữ nhân thông minh, có thể nhận biết được từ ánh sáng bắn ra trong mắt nàng, loại ánh sáng đó là sự sắc bén, giống như có thể nhìn thấu lòng người vậy.

“A! Tiểu thư, người tới rồi!” Gã sai vặt rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại.

Nữ nhân được gọi là tiểu thư, khẽ gật đầu, hỏi tiếp: “Các người muốn tìm ai?”

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Hoàng Tiểu Thư

Hoa Tố Vấn ngồi trong đại sảnh rộng rãi, thưởng thức trà thơm trong chén, lẳng lặng nhìn nữ nhân trước mắt.

“Hai người chờ một chút, ta đã phái người đi mời Hoa thần y rồi.” Nữ nhân mỉm cười nói, nàng ấy cười lên có một loại cảm giác thân thiết, “Kỳ thật bình thường ta đây rất ít khi về nhà mẹ đẻ, nhưng nghe nói phụ thân mời tới được Hoa thần y, tiểu nữ luôn luôn ngưỡng mộ thuật cải tử hoàn sinh của Hoa thần y, cho nên mới về bái kiến. Ta nghĩ hai người tới cũng là mời Hoa thần y đi xem bệnh phải không?”

Hoa Tô Vấn đang muốn gạt đầu trà lời thì nghe thấy tiếng khóc của trẻ con vang lên trong viện. Hoàng tiểu thư đứng dậy đi ra ngoài, Hoa Tô Vấn nhất thời hiếu kỳ cũng đi theo ra ngoài.

Nha hoàn thấy Hoàng tiểu thư liền vội vàng bẩm báo: “Cánh tay của Nguyệt Quế tiểu thư không cử động được!”

“Các người chăm sóc muội muội ta thế nào vậy! Có nghiêm trọng không?” Nàng đến gần muội muội xem kỹ hơn, cuống cuống nói: “Mau, mau ra cửa xem Hoa thân y đã tới chưa!”

Hoa Tô Vấn vừa nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy một tiểu cô nương ước chừng hai tuổi đang khóc trong lòng nha hoàn, nha hoàn thì cẩn thận nâng khuỷu tay trái của đứa bé lên. Tám phần là xương cổ tay tiểu nha đầu bị trật khớp, Hoa Tô Vấn đến gần một bước, nhìn kỹ càng cánh tay đứa bé một cái, liền hỏi nha hoàn: “Vừa rồi có phải cô đã kéo cánh tay đứa bé không?”

Nha hoàn gạt đầu, nước mắt lã chã đầy mặt.

Hoa Tô Vấn duỗi tay trái nâng khuỷu tay đứa bé nói: “Đỡ ta.”

Nha hoàn nghi ngờ nhìn tiểu thư nhà mình một cái, không hề cử động.

“Chút chuyện nhỏ này không cần đợi Hoa thân y đến, ta có thể.” Hoa Tô Vấn nói xong, không cho phép nghi ngờ đẩy tay nha hoàn ra, tay phải nắm chặt cẳng tay đứa bé, phối hợp nhẹ nhàng vừa gấp chuyển một cái, đứa bé lập tức ngừng khóc.

Nha hoàn mừng rỡ nhẹ nhàng hoạt động cánh tay đứa bé một lần, kêu lên: “Tiểu thư không sao rồi, tiểu thư không sao rồi!”

Về mặt Hoàng tiểu thư ngạc nhiên vui mừng hỏi: “Cô nương chẳng lẽ cũng biết Kỳ Hoàng thuật?”

“Cô nương ấy đương nhiên biết, hơn nữa còn y thuật tinh thông!” Một người từ cửa đi đến, vuốt chòm râu dài mỉm cười nói.

Hoa Tô Vấn quay đầu nhìn ông, khẽ nở nụ cười.

Nàng nở nụ cười, nàng thế mà lại nở nụ cười, cười với một nam nhân khác! Tiêu Hồng Phi nhìn lúm đồng tiền như hoa của nàng trong lòng đau xót, tất cả bất mãn hóa thành oán khí dâng lên. Nữ nhân này, hắn cứu nàng hai lần, nàng cũng chưa từng cười với hắn, hắn tặng nàng y phục và cây trầm, nàng cũng vẫn chưa từng cười với hắn, hắn đối đãi dịu dàng với nàng, nàng lại luôn dùng thái độ lạnh như băng hồi báo. Mà hôm nay, chỉ vì một câu nói, nàng liền nở nụ cười với một nam nhân trung niên vừa mới đi tới! Mặt của hắn tái mét.

“Có lẽ vị này chính là Hoa thân y, tiểu nữ Hoàng Nguyệt Anh có lễ!” Hoàng tiểu thư khẽ nhún người cúi chào.

Hoa Đà mỉm cười, nói: “Đã được nghe Hoàng tiểu thư tài trí vô song từ lâu, hôm nay được gặp thật sự là vinh hạnh!”

“Đó là người khác khen nhầm không đáng nhắc tới.” Hoàng Nguyệt Anh khiêm tốn mời Hoa Đà vào trong đại sảnh, lúc này mới hỏi: “Nói vậy chắc hẳn vị cô nương này cùng thân y là chỗ quen biết cũ?”

“Cô nương ấy cũng xem như bạn vong niên của ta!” Hoa Đà gạt đầu, đánh giá Hoa Tô Vấn có chút thay đổi trước mắt.

“Việc của huynh ở thành Tương Dương đã xong chưa?” Hoa Tô Vấn vào thẳng chủ đề.

Hoa Đà gạt đầu: “Chẳng lẽ muội tìm ta có việc gì?”

“Muội muốn làm một cuộc phẫu thuật lớn, cần sự hỗ trợ của huynh, nếu như thuận tiện có thể mời huynh hôm nay đi cùng bọn muội có được không?” Hoa Tô Vấn nói, nàng biết rõ, Hoa Đà nhất định sẽ đáp ứng.

“Được rồi, chờ ta về lấy cái hòm thuốc liền cùng muội đi. Chuyện ở nơi này đã xong từ mấy ngày trước rồi, ta cũng đang định rời khỏi, muội đến vừa khéo, chứ nếu muộn hai ngày nữa nói không chừng ta đã đi rồi.” Hoa Đà mỉm cười đứng dậy.

Nữ nhân đáng chết này! Tiêu Hồng Phi vội vàng đi ra, hung hăng giẫm lên đá lót đường dưới chân. “Huynh đi mượn chiếc xe ngựa.” Nàng liền một câu nói như vậy đã đẩy hắn đi chỗ khác. Hắn là ai, hắn là Đại đương gia của Phi Thiên trại, là vua của Phi Thiên trại, là người nàng có thể hô đến gọi đi à!

Dẫn xe ngựa đã mượn xong tới quán trọ, Tiêu Hồng Phi nhìn thấy Hoa Tô Vấn và Hoa Đà đã chuẩn bị sẵn sàng chờ hắn ở cửa. “Phòng ta đã trả, chúng ta đi thôi.” Hoa Tô Vấn nói với Tiêu Hồng Phi xong trèo lên xe ngựa, Hoa Đà khẽ mỉm cười cũng ngồi lên: “Đỡ ta đánh xe, cái này ta biết.”

“Ý nghĩ của muội rất lớn mật đấy, cắt bỏ cánh tay một người cũng không phải là phẫu thuật đơn giản!” Hai mắt Hoa Đà phát ra ánh sáng, về y học nữ nhân này có rất nhiều quan niệm vô cùng kỳ lạ, từng mang đến cho ông rất nhiều linh cảm, đã có tác dụng lớn tạo nên đột phá về y thuật của ông.

“Cho nên, muội mới muốn tìm huynh. Mặc dù huynh đã cho muội phương thuốc Ma Phí Tán, nhưng muội vẫn không có lòng tin có thể sử dụng linh hoạt, thời gian của cuộc phẫu thuật này hơi dài một chút, cho nên nhất định phải cần huynh tự mình đến chế thuốc.” Hoa Tô Vấn khẽ mỉm cười, nhìn lão nhân trước mắt đã gần sáu mươi, mặc dù từ tóc của ông có thể nhìn ra một vài sợi bạc, nhưng ánh mắt ông sáng ngời hữu thần lại như chỉ độ ba mươi tuổi, ông chính là có sức sống như thế, loại sức sống này đến từ chính thể giới tinh thần của ông.

“Ừ, ta trái lại là biết thêm một chút về giải phẫu như vậy.” Hoa Đà cũng cười.

Tiêu Hồng Phi xanh mặt cười ngửa đi theo phía sau, lạnh lùng nhìn hai người bộ dạng vừa nói vừa cười trên xe ngựa. Từ sau khi Hoa Đà xuất hiện, nàng tựa như thay đổi thành một người khác, bỏ đi vẻ ngoài lạnh lùng, luôn mỉm cười thản nhiên. Hắn dám khẳng định, đi hai dặm đường ngắn ngủi này, lời nàng nói với Hoa Đà còn nhiều hơn lời nàng đã nói với hắn trong một năm nay. Hắn vốn cho rằng, nàng chính là cao ngạo như vậy, vẫn luôn là lạnh lùng, bất kể là đối với ai, nhưng mà hắn sai rồi, nàng lạnh nhạt cũng là chọn người. Nàng rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào? Nàng thật sự là dạng nữ nhân hắn vốn nghĩ sao? Hắn cứ mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, trong lòng tràn ngập ghen tuông nồng đậm, điều này làm cho tính cảnh giác luôn nhạy bén của hắn bị giảm sút, thậm chí còn không hề chú ý rằng cách đó không xa có một đôi mắt tà ác đang theo dõi bọn họ.

Đôi mắt tà ác ấy thuộc về một đại hán râu quai nón xồm xoàm, lúc này hắn ta đang theo dõi Tiêu Hồng Phi từ xa, dùng cặp mắt tà ác kia của hắn hung hăng trừng mắt nam nhân anh tuấn ngay phía trước.

“Lão đại! Là hắn sao?” Một nam tử dáng dấp dung tục bên cạnh đại hán râu quai nón hỏi.

“Không sai! Hóa thành tro ta cũng có thể nhận ra hắn! Chính là hắn đã phá hủy sơn trại ta một tay dựng nên!” Đại hán râu quai nón hung dữ nghiêng răng nói.

“Nhìn qua cùng lắm cũng chỉ là một tên mặt trắng thôi mà!” Nam tử dung tục nói.

“Thà nguoi cái rắm! Nguoi đừng xem thường hắn, hắn nổi tiếng là hung ác ở vùng này, võ công của hắn hai người chúng ta cộng lại cũng không phải đối thủ, cho nên lần này chúng ta nhất định phải dùng trí, không thể cứng đối cứng với hắn!”

“Hắn hung ác đến đâu thì cũng chỉ có một mình, lần này chúng ta mượn hai mươi huynh đệ từ núi Lão Hồ, thuộc hạ cũng không tin, không bám được hắn!” Nam tử dung tục quay đầu lại nhìn những huynh đệ đi theo phía sau, trong lòng có chút hưng phấn.

“Chúng ta đừng vội, đợi thêm một đoạn thời gian nữa, với tốc độ của bọn họ đêm nay nhất định là không vào được quán trọ, chúng ta bố trí ổn rồi buổi tối mới hạ thủ, lần này ta muốn cho hắn chết không toàn thây!” Đại hán râu quai nón hung hăng nói, trong lòng có chút đắc ý, hắn biết rõ lúc này đây mình nhất định sẽ thành công, mỗi người mà núi Lão Hồ cho hắn mượn đều là cao thủ, hai mươi mấy người dù có là cây đông hiệp yếu cũng phải giết chết tên kia, hắn thậm chí có chút không thể chờ đợi được muốn cảm nhận khoái cảm giẫm nát Đại đường gia của Phi Thiên trại dưới chân một chút.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Giết Chóc Lúc Đêm Khuya

“Quãng đường xa ở phía trước cũng không có quán trọ, chúng ta nghỉ ngơi ngay tại chỗ này đi vậy!” Tiêu Hồng Phi giục ngựa đi tới phía trước xe ngựa, cắt ngang hai người đang trò chuyện sôi nổi trên xe. Hắn nhìn thấy mặt Hoa Tổ Vấn bởi vì vừa rồi cùng Hoa Đà tranh luận mà hơi ửng hồng, đáy lòng không nhịn được dâng lên một trận ghen tuông.

Suốt một ngày, hai người kia giống như luôn có chuyện nói không hết, bọn họ có khi mỉm cười nói chuyện phiếm có khi lại kịch liệt tranh luận, mặc dù lúc tranh luận sẽ cãi đến mặt đỏ tới mang tai, nhưng Tiêu Hồng Phi nhìn ra, cho dù là lúc tranh luận nàng cũng vui vẻ, trên mặt của nàng phủ đầy ửng nhàn nhạt, quanh thân phát ra một vầng hào quang, làm cho cả người nàng thoát nhìn là thần thái sáng láng như vậy. Hắn không phải không thừa nhận, thần thái sáng láng như thế càng làm cho hắn thêm động tâm với nàng, làm cho ý nghĩ muốn có được trái tim nàng của hắn càng thêm cấp bách hơn.

Hoa Tổ Vấn lập tức nhìn nam nhân anh tuấn kia, hơi ngẩng người, hắn đang nhìn nàng, mang theo một loại ánh mắt kỳ quái mà phức tạp, loại ánh mắt ấy làm cho trái tim nàng không khỏi đập lờ hai nhịp, vốn mặt của nàng đã đỏ bây giờ lại càng đỏ hơn. “Lúc chúng ta đi không phải tìm được quán trọ sao, như thế nào lúc trở về lại không tìm được?” Hoa Tổ Vấn cố gắng dùng lời nói để che dấu nội tâm rung động của mình.

“Vậy thì phải hỏi Hoa thần y, xe ngựa vì sao lại đi chậm như vậy.” Tiêu Hồng Phi cười lạnh một tiếng nói ra

“A! Là phải trách lão phu, cứ mãi cùng Tổ Vấn thảo luận y học mà quên mất cần gấp rút lên đường.” Hoa Đà khẽ mỉm cười, không thèm để ý chút nào đến việc Tiêu Hồng Phi mơ hồ lộ ra địch ý, “như vậy, chúng ta dừng ở nơi này nghỉ một lát, sau đó lên đường sớm một chút.”

Tổ Vấn! Hắn lại còn gọi nàng là Tổ Vấn! Tiêu Hồng Phi tức giận nhảy xuống ngựa, ghen tuông trong lòng không ngừng dâng trào, hắn hung hăng móc ra vài cái lương khô trong hành lý ném đến xe ngựa. Cái tên Tổ Vấn chỉ có hắn mới được gọi, chỉ có hắn!

Hoa Tổ Vấn mở to mắt nhìn hành động của nam nhân trước mắt, hắn lại tức giận, thật sự là chẳng hiểu ra sao! Nam nhân này làm sao vậy, hai ngày nay luôn giống như một thiếu nữ lòng dạ hẹp hòi, động một chút là lại tức giận. Hắn rốt cuộc là đang giận ai?

Hoa Đà khẽ mỉm cười, vẫn về chòm râu dưới cằm, đối với tất cả hành động của hắn ta trước mắt đều hiểu rõ trong lòng, nam nhân oai hùng bất phàm kia đại khái là đã yêu người bạn vong niên này của ông rồi, cũng đúng, nam nhân huyết khí phương cương (năng lượng tràn trề) làm sao không động lòng với một nữ nhân xinh đẹp lại thông minh trí tuệ thế này được? Nếu để ông trẻ lại bốn mươi tuổi, ông khẳng định cũng sẽ không chút do dự rơi vào lưới tình.

Ba người trên đường lớn cứ như vậy lẳng lẳng với ý nghĩ của riêng mình, hoàn toàn không cảm nhận được mùi vị nguy hiểm.

Trên gò núi cách đường lớn không xa có một đám người đang nằm áp sát xuống đất, bọn họ đang chuẩn bị một trận giết chóc, một trận giết chóc không chút lưu tình nào.

“Lão đại, lão đại nói giết Tiêu Hồng Phi rồi chúng ta có thể xây dựng lại sườn núi Đông Sơn sao? Đừng quên, trên Phi Thiên trại còn có ba đương gia nữa, người nào cũng không phải dễ trêu chọc đâu!” Nam nhân dung tục vẫn còn có chút không tin chắc vào lời của lão đại.

“Lão Tam mấy ngày hôm trước bị trúng tên độc của ta, sau đó ta lại bảo Cầu Tử đưa giải dược giả cho hắn, ta nghĩ bây giờ lão Tam của Phi Thiên trại phỏng đoán đã đi đời nhà ma rồi! Lão Tứ kia lại chỉ là tên hữu dũng vô mưu, rất dễ đối phó!” Đại hán râu quai nón nhỏ ngum nước miếng hung hăng nói.

“Còn lão Nhị thì sao? Nghe nói hắn cũng là nhân vật hung ác có tiếng!”

“Hừ, lão Nhị –” Đại hán râu quai nón cười lạnh một tiếng, “trại chủ núi Lão Hồ và lão Nhị Phi Thiên trại là huynh đệ kết bái, chuyện này không nhiều người biết lắm, hôm nay ta lại nói thêm cho người biết nữa, người cho rằng núi Lão Hồ dựa vào cái gì mà lại cho chúng ta mượn nhiều người như vậy?”

Nam nhân dung tục hiểu ý nở nụ cười, vỗ ngực nói: “Vây hay quá, đại ca, đại ca nói ra tay như thế nào, bọn thuộc hạ liền ra tay như thế ấy!”

“Tốt! Các huynh đệ đều tắm độc lên đao rồi chứ?” Đại hán râu quai nón giơ đại đao sáng loáng lên quơ quơ, hài lòng nhìn các huynh đệ đều gật đầu, nói tiếp: “Trước tiên chúng ta tới gần đây, chờ ta bắn một mũi tên vào ngựa của hắn rồi chúng ta sẽ đồng loạt xông lên giết tên nhãi đó! Một nam một nữ đi cùng hắn cũng không cần buông tha!”

Trăng tàn, ánh trăng mỏng lung, thỉnh thoảng một đám mây bay lướt tới che khuất mặt trăng, làm cho cả vùng đất càng thêm u ám, hết như đang tạo điều kiện cho vụ ám sát sắp xảy ra vậy.

Đêm đầu thu vẫn là có chút khí lạnh, Hoa Tổ Vãn không chịu được rung mình một cái, hai tay giao nhau chà xát cánh tay lạnh lẽo, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, trong lòng chẳng biết tại sao lại có một loại dự cảm xấu.

Tiêu Hồng Phi ngồi dựa vào xe ngựa, căn bản không ngủ được, hắn thấy nàng chà xát cánh tay, đáy lòng không khỏi dâng lên một hồi thương tiếc. Hắn đứng lên đang chuẩn bị cỡi trường sam bên ngoài khoác cho nàng, nhưng động tác lại bởi vì một âm thanh khác thường rất nhỏ mà ngừng lại.

Đó là âm thanh của mũi tên lao trong không khí! Thế tới của âm thanh này cực nhanh, đảo mắt đã đến bên tai, hắn không kịp nghĩ nhiều, hô to một tiếng “nguy hiểm”, phi thân lên vọt qua chỗ Hoa Tổ Vãn, sát sao bảo vệ nàng trong ngực. Tiếp theo bên tai vang lên tiếng hí bi thảm của con ngựa, Tiêu Hồng Phi âm thầm rung mình, rất nhanh đã hiểu tình cảnh của mình, đây là một trận giết chóc nhắm vào hắn!

Con ngựa lập tức ngã xuống đất, đại đao sáng loáng đã chém tới trước người, từ bốn phía của bọn họ đột nhiên nhảy ra một đám hắc y nhân, điên cuồng giơ đao mãnh liệt chém bọn họ.

Cho dù là nữ nhân bình tĩnh như Hoa Tổ Vãn cũng bị hết thảy trước mắt làm cho sợ ngây người, nàng chưa từng trông thấy giết chóc hung ác tàn nhẫn thế này bao giờ, nàng thậm chí còn không biết phải trốn những thanh đao sáng loáng kia như thế nào. Có một khoảnh khắc trong đầu nàng trống rỗng, chỉ có thể mặc cho cánh tay mạnh mẽ kia lôi kéo nàng trốn đông tránh tây. Nhưng mà, khi nàng nhìn thấy một bả đao sáng loáng sắp chém tới người Hoa Đà, nàng đã giật mình thức tỉnh, không kiềm được quát to một tiếng: “Hoa Đà!”

Tiêu Hồng Phi nghe thấy nàng sợ hãi kêu, loại tiếng kêu mang theo đau thương tê tâm liệt phế, làm cho lòng hắn mềm nhũn. Hắn không thể để nàng thương tâm, dù cho cuộc cả mạng sống cũng không thể để nàng thương tâm! Trong lúc khẩn cấp, hắn bất chấp suy nghĩ nhiều, bay vút qua, dùng cánh tay chặn lại một đao bổ về phía Hoa Đà.

Máu tươi vẩy ra, văng đến trên người Hoa Đà, cũng văng đến trái tim Hoa Tổ Vãn. Máu nóng như vậy, thật giống như dầu nóng cuộn cuộn nung nấu trái tim nàng, làm cho nàng đau triệt nội tâm!

Tiêu Hồng Phi chẳng quan tâm cánh tay trái đau đớn, xoay người lại chém một đao vào cổ hắc y nhân, máu trên mũi đao còn chưa kịp nhỏ xuống đã lại chém ngã một hắc y nhân khác đang nhào tới. Tiêu Hồng Phi nhẹ nhàng đặt Hoa Tổ Vãn bên cạnh Hoa Đà, trái bổ phải chém, đảo mắt lại giải quyết được bốn năm địch nhân, mỗi kẻ đều một đao là mất mạng, ra tay vừa nhanh vừa mạnh, trên xe ngựa nhỏ nhỏ trong nháy mắt đã bị máu tươi nhuộm đỏ rực.

Đại hán râu quai nón ngây cả người, hắn biết rõ Tiêu Hồng Phi lợi hại, nhưng xem chừng sự lợi hại của hắn ta còn vượt xa dự liệu của hắn, bộ dạng khi giết người thật kiêu ngạo tàn nhẫn, làm cho cả lão đại như hắn cũng không khỏi có chút sợ hãi, huống chi là những thủ hạ kia.

Ngay vào lúc hắc y nhân đối với Tiêu Hồng Phi có chút khiếp sợ, Tiêu Hồng Phi đã một đao nặng nề vỗ vào trên hông con ngựa kéo xe, con ngựa bị đau hí dài một tiếng, tung bốn vó chạy như bay.

“Lão đại! Bọn chúng chạy!” Nam nhân dung tục vội vàng kêu lên.

“Gấp cái gì! Lên ngựa đuổi theo! Ta cũng không tin xe ngựa có thể chạy khỏi chúng ta!” Đại hán râu quai nón hơi định thần lại, hung dữ nói.

“Cánh tay của huynh bị thương!” Trên xe ngựa xóc nảy, Hoa Tổ Vãn nâng cánh tay máu chảy đầm đìa kia lên nhìn, trong lòng lại có một loại đau không cách nào tả xiết.

“Vết thương nhỏ này có là gì!” Tiêu Hồng Phi lớn tiếng nói, tránh khỏi tay Hoa Tổ Vần kéo lấy dây cương, đao ở tay phải dùng hết sức quật mông ngựa, “Chờ đến lúc bọn chúng đuổi theo, mạng của ba người chúng ta cũng khó bảo toàn!”

Hoa Tổ Vần không nói, khẽ cắn môi, “roạt” một tiếng xé miếng vải từ làn váy ra, thuần thục mà nhanh chóng quấn ở trên vết thương của Tiêu Hồng Phi.

Tiêu Hồng Phi cúi đầu nhìn người bên cạnh chuyên chú băng bó vết thương cho mình, trong lòng dâng lên một hồi ngọt ngào, nhưng hần còn chưa kịp tường tận thương thức loại ngọt ngào này, tiếng vó ngựa của địch nhân đã gần sát bên tai.

Hần quay đầu lại nhìn, trong lòng không khỏi phát lạnh, tới thật nhanh! Xem ra lần này ắt phải có một trận huyết chiến, trong lòng hần nháy mắt đã hạ quyết định. “Hoa Đà, người đánh ngựa đi!” Hần quyết đoán nói.

Trong lòng Hoa Tổ Vần phát lạnh, không nên được giọng run rẩy hỏi: “Huynh muốn làm gì?” Nàng có thể dự cảm được bước tiếp theo hần sẽ làm gì, nhưng nàng không hy vọng dự cảm của nàng là đúng.

“Bọn họ là nhằm vào ta, xem ra ta phải cùng bọn họ có một kết thúc hoàn toàn! Các người cứ đánh xe thẳng đến Phi Thiên trại, cái gì khác cũng không cần quan tâm, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng không được dừng lại, đừng quên, Phi Thiên trại còn có một người bệnh chờ các người chữa trị!” Tiêu Hồng Phi nói xong nhìn nàng một cái thật sâu rồi nhảy xuống xe bỏ đi.

Hoa Tổ Vần cắn chặt môi, hung hăng đập vào mông ngựa một cái. Nàng hiểu rõ tâm tư của hần, hần muốn một mình đi ngăn trở địch nhân để bọn họ chạy trốn. Nàng sẽ không giống những nữ nhân khác nói mấy câu vớ vẩn như “huynh không đi ta cũng không đi”, bởi vì như vậy sẽ chỉ làm cho mình trở thành gánh nặng của hần. Việc nàng cần làm chính là liều mạng trốn, chỉ khi nào bọn họ trốn thoát, hần mới càng có khả năng trốn thoát!

Cuối cùng cái gì cũng chưa kịp nói ra khỏi miệng, nàng chỉ quay đầu lại nhìn bóng dáng hần bị bao vây trong trận giết chóc, dưới đáy lòng kiên quyết nói: “Nếu là một nam nhân thì huynh phải bình an trở về cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nam Nhân Giống Như Chim Ưng

Buổi sáng hôm sau, một chiếc xe ngựa bị máu nhuộm đỏ dừng ở núi Tuyết Phi, trên xe ngựa đi xuống một tuyệt sắc mỹ nữ và một lão nhân râu dài.

Tứ đương gia Phi Thiên trại tự mình ra nghênh đón, vừa gặp liền hỏi: “Đại ca ta đâu?”

Hoa Tổ Vần không trả lời, nàng không muốn nói, không muốn nghĩ về bất kỳ loại khả năng sống chết nào của hần.

“Người nhanh chóng dẫn người ven theo đường lớn đi tiếp ứng đại ca người đi! Trên đường trở về bọn ta gặp phải cường đạo! Hần vì muốn để hai người bọn ta nhanh chóng trở về đã một mình ngăn cản đám người kia!” Hoa Đà vội vàng thay Hoa Tổ Vần trả lời câu hỏi.

“Kẻ nào to gan như vậy! Con bà nó, xem ta có xé xác bọn chúng ra không!” Lão Tứ hùng hùng hổ hổ dẫn theo một đám người hỏa tốc đi xuống núi.

“Những gì ta yêu cầu đã chuẩn bị xong hết chưa?” Hoa Tổ Vần nhìn bóng lưng lão Tứ biến mất, hỏi thổ phi bên cạnh.

“Dựa theo Đại ca dặn dò đã rèn cả đêm và làm xong rồi, phòng cũng đã chuẩn bị xong, đang đợi người trở lại!” Thổ phi trả lời.

“Tốt, mang ta đi gặp Tam đương gia các người!” Hoa Tổ Vần bước nhanh về phía phòng Tam đương gia.

Đêm, lại một đêm nữa!

Hoa Tổ Vần một mình đẩy cửa phòng ra, lau mồ hôi trên trán, nói với thổ phi canh giữ ngoài cửa: “Diu Tam đương gia các người ra đi, đưa về phòng huynh ta.”

“Tam đương gia chúng ta sao rồi?” Một tiểu đầu mục trong đó hỏi.

“Không sao, chỉ là còn thuốc gây tê nên chưa tỉnh, một thêm một lúc hần mới có thể tỉnh lại.” Hoa Đà từ phía sau Hoa Tổ Vần đi ra, đáp.

“Vậy cánh tay của Tam đương gia chúng ta...” Tiểu đầu mục không nhịn được muốn hỏi.

“Dù cho không còn cánh tay phải, chỉ cần huynh ta muốn, vẫn có thể trở thành một hảo hán đỉnh thiên lập địa!” Hoa Tổ Vần có chút không kiên nhẫn, hơn nửa ngày, đứng phẫu thuật liên tục hơn nửa ngày, nàng thật sự mệt mỏi chết đi được.

Hoa Đà khẽ mỉm cười nói với tiểu đầu mục: “Chúng ta đi về nghỉ trước, khi nào các người thu xếp ổn thỏa cho Tam đương gia rồi, vui lòng mang chút

com canh cho bọn ta, bọn ta hơi đói bụng.”

Tiểu đầu mục đáp ứng lia lịa, dẫn đầu đám tùy tùng đi vào phòng.

“Thật sự là nhi nữ không thua đấng mày râu, không thể tưởng được thể lực của muội tốt như vậy, đứng một cái chính là hơn nửa ngày.” Hoa Đà vỗ nhẹ vai Hoa Tổ Vấn, vẻ mặt tán thưởng. Nàng không chỉ có thể lực tốt, kỹ thuật cũng tương đối tốt, những dụng cụ ấy, những phương pháp ấy đều là những thứ ông chưa nghe thấy bao giờ. Ông dám khẳng định, trên khắp đất nước Trung Hoa này, cũng chỉ có nàng mới dám làm giải phẫu như vậy!

Hoa Tổ Vấn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười trả lời: “Quen thôi.” Trải qua đêm qua bốn ba cộng thêm hơn nửa ngày nay tập trung toàn bộ tinh thần, bất kể là tâm lực hay thể lực nàng cũng đã gần đến cực hạn rồi, nàng còn có thể chậm rãi đi về phòng thể này, hoàn toàn là dựa vào sự trợ giúp của một chút tinh thần cuối cùng.

Sau khi về phòng, nàng nằm xuống liền ngủ thiếp đi, ngay cả người đưa com đến gõ cửa cũng không nghe thấy. Nhưng nàng ngủ cũng không ngon giấc, trong giấc mộng, trận giết chóc đêm qua không ngừng tái hiện, nàng thậm chí còn trông thấy vô số hắc y nhân giờ đao điên cuồng chém về phía người Tiêu Hồng Phi. “Huyênh nhất định phải bình an trở về!” Hoa Tổ Vấn quát to một tiếng, mồ hôi chảy ròng ròng từ trong con ác mộng bừng tỉnh, trước mắt còn hiện lên ánh mắt hân nhin nàng trước khi nhảy xuống xe — là loại ánh mắt mang theo nhớ nhung lại tựa như mang theo niềm ly biệt. Vừa rồi, rốt cục ở trong mộng nàng đã nói với hắn câu nói ấy, chỉ là, hắn có thể nghe được sao? Lòng nàng vô cớ quặn đau.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ, một giọng nói ở bên ngoài vang lên: “Hoa thần y, Tam đương gia của chúng ta tỉnh rồi, muốn mời cô nương đi một chuyến.”

Hoa Tổ Vấn đáp lời mở cửa, phát hiện đã là buổi sáng ngày hôm sau. “Tam đương gia các người tỉnh lại từ khi nào?” Nàng hỏi, mặc dù phẫu thuật xem như thành công, nhưng hồi phục sau phẫu thuật vẫn không thể lơ là.

“Lúc trời vừa sáng ngài ấy đã tỉnh, sau khi tỉnh thì rất đau, bất quá đại phu đi cùng với cô nương đã cho ngài ấy uống thuốc, bây giờ đau đớn đã giảm đi nhiều.” Tiểu thổ phi trả lời.

Hoa Tổ Vấn khẽ gật đầu, sau khi phẫu thuật cắt tay chân thì đau cũng là bình thường, vào khoảng thời gian đau này thật đúng là phải nhờ Hoa Đà, đối với ngoại thương có lẽ nàng có thể, nhưng đối với dùng thuốc thì kém xa Hoa Đà, với thuốc Đông y nàng chỉ là có chút hiểu biết mà thôi.

Vừa nghĩ tới ngoại thương, tim nàng đột nhiên liền đập thành thịch, lại đã qua một ngày, theo lý thì Tứ đương gia Phi Thiên trại có thể đã trở về rồi, không biết hắn... trở về chưa? Nàng dùng bước, tim càng đập lợi hại hơn, đôi môi hé mở nhưng lại không nói nên lời, nàng không dám hỏi việc ấy, sợ nghe được câu trả lời không tốt, nàng không thể đối mặt với câu trả lời đó. Tiểu thổ phi đi đằng trước thấy nàng dùng bước liền quay đầu lại nhìn nàng khó hiểu. Nàng hít sâu một hơi, rồi lại hít sâu một hơi, rốt cục trong ánh mắt khó hiểu của hắn, nàng đã phát ra giọng có chút run rẩy: “Đại đương gia các người đã trở về chưa?”

“Người chính là thần y mà Đại ca mời tới sao?” Đang khi Hoa Tổ Vấn khản trương chờ đợi tiểu thổ phi trả lời, đột nhiên có một giọng nói chen vào, ngắt lời tiểu thổ phi sắp nói.

Một nam nhân cao lớn từ đối diện đi về phía bọn họ, nam nhân này có khuôn mặt với xương gò má cao ngất, một chiếc mũi ưng thẳng tắp, toàn thân lộ ra một loại khí thế lấn át người khác. Lúc này trong cặp mắt sắc bén hơi lờm của hắn đang phát ra tia sáng sắc nhọn rơi lên người Hoa Tổ Vấn.

Một tuyệt sắc mỹ nữ! Hắn vạn lần không ngờ, thần y mà Đại đương gia mời tới lại là một nữ nhân tuyệt sắc như vậy! Ánh mắt sắc bén của hắn đánh giá Hoa Tổ Vấn từ trên xuống dưới, nháy mắt trong lòng liền hạ quyết định, hắn muốn chiếm hữu nữ nhân xinh đẹp này, bất kể nàng là thần y hay là ai khác!

Hoa Tổ Vấn hơi nhíu mày lại, ánh mắt suông sẻ của nam nhân trước mắt này làm cho nàng chán ghét, nàng cảm giác được, trong ánh mắt của hắn lộ ra dục vọng chiếm hữu trắng trợn. Nàng không để ý đến nam nhân kia, nói với tiểu thổ phi bên cạnh: “Mau đi thôi, ta muốn xem tình hình Tam đương gia các người như thế nào một chút!”

Thế nhưng tiểu thổ phi lại đứng im không động đậy, ngược lại quỳ một gối hành lễ với nam nhân cao lớn kia, cúi đầu gọi một tiếng: “Nhị đương gia!” Trong mắt toát ra một loại sợ hãi nho nhỏ.

“Được rồi, người có thể đi trước, vị thần y này cứ để ta dẫn đường.” Nhị đương gia Phi Thiên trại Ân Chuẩn lạnh lùng ra lệnh cho thuộc hạ, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân trước mặt. Hắn thật bất ngờ, ở Phi Thiên trại hắn là người lạnh lùng hà khắc nhất, cho dù là thuộc hạ của hắn trông thấy hắn cũng không khỏi sẽ sợ hãi, huống gì là một nữ nhân! Thế nhưng nữ nhân trước mặt này không những không sợ hắn, thậm chí còn dám không thèm đếm xỉa đến hắn!

“Ta là Nhị đương gia của Phi Thiên trại!” Hắn lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, nhắc lại thêm một lần nữa.

“Ta biết.” Hoa Tổ Vấn mang theo ánh mắt chán ghét quay mặt sang một bên, không muốn va chạm trực tiếp với hắn.

“Nếu người đã biết thì nên tỏ ra tôn trọng với ta một chút, ít nhất cũng phải hành một lễ với ta, nữ nhân!” Hắn tiến tới gần một bước.

“Ta không hề không tôn trọng người, hơn nữa ta chỉ là đại phu do Phi Thiên trại các người mời tới, ta không có nghĩa vụ hành lễ với người giống như thủ hạ của người.” Hoa Tổ Vấn lùi lại một bước, lạnh lùng nói: “Mời người tránh ra, ta phải đi xem người bệnh của ta.”

“Người nói người bệnh chính là Tam đệ ta đúng chứ!” Ân Chuẩn hừ lạnh một tiếng nói.

“Đúng vậy, xin thứ cho ta không thể hầu chuyện nhiều.” Thấy hắn không có ý nhường đường, Hoa Tô Vãn định vòng qua bên cạnh hắn. Nhưng mới vừa đi một bước, cánh tay đã bị túm chặt.

“Tam đệ đã là một phế nhân, ngươi vội vã tìm hắn làm gì? Ta thấy ngươi hay là đến phòng của ta trước, giúp ta chữa bệnh đi!” Ân Chuẩn dùng sức một tay liền kéo Hoa Tô Vãn vào trong ngực.

“Ngươi làm gì! Thả ta ra!” Hoa Tô Vãn dùng sức giãy giụa, mùi trên người nam nhân này làm cho nàng buồn nôn, buồn nôn đến cực điểm! Nàng duỗi tay chưa bị kiềm chế ra, hung hăng đánh lên trên mặt nam nhân kia.

“Ngươi nữ nhân này, ta thấy là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Không giáo huấn ngươi một chút, ngươi sẽ không biết sự lợi hại của lão tử! Ngươi không cần phải trông cậy vào ai có thể đến cứu ngươi, lão Tam đã thành phế nhân, lão Đại và lão Tử đều không ở đây, hiện giờ ở trong trại này ta chính là trời!” Ân Chuẩn nổi giận, cao giọng quát, một tay cầm cái cổ mảnh mai tuyết trắng của nàng, hung hăng dùng sức mạnh, hắn muốn cho nữ nhân này quỳ gối dưới chân hắn cầu xin tha thứ, sau đó sẽ hung hăng chiếm lấy nàng!

Hoa Tô Vãn cắn chặt môi, chịu đựng cảm giác hít thở không thông kéo đến, nhưng mà thứ làm cho nàng lo lắng không phải vì hít thở không thông dẫn đến đau đớn, mà là tình dục rõ rệt trong mắt nam nhân này. Nam nhân này và Tiêu Hồng Phi không giống nhau, trên người của hắn có một loại khí bạo ngược, nàng sợ, nàng sợ mình cuối cùng không còn sức lực chống cự, khi đó nàng sẽ phải chịu khuất nhục khó lòng chịu được. Có lẽ trước kia, nàng có thể dựa vào ý chí kiên cường của mình mà chịu đựng được loại khuất nhục này, nhưng mà bây giờ, sau khi trong lòng nàng rốt cục đã có một tia thương nhớ, nàng đã không còn khẳng định được nữa rồi!

Nếu như, nếu như bây giờ có hắn ở đây thì thật tốt biết bao!

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Dấu Vết Kia Nói Rõ Cái Gì

“Đại đương gia đã trở về, Đại đương gia đã trở về!” Đúng ngay vào lúc nguy cấp, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng hò reo.

Mặt Ân Chuẩn trong nháy mắt trầm xuống, buông lỏng tay đang kiềm chế Hoa Tô Vãn ra, tình dục trong khoảnh khắc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hắn ta không chết!

Hoa Tô Vãn cảm giác được trên cổ đã buông lỏng, lập tức co chân chạy thẳng về phía đại sảnh. Sợ hãi trong lòng vừa rồi đã được vui sướng giờ phút này thay thế, hắn không chết, hắn đã trở về! Nàng xách váy chạy thật nhanh, gần như không kiềm nén được tâm tư vội vã!

Trong đại sảnh đã đứng không ít người, Hoa Tô Vãn chạy vào, không đếm xỉa ánh mắt lộ vẻ kỳ quái của những người khác, chạy một mạch tới trước chiếc ghế dựa đầu hồ ở tận cùng của đại sảnh.

Đang ngồi trên ghế đầu hồ chính là người mà suốt một ngày một đêm qua lúc nào nàng cũng nhớ thương, hắn vẫn anh tuấn cao ngất như vậy, chỉ là sắc mặt lại rất yếu ớt. Nàng còn chưa kịp nở nụ cười với hắn đã tiến lên ôm lấy cánh tay trái của hắn, động tác của nàng quá mạnh, khiến hắn hơi chút vận vẹo rất nhỏ.

“Sao cánh tay lại sưng thành thế này!” Nàng không nhịn được rống lên.

“Nàng nhẹ một chút được không? Ta rất đau!” Hắn không hề rống lại, chỉ kéo ra một nụ cười khổ với nàng. Thực ra trong lòng hắn rất ngọt ngào, bởi vì hắn nhìn thấy sự ân cần trong mắt nàng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nàng không để ý đến dịu dàng của hắn, chỉ một lòng nhìn chăm chăm miếng vết thương đã biến thành màu đen của hắn, vết thương do đao gây ra không phải như vậy, cho dù bị nhiễm trùng cũng không phải loại màu sắc này, màu sắc này lại rất giống màu trên vết thương của Lão Tam — “Huynh trúng độc!” Nàng đột nhiên ý thức được điều này, không chế không nổi mà hoảng sợ kêu một tiếng.

Hắn gật đầu.

“Uống giải được chưa?” Nàng hỏi.

“Nếu đã uống thì còn có thể thế này sao?” Hắn cười khổ, có lẽ kết cục cánh tay này của hắn cũng sẽ giống Lão Tam thôi.

Lòng Hoa Tô Vãn chợt lạnh, một nỗi chán nản dâng lên trong lòng, lần đầu tiên, trong lòng nàng dâng lên oán giận vì sự bất lực của mình. Nàng tự nhận là y thuật tinh xảo, nội ngoại phụ khoa mọi thứ đều tinh thông, nhưng tại sao nàng lại không biết giải độc? Trong thời đại này, nàng chỉ có thể làm một bác sĩ bất đắc dĩ, bất đắc dĩ đến thậm chí chỉ có thể trông mắt nhìn nam nhân mình nhớ thương chịu đựng thống khổ mà không cách nào cứu chữa!

Không! Nàng tuyệt đối không thể mở to mắt nhìn hắn phát triển đến tình trạng phải cưa đứt cánh tay, nhất định sẽ có biện pháp! Đúng rồi, Hoa Đà! Ông ấy không phải là thần y sao? Hắn là ông ấy sẽ có biện pháp! Nàng đứng lên, chạy cực nhanh ra khỏi đại sảnh.

Tiêu Hồng Phi kinh ngạc nhìn nữ nhân đến rồi đi như gió, khe khẽ thở dài một hơi. Như vậy là đủ rồi, chỉ cần trong lòng nàng có một tia quan tâm cùng lo lắng cho hắn như vậy, hắn đã thỏa mãn! Lúc trước trong lòng Tiêu Hồng Phi hẳn chỉ có hoài bão cùng huynh đệ, thế nhưng kể từ một năm trước cứu nàng ở bờ sông thì nàng đã cắm rễ trong lòng hắn, hơn nữa càng cắm càng sâu, thật sâu vào trong lòng hắn, lúc nào cũng làm cho hắn đau lòng.

Trong góc khuất, một đôi mắt âm trầm đang hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Hồng Phi ngồi ở ghế đầu hồ. Bóng hình xinh đẹp kia cực nhanh chạy vào lại cực nhanh chạy ra, tất cả mọi thứ xảy ra trước ghế dựa đầu hồ đều rơi vào đôi mắt âm trầm ấy không sót một chút nào. Khỏe miệng Ân Chuẩn nhếch lên nụ cười lạnh lùng, đã bao nhiêu năm rồi, hắn nằm gai nếm mật một mực tìm kiếm, hôm nay rốt cuộc hắn đã tìm được, đã tìm được nhược điểm của Tiêu Hồng Phi rồi! Tiêu Hồng Phi chưa từng dùng ánh mắt như thế để nhìn một nữ nhân bao giờ, loại ánh mắt ấy hắn hiểu được, đó là ánh mắt của một nam nhân động tình nhìn nữ nhân mình yêu mến. Nam nhân một khi động tình với nữ nhân thì hẳn ta liền có nhược điểm! Là nhược điểm trí mạng!

“Ngươi cảm thấy thế nào?” Hoa Đà cầm một cây ngân châm cuối cùng vào, hỏi.

“Khá hơn nhiều, không đau, cảm ơn ông, Hoa thần y!” Tiêu Hồng Phi ngồi ở trên giường, cánh tay trái cầm đầy ngân châm.

“Đây là độc dược phối chế đặc biệt, cách phối chế rất phức tạp, bình thường chỉ có người phối chế mới có giải dược. Lão hủ cũng bất lực, chỉ có thể dùng ngân châm kích thích kinh mạch của ngươi, tạm thời phong bế độc tố ở giữa cánh tay trái của ngươi, nhưng mà cái này chỉ có thể trị phần ngọn không thể trị tận gốc, việc tìm thuốc giải vẫn cần chính ngươi đi làm. Nếu như một tháng sau, ngươi vẫn không thể uống giải dược, độc tố sẽ lan tràn toàn thân ngươi, đến lúc đó thần tiên cũng khó cứu.” Hoa Đà thở dài một hơi nói.

“Một tháng hẳn là đủ rồi, tuy nhiên ta cũng không lo lắng, cho dù đến lúc đó không uống được giải dược, vẫn còn một biện pháp.” Tiêu Hồng Phi cười khổ một tiếng nói.

“Một lần giải phẫu đã làm ta kiệt sức rồi, ta cũng không muốn làm giải phẫu như vậy lần nữa, cho nên huynh hãy cố hết sức tìm giải dược của huynh đi!” Hoa Tổ Vấn lạnh lùng nói bên cạnh, những vết thương cũ đan xen trên lưng Tiêu Hồng Phi giống như từng đường sáng chói lóa, đâm vào mắt nàng.

Mặc dù giọng điệu lạnh lùng, nhưng lời nói lại ấm áp, Tiêu Hồng Phi khẽ mỉm cười, mây đen trong lòng nháy mắt đã tan thành mây khói. Nàng đúng là vẫn không muốn hắn gặp chuyện không may, nàng có quan tâm đến hắn, đúng không? Hắn xoay người lại, nhìn nàng, hắn muốn nhìn kỹ nàng một chút, nhìn dung nhan khiến cho hắn dù bị trọng thương vẫn mong nhớ ngày đêm.

Hoa Tổ Vấn lặng yên cùng Tiêu Hồng Phi nhìn nhau, cảm giác được gò má mình có hơi nóng lên, nàng biết mình lại đỏ mặt nữa rồi. Kể từ sau khi tốt nghiệp, nàng rất ít khi đỏ mặt, nàng nhớ đã từng đọc trong một quyển sách nào đó, rằng một người dễ dàng đỏ mặt chứng tỏ người đó vẫn chưa chín chắn. Vì sao, vì sao người tự nhận là rất chín chắn như nàng bây giờ lại giống như một thiếu nữ mới gặp gỡ bạn nam mà thẹn thùng thế này?

Tiêu Hồng Phi nhìn Hoa Tổ Vấn trước mắt thoáng mang một chút thẹn thùng của thiếu nữ nhũ, không khỏi hơi ngây ngời. Mí mắt nàng hơi sụp xuống mang theo một tia quyến rũ, trên gương mặt trắng như tuyết lộ ra hai máng đỏ ửng, khỏe miệng như cười như không mang theo nét thẹn thùng, nàng như vậy thật giống như đoá Mẫu Đơn mới nở xinh đẹp đến làm cho người không nhận được muốn hái xuống chiếm làm của riêng.

Hoa Đà nghiêng đầu nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi trước mắt, mỉm cười vuốt chòm râu đã hơi trắng của mình, dùng tiếng ho khan trong trẻo phá vỡ loại trạng thái giao động này. “Ta đi xem Tam đương gia một chút.” Ông nói xong bước nhanh ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa. Vẫn là tặng trọn vẹn thời gian cho hai người bọn họ đi!

Hoa Tổ Vấn trong nháy mắt phục hồi tinh thần lại, đỏ ửng nhanh chóng từ trên mặt rút đi. Nàng đứng dậy, theo thói quen vén tóc ra sau tai, để làm giảm bối rối của mình.

Ánh mắt Tiêu Hồng Phi đuổi theo tay nàng rồi ngừng lại trên cổ trắng như tuyết của nàng, ánh mắt vốn đang dịu dàng đến khi nhìn thấy vết bầm nhọt trên cổ nàng liền lập tức trở nên lạnh như băng. Đó là cái gì? Là vết hôn của nam nhân!

“Là ai?” Tiêu Hồng Phi hung hăng hỏi, cất lực đè nén tức giận trong lòng xuống, hẳn không thể tin, nữ nhân mới vừa rồi còn thẹn thùng nhìn hắn, lại vào lúc bản thân hắn đang bị trọng thương không rõ tung tích cùng nam nhân khác hoan ái! Nàng hẳn không phải là nữ nhân như vậy, có điều... khung cảnh việc làm đáng xấu hổ đối với người đời ở làng chài một năm trước lại hiện lên trước mắt hắn, nữ nhân này không thể kết luận theo lẽ thường, dựa vào tác phong kỳ quái trước sau như một của nàng, cho dù cùng nam nhân khác hoan ái cũng chẳng có gì lạ! Nghĩ như vậy, trong lòng hắn đau đớn một trận, thế nhưng ánh mắt lại trở nên càng thêm lạnh lẽo.

Nam nhân hi vọng vô thường này! Hoa Tổ Vấn không hiểu nhìn về mặt Tiêu Hồng Phi trong phút chốc trở nên lãnh khốc, một chút e thẹn cùng xấu hổ còn sót lại trong lòng nháy mắt biến mất. “Là ai cái gì?” Nàng dùng lời nói lạnh như băng giống vậy trả lời.

“Chẳng lẽ dấu vết trên cổ nàng vẫn chưa thể nói rõ hết thấy sao?” Hắn cười lạnh một tiếng.

Hoa Tổ Vấn búng tỉnh đại ngộ, vừa rồi cái nam nhân âm trầm kia hung hăng bóp cổ nàng, nhất định là để lại vết bầm trên cổ, hẳn nhất định đã hiểu làm, hiểu làm vết bầm kia là... Nàng mới vừa muốn mở miệng giải thích, nhưng lại thay đổi suy nghĩ, lời nói liền dừng ở bên miệng, lòng tự trọng mãnh liệt lại dâng lên. Tại sao phải giải thích với hắn! Hắn nghĩ như thế nào là chuyện của hắn, vì lý do gì nàng phải giải thích với hắn! Nàng đã bị đối đãi như vậy, vẫn chưa có chỗ trút giận đây, cần gì còn phải ở chỗ này chịu tức giận của hắn thêm một lần nữa!

“Cho dù dấu vết kia nói rõ cái gì cũng không liên can tới huynh!” Nàng lạnh lùng nói, xoay người sang chỗ khác.

“Không liên can tới ta!” Tiêu Hồng Phi hừ lạnh, “Đúng là không liên can tới ta! Ngươi bắt quá là đại phu ta mời tới mà thôi, chúng ta có thể có liên can gì?” Nếu như nàng hòa nhã giải thích với hắn, cho dù lời nàng nói với hắn đều là lừa dối, hắn cũng sẽ không chút do dự tin tưởng nàng, thế nhưng, nàng

chưa bao giờ chịu cúi đầu một chút, luôn muốn khơi mào lửa giận hừng hực của hần!

“Huynh đã nói vậy, thế thì bệnh của Tam đương gia Phi Thiên trại đã chữa lành, ta cũng nên rời khỏi rồi!” Hoa Tổ Vấn nói xong đi ra ngoài cửa.

“Được rồi, người đi đi! Về sau tốt nhất chúng ta cũng đừng gặp lại nữa!” Tiêu Hồng Phi phẫn nộ gầm lên, nhìn bóng lưng yếu đuối của Hoa Tổ Vấn biến mất ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Không Tự Chủ Được Nhớ Thương

“Điều tra thế nào rồi?” Tiêu Hồng Phi ngồi trên ghế đầu hồ ở đại sảnh, nhìn cánh tay trái vẫn hơi sưng của mình, hỏi.

“Bọn đệ đã điều tra kỹ càng thân phận của những hắc y nhân đã chết, trong đó có một tên râu quai nón quanh mặt thì ra là Đại đương gia của sườn núi Đông Sơn.” Từ đương gia Phi Thiên trại Kiều Kha trả lời.

“A? Là hần!” Lòng mảy Tiêu Hồng Phi nhú lại, đêm đó, tên râu quai nón ấy bị hần chém một đao vào cổ, chết ngay tại chỗ. Đến lúc này, đám tiểu thổ phi ở sườn núi Đông Sơn kia rốt cuộc đã bị Phi Thiên trại bọn họ tiêu diệt hoàn toàn rồi. “Những tên còn lại thì sao? Bọn chúng cũng là sườn núi Đông Sơn à?” Tiêu Hồng Phi tiếp tục hỏi, mấy tên kia thân thủ không kém, trong ấn tượng của hần, tiểu thổ phi ở sườn núi Đông Sơn hình như cũng không có bản lĩnh cao đến vậy.

“Huynh đệ trong trại có người nhận ra, mấy tên kia đều là người trên núi Lão Hồ.”

Núi Lão Hồ! Tiêu Hồng Phi nhăn mày lại, Núi Lão Hồ và Phi Thiên trại bọn họ cách nhau một khoảng xa, từ trước đến nay hai trại đều là dè ai sẵn được thì người ấy hưởng, nước giếng không phạm nước sông, vì sao lần này lại lợi vào nước của người khác như thế? Núi Lão Hồ bọn họ hoàn toàn không cần phải vì đám tiểu thổ phi tàn dư của sườn núi Đông Sơn kia mà đắc tội Phi Thiên trại, trừ phi... Trong chuyện này còn có âm mưu mà hần không biết!

“Đại ca, độc trên người huynh phải làm sao bây giờ?” Câu hỏi của Kiều Kha cắt ngang suy nghĩ của Tiêu Hồng Phi.

“Triệu chứng trúng độc của ta và Tam đệ rất giống nhau, ta nghĩ đại khái là tên râu quai nón kia hạ độc.”

“Nhưng mà, hần đã bị huynh giết, chúng ta làm sao có thể lấy giải được được đây?” Kiều Kha vội vàng hỏi.

“Ngoài mặt thì có vẻ người đã chết, cũng sẽ không lấy được giải được” Tiêu Hồng Phi ngưng mắt nhìn cánh tay trái sưng vù sâu kín nói, “Thế nhưng... cũng chưa chắc tìm không được...” Nếu như trong tất cả chuyện này người của sườn núi Đông Sơn chẳng qua là bị người ta mượn đao giết người, như vậy kẻ phối chế loại độc được này nhất định vẫn còn sống. Mặc kệ thế nào cũng nhất định phải dò thám núi Lão Hồ một chuyến.

Làng chài nhỏ.

“Nguyên Hóa*, huynh nói, loại độc được ấy thật sự ngay cả huynh cũng không chế ra giải được được sao?”

*Hoa Đà tự là Nguyên Hóa.

“Nếu như ta biết rõ phương thuốc phối chế ra loại độc được ấy, ta ắt có thể nhắm vào mỗi vị thuốc tương khắc mà độc được chọn dùng để chế ra giải được, thế nhưng, thông thường khi phối chế độc được dùng bao nhiêu vị thuốc đồng thời phân lượng trong mỗi vị thuốc cũng có khác biệt rất lớn, nếu muốn đơn thuần dựa triệu chứng trúng độc để giải độc là khả năng rất thấp.”

“Theo như huynh nói, xem ra hần chỉ có tìm được người chế độc và hạ độc mới có thể được cứu ư?” Hoa Tổ Vấn khẽ thở dài một tiếng, nàng chỉ sợ một tháng quá ngắn. Mặc dù hôm đó âm ỉ một trận với hần rồi giận dữ bỏ đi, thế nhưng con tim đã không còn nghe theo mình nữa rồi, luôn không tự chủ được nhớ thương hần, muốn biết hần đã tìm được giải được hay chưa. “Nguyên Hóa, muội thỉnh cầu huynh một việc.” Nàng nói.

“Muội không nói ta đại khái cũng biết.” Hoa Đà mỉm cười nhìn nàng, “muội yên tâm đi, mặc dù qua hai ngày nữa ta sẽ phải đi, nhưng ta sẽ không đi quá xa, khi nào sắp hết một tháng ta sẽ trở lại, đến lúc đó nếu như hần vẫn chưa tìm được giải được, ta cũng có thể làm trợ thủ cho muội một lần nữa.”

“Muội lại hi vọng không bao giờ phải làm phẫu thuật như vậy nữa.” Hoa Tổ Vấn khẽ cười khổ một tiếng, sâu kín nói.

“Muội đã quan tâm hần, cần gì lại phải gây gỗ với hần chứ?” Hoa Đà nhìn nàng một hồi, khẽ thở dài. Hai người kia đều quá cứng đầu, rõ ràng trong lòng hai bên đều có đối phương, nhưng người nào cũng không chịu cúi đầu trước.

Ngoài cửa sổ, trong bóng đêm u tối có người lặng lẽ ẩn núp ở chỗ tối nghe thấy câu nói của Hoa Đà, thân thể không khỏi run lên một cái. Hoa Đà nói nàng quan tâm hần, thật không, là thật sao? Đã như vậy, vì sao nàng còn muốn rời khỏi hần như vậy? Hần nhìn dung nhan xinh đẹp dưới ánh nến kia thật sâu một lúc, cắn răng một cái xoay người bay vọt đi.

Chờ ta! Chờ ta giải quyết xong xuôi những việc này rồi sẽ lại tới tìm nàng! Đến lúc đó mặc kệ như thế nào, ta cũng không bao giờ để nàng có cơ hội chạy khỏi bên người ta lần nữa!

“Đại đương gia Phi Thiên trại Tiêu Hồng Phi viếng thăm!” Tiếng thông báo truyền đi từng bậc một, từ chân núi truyền đến đỉnh núi, rồi truyền đến trong tai Đại đương gia Hoàng Hồ của núi Lão Hồ.

“Quả nhiên đã tới rồi!” Hoàng Hồ hừ lạnh một tiếng, lắm bầm. Tất cả đều trong dự liệu của nghĩa đệ, hiện tại hần chỉ cần dựa theo kế hoạch ban đầu hành sự là được rồi, nghĩ đến tương lai không lâu hần có thể được chia một nửa tài vật của Phi Thiên trại, hần lộ ra nụ cười âm lãnh, ra lệnh cho thủ hạ: “Truyền hần đi lên!”

Tiêu Hồng Phi nện bước trần định chậm rãi đi chính giữa xuyên qua đám cỏ phi đứng xếp thành hàng, đi vào đại đường nghị sự núi Lão Hồ.

“Đã sớm nghe nói Đại đương gia Phi Thiên trại ngoại hình tuấn tú, hôm nay được gặp quả nhiên là danh bất hư truyền! Ha ha!” Hoàng Hồ cười ha ha, trong lời nói không thiếu phần mỉa mai.

“Ta viếng thăm chỉ để chứng thực một việc.” Tiêu Hồng Phi dùng lời nói lạnh như băng cắt đứt tiếng cười làm càn.

“Không biết Tiêu Đại đương gia đến núi Lão Hồ của chúng ta là có chuyện gì?” Hoàng Hồ dùng cười, hỏi. Hần không phải là không biết sự lợi hại của Tiêu Hồng Phi, vừa rồi chỉ là hần ra oai phủ đầu mà thôi.

“Ta chỉ muốn hỏi, buổi tối ba ngày trước, tại thành Kinh Châu, mười mấy người mà Phi Thiên trại chúng ta giết chết có phải là của núi Lão Hồ các người hay không!” Trong giọng nói Tiêu Hồng Phi ẩn giấu nguy hiểm.

“Có chuyện này sao?” Hoàng Hồ có làm ra vẻ không biết hỏi thủ hạ, “Chúng ta có huynh đệ mấy ngày hôm trước chết ở bên ngoài sao?” Thấy thuộc hạ lắc đầu, hần thay một bộ mặt khăng định nói với Tiêu Hồng Phi: “Tiêu Đại đương gia sợ là hiểu lầm rồi, nếu như núi Lão Hồ chúng ta có huynh đệ chết, ta không thể nào không biết.”

Tiêu Hồng Phi cười lạnh một tiếng dưới đáy lòng, màn diễn này cũng quá giả tạo rồi, bắt quá, hần vẫn muốn xem bọn họ rốt cuộc muốn diễn kịch đến khi nào. Vì vậy, hần nói: “Nếu Đại đương gia đã nói không phải, vậy thì nhất định không phải người của núi Lão Hồ các người rồi! Nói như vậy, Tiêu mỗ liền cáo từ. Ta còn có một đám huynh đệ chờ ta dưới chân núi, ta sợ bọn họ chờ sốt ruột lại hiểu lầm quý trại gây điều gì bất lợi cho ta mà đánh lên núi, đến lúc đó làm cho máu chảy thành sông sẽ không hay rồi.” Hần quả thật đã bảo lão Tử dẫn theo một đám huynh đệ theo hần tới núi Lão Hồ, chẳng qua hần cũng không bảo bọn họ đứng chờ ở ngoài trại, mà là vào buổi tối một ngày trước đã cho bọn họ bí mật ẩn vào núi Lão Hồ, đại khái bây giờ bọn họ đều đang ẩn nấp ở nơi nào đó trong núi, chỉ còn chờ hần ra lệnh một tiếng liền hành động ngay!

Hoàng Hồ cũng cười lạnh dưới đáy lòng, nam nhân này đang hù dọa hần, nhưng mà lời nói dối cũng không khỏi quá tồi, từ lúc hần ta còn cách núi Lão Hồ một dặm, hần đã phái người quan sát tỉ mỉ, hần ta chẳng qua chỉ một thân một mình, cho dù cộng thêm con ngựa của hần nữa cũng chỉ có thể tính là hai, xem Hoàng Hồ hần là kẻ ngốc sao! Trước đó nghĩa đệ truyền tin cho hần có nói, Tử đương gia Phi Thiên trại một ngày trước khi Tiêu Hồng Phi lên đường đã mang theo một đám người lấy cớ đánh dê béo để xuống núi, hần còn lo rằng Tiêu Hồng Phi đang có âm mưu gì, bây giờ xem ra đó là thật chứ không phải giả.

Nghĩ tới đây, trong lòng hần thả lỏng rất nhiều, vội vàng mở miệng giữ lại: “Tiêu Đại đương gia chậm đã, tối đều là khách, dù gì cũng phải uống ly rượu ở núi Lão Hồ chúng ta rồi mới có thể trở về chứ! Huynh đệ của đương gia thì cũng dễ thôi, bảo bọn họ cũng lên núi cả đi, cùng huynh đệ chúng ta uống một trận thống khoái!” Tiêu Hồng Phi thì tuyệt đối không thể thả đi, chỉ cần giữ hần ở lại địa bàn của mình, chuyện tiếp theo sẽ dễ xử lý rất nhiều.

“Thình thịch của Hoàng Đại đương gia ta không thể chối từ, chỉ là huynh đệ của ta cũng không cần phải lên đây, như vậy đi, ta sẽ bảo huynh đệ của ta chờ ta dưới chân núi thêm một lúc nữa.” Tiêu Hồng Phi nói rồi đi ra ngoài, ngược lên bầu trời bao la bất giác chum miệng phát ra một tiếng huyết sáo lạnh lốt. Tiếng huyết sáo này chính là âm hiệu bắt đầu hành động của hần và các huynh đệ.

Hoàng Hồ âm thầm cười lạnh, giả bộ mà còn ra vẻ như là có thật. Nhưng hần không hề biết, nguy hiểm đang từ từ tới gần mình, người nên cười lạnh hần là Tiêu Hồng Phi mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hồng Môn Yến Trong Hang Hồ

Trong đại đường nghị sự núi Lão Hồ bày một bàn rượu ngon cùng thức ăn ngon, Đại đương gia Hoàng Hồ cùng khách Tiêu Hồng Phi ngồi ở đó, ung dung nhìn vũ kỹ ông eo làm dáng trước mặt bọn họ. Hần nghĩ, nếu như Tiêu Hồng Phi có thể dễ dàng quỳ gối dưới váy những nữ nhân này vậy thì thật giảm bớt không ít chuyện cho hần. Chỉ là, ý nghĩ ấy của hần không khỏi có chút quá ngây thơ rồi.

Tiêu Hồng Phi là loại nam nhân thế nào? Chỉ riêng ở quận Võ Lăng tất cả các kỹ nữ đứng đầu bảng trong các đại kỹ viện đều tranh giành nhau để được hần chọn tên, hần sẽ bị những nữ nhân tâm thường dung tục này mê đảo hay sao?

Đôi mày anh tuấn của Tiêu Hồng Phi hơi nhíu, thật muốn một cước đá những nữ nhân eo thon uốn éo này ra ngoài cửa. Hắn đại khái có thể đoán ra nguyên nhân vì sao mấy năm nay thế lực của núi Lão Hồ dần dần thua kém Phi Thiên trại rồi, chính là vì những nữ nhân này. Trong Phi Thiên trại không hề có nữ nhân, không phải hắn không quan tâm đến nhu cầu sinh lý của các huynh đệ, hắn cho phép huynh đệ trong trại một tháng được xuống núi vài lần, nhưng tuyệt đối không cho phép bọn họ đem nữ nhân lên núi. Bởi vì nữ nhân sẽ làm cho nam nhân trở nên lười biếng, làm cho bọn họ đánh mất ý chí chiến đấu.

“Nào nào nào! Tiêu Đại đương gia, đây là lần đầu hai trại chúng ta uống rượu với nhau, huynh đệ ta kính ngời một chén trước!” Hoàng Hồ nói xong liền uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Tiêu Hồng Phi khẽ mỉm cười, tiếp đó cũng uống một hơi cạn sạch chén rượu. Nếu như hắn ta muốn làm hắn quá chén, vậy thì đã tính toán sai lầm rồi, Tiêu Hồng Phi hắn từ lúc ba tuổi đã bắt đầu cùng phụ thân đối ẩm, qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng say.

Hoàng Hồ đương nhiên không phải kẻ ngu ngốc, hắn sẽ không ngốc đến mức gửi hy vọng vào việc làm Tiêu Hồng Phi quá chén, chẳng qua loại rượu này có vấn đề, lần này nhất định có thể làm hắn quá chén.

Khi rượu mới vừa vào miệng, Tiêu Hồng Phi liền cảm thấy có chút không bình thường, rượu hắn đã từng nếm qua hàng hà sa số, là hương vị gì làm sao có thể không biết? Hắn ngoài mặt thản nhiên uống rượu, đằng sau lại mượn việc vuốt tay áo lau miệng để phun toàn bộ rượu ngâm trong miệng ra.

Hoàng Hồ ung dung nhìn Tiêu Hồng Phi uống mấy chén rượu, trong lòng không khỏi bắt đầu có chút bội phục. Hắn biết rõ đặc tính của loại thuốc kia, nếu không phải đầu uống giải được trước, chỉ sợ hiện giờ hắn đã ngã xuống từ lâu rồi. Hắn đang nghĩ ngợi thì chợt thấy Tiêu Hồng Phi lắc lư vài cái rồi nằm úp sấp lên bàn rượu. Hoàng Hồ ra hiệu cho thủ hạ đi dò xét thực hư, thủ hạ hiểu ý, tiến lên kêu vài tiếng, đẩy một cái, ai ngờ vừa đẩy nhẹ một cái đã làm Tiêu Hồng Phi đang nằm úp sấp trên bàn ngã xuống đất. Hoàng Hồ nhìn bộ dạng Tiêu Hồng Phi tê liệt ngã xuống đất, không nhịn được nở nụ cười, chuyện tiền thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn!

“Lục soát người hắn cho ta!” Hoàng Hồ ra lệnh cho thủ hạ.

Thủ hạ liền tỉ mỉ lục soát người Tiêu Hồng Phi một lần nhưng không tìm ra vật gì quan trọng.

Chiếc chìa khóa kia rốt cuộc ở chỗ nào? Hoàng Hồ sờ cái cằm lún phún râu, suy tư. Nghĩ đến đã từng nói với hắn, chiếc chìa khóa kia là vật bất ly thân của Tiêu Hồng Phi, cho dù lúc ngủ cũng mang theo trên người. Xem ra, chỉ còn cách chờ hắn tỉnh lại rồi nghĩ biện pháp cạy miệng hắn thôi. “Trời hắn lại, khi nào hắn tỉnh thì báo cho ta biết! Dùng dây thừng to nhất mà trói chặt một chút!”

Tiêu Hồng Phi nhắm hai mắt lại, cảm giác được mình bị trói chặt rất chắc chắn, ném vào một phòng. Vừa rồi khi bọn họ lục soát người hắn, hắn đã hiểu, thì ra tất cả những chuyện này đều là vì cái kia. Bất quá, người biết được hắn có chiếc chìa khóa ấy cũng không nhiều, trừ phụ thân hắn thì chỉ còn ba đương gia khác của Phi Thiên trại biết. Xem ra, người thật sự muốn hại hắn không phải ở núi Lão Hồ, mà là ở Phi Thiên trại!

Có lẽ cả sự việc ngay từ đầu đã là một âm mưu, lão Tam trúng độc chẳng qua chỉ là một phần trong kế hoạch. Thật độc ác! Vì địa vị và tài phú mà không tiếc hy sinh cả tính mạng huynh đệ! Tiêu Hồng Phi hung hăng mắng dưới đáy lòng: “Ân Chuân! Tên khốn kiếp nhà ngươi!”

“Lão đại, trời đã tối rồi, tính thời gian hắn cũng phải tỉnh lại rồi chứ!” Ngoài phòng vang lên tiếng bước chân.

Tiêu Hồng Phi nhanh chóng nhắm mắt lại, nghe thấy cửa ‘bang’ một tiếng bị đẩy ra. Dây thừng trên người đã bị hắn làm đứt, nhưng hắn cũng không vội vàng hành động, hắn còn phải ở lại xem âm mưu của bọn chúng cụ thể sẽ tiến hành như thế nào.

“Đại khái là uống hơi nhiều, loại thuốc này tương đối lợi hại, nếu không phải ta đầu uống giải được trước, khẳng định đã ngã sớm hơn hắn rồi. Hắn là người lợi hại nhất mà ta từng thấy!” Hoàng Hồ tâm tình tốt trả lời thuốc hạ, hắn cũng không lo lắng Tiêu Hồng Phi tỉnh lại thì sẽ thế nào, cho dù võ công hắn ta có cao tới đâu thì dùng thuốc này xong cũng sẽ thành mềm như chân tôm.

“Lão đại, thuốc hạ không rõ, nếu Ân Nhị đương gia muốn hắn ta chết như vậy, vì sao không để chúng ta một đao chém chết hắn mà giữ hắn lại làm gì?” Thuốc hạ được voi đòi tiên bắt đầu lẩm bẩm.

“Ngươi thì biết cái gì!” Hoàng Hồ cười mắng một câu.

“Nhưng nếu như tên họ Tiêu này tỉnh rồi, không phải sẽ thoát khỏi sợi dây thừng này mà chạy mất ư? Nghe nói võ công của hắn sâu không lường được! Nghe chuyện mấy huynh đệ trốn về được kể, liền làm cho lòng người kinh hãi!” Thuốc hạ nói tiếp.

“Ngươi con mẹ nó là tên nhát gan!” Hoàng Hồ mắng, “người đã uống thuốc này, mặc cho võ công của hắn có mạnh đến đâu đi nữa cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mặc chúng ta bày bố thôi! Hơn nữa, cho dù để hắn chạy mất, cũng chẳng sao, chúng ta còn chiêu sau mà.”

“Chiêu sau gì vậy ư?”

“Cho dù có là anh hùng đi nữa thì cũng không thể qua được ái mỹ nhân. Ngươi cũng biết Lữ Bố phải không, một đại đại anh hùng như vậy, cuối cùng không phải vì một nữ nhân mà phản bội lại nghĩa phụ của mình sao! Huống chi chỉ là Tiêu Hồng Phi.”

“Ý của ngài là, chúng ta cũng dùng mỹ nhân kế để đối phó với Tiêu Hồng Phi? Nhưng mà muốn lợi dụng hắn để giết ai vậy?”

“Ngươi đúng là một tên đầu heo! Nghe Ân Nhị đương gia nói, Tiêu Hồng Phi có một nữ nhân, ta nghĩ bây giờ, nghĩa đệ đại khái đã bắt được nữ nhân kia

về tay rồi. Nghe nói nữ nhân kia xinh đẹp tựa tiên nữ hạ phàm, ài, nghĩa đệ thật là có lộc ăn!” Hoàng Hồ nói càng về sau càng không che giấu được sự thèm muốn của mình.

Nghe đến đó trong lòng Tiêu Hồng Phi chấn động, từ từ mở mắt ra, gắt gao nhìn chăm chăm Hoàng Hồ, ánh mắt ấy giống như một thanh kiếm sắc bén, làm cho Hoàng Hồ không khỏi rung mình một cái.

“Làm sao ngươi đã tỉnh rồi!” Hoàng Hồ không tự chủ được nhảy một bước dài về phía cửa, đáy lòng dâng lên nỗi sợ hãi không rõ lý do.

“Ta đã sớm tỉnh lại!” Tiêu Hồng Phi lạnh lùng nói, đột nhiên nhảy lên đá bay thủ hạ của Hoàng Hồ, sau đó nhẹ nhàng lướt một cái đã lần đến trước người Hoàng Hồ giữ lấy cổ họng hắn.

“A! Người đâu!” Hoàng Hồ kêu to lên.

“Ngươi cho rằng những thứ giá áo túi cơm kia của ngươi còn có thể cứu ngươi sao!” Hắn chúm miệng lại huyết sáo, trong phút chốc chỉ thấy vài người thân hình cao lớn nhanh chóng xông vào trong phòng, dẫn đầu chính là Tứ đương gia Kiều Kha của Phi Thiên trại.

“Phần lớn trạm gác đã bị chúng ta xử lý, nơi chúng nghỉ ngơi cũng đã bị huynh đệ chúng ta chiếm giữ!”

Tiêu Hồng Phi hơi gạt đầu, tay giữ cổ Hoàng Hồ tăng thêm sức, hung hăng nói: “Muốn mạng sống thì giao giải được ra đây!”

“Giải được gì?”

“Bớt giả ngu với ta đi! Trên đảo của những người mà ngươi phải đi giết ta không phải đều bồi độc sao!” Tiêu Hồng Phi lại tăng sức, đến mức mặt Hoàng Hồ đỏ lên.

“Ta không có giải được, giải được chỉ Ân Chuẩn mới có!” Hoàng Hồ vội vàng trả lời.

“Nữ nhân mà vừa rồi các ngươi nói là thế nào!”

“Cụ thể ta cũng không rõ lắm, ta nghe Ân Chuẩn từng nói hắn muốn dùng nữ nhân kia để đổi phó với ngươi, lần này ngươi tới núi Lão Hồ, hắn nhất định đã đi bắt nữ nhân kia.”

“Ngươi nói thật chứ?” Tiêu Hồng Phi lần thứ ba tăng thêm sức mạnh trong tay.

“Ta nào còn dám lừa ngươi chứ! Cái mạng nhỏ của ta còn đang trong tay ngươi mà!” Hoàng Hồ cuống cuống nói, hắn rất sợ Tiêu Hồng Phi lại tăng thêm sức, nếu như lại tăng thêm sức lần nữa, phỏng chừng cổ của hắn cũng liền xong đời.

Tiêu Hồng Phi một chương chém vào gáy Hoàng Hồ làm hắn ngất xỉu, thuận tay ném hắn ngã xuống mặt đất, rồi nói với Kiều Kha: “Chuyện của núi Lão Hồ giao cho đệ!” Nói xong phi thân nhảy ra ngoài phòng, trong bóng tối nhảy mấy cái đã không thấy bóng dáng tăm hơi.

Chờ ta, nhất định phải chờ ta đến, nữ nhân!

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Át Chủ Bài

Hoa Tố Vấn tiến Hoa Đà đến cửa thôn, nhìn bóng dáng của ông dần dần biến mất trong tầm mắt, khe khẽ thở dài. Trong cảm nhận của nàng, Hoa Đà chính là thân nhân của nàng, là người thầy cũng như người bạn tốt của nàng. “Có lẽ muội thật sự là đời sau của huynh nhi?” Nàng nói thầm trong lòng, tay vẫn còn cảm thấy vật Hoa Đà vừa cho nàng lúc sắp chia tay.

“Vật này có thể giúp muội tự bảo vệ mình, muội phải cất giữ cẩn thận.” Hoa Đà lúc gần đi đã đưa cho nàng một bình sứ nhỏ và nói với nàng: “Trong bình này có một loại thuốc, không màu không mùi, đối với người bình thường thì không có tác dụng gì, nhưng đối với người biết võ công thì sẽ làm tứ chi bọn họ mất hết sức lực. Muội phải cất giữ cẩn thận, nếu như gặp phải kẻ xấu có võ công cao cường thì hãy mở nắp bình, nó sẽ tỏa hơi ra. Nhưng có một điểm, muội nhất định phải nhớ kỹ, hiệu lực của loại thuốc này rất ngắn, đặc biệt là người có võ công càng cao thì khôi phục càng nhanh, cho nên muội nhất định phải kịp thời thoát thân mới được. Nhớ kỹ nhớ kỹ nhé!”

Hoa Tố Vấn phục hồi tinh thần lại, cẩn thận đem bình sứ cất kỹ trong đai lưng, xoay người đi về phía làng chài.

Phía sau có tiếng bước chân rất nhỏ, Hoa Tố Vấn dừng bước, tim không khỏi đập thình thịch lên, là hắn tới sao?

“Mỹ nhân, đang nhớ ta à?” Một giọng nói âm trầm vang lên sau lưng.

Là hán! Hoa Tô Ván không hề quên giọng nói này, nàng xoay người lại lạnh lùng nhìn nam nhân âm trầm trước mắt.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi!” Ân Chuẩn như cười như không nhìn nữ nhân trước mắt, nàng quả thực xinh đẹp, dù cho mặc y phục vải thô cũng không chút nào có thể che giấu hào quang phát ra trên người nàng. Loại xinh đẹp này của nàng là lạnh lùng, cao ngạo, nhưng lại làm cho người ta không tự chủ được mà bị hấp dẫn. Hán rốt cuộc đã hiểu, vì sao kẻ không quan tâm đến nữ nhân như Tiêu Hồng Phi cũng sẽ động lòng. Nếu như không phải vì nàng là nữ nhân Tiêu Hồng Phi để ý, có lẽ Hán sẽ đối đãi với nữ nhân này thật tốt, thế nhưng, chỉ có thể trách chính nàng vận khí không tốt, lại có quan hệ với Tiêu Hồng Phi.

“Ngươi tới đây làm gì?” Hoa Tô Ván lạnh lùng hỏi, trực giác nói cho nàng biết, người nam nhân này tới là vì nàng.

“Ngươi nói thử xem!” Ân Chuẩn tiến lên một bước.

Hoa Tô Ván rất nhanh lùi về phía sau một bước, “ngươi tới để bắt ta!”

“Thông minh!” Ân Chuẩn cười lạnh một tiếng, “chỉ tiếc dù có thông minh đi nữa thì ngươi cuối cùng vẫn là một nữ nhân!” Hán nhanh chóng nhảy lên, một chưởng đánh vào gáy Hoa Tô Ván.

Gió sông mang chút cảm giác mát lạnh xuyên thấu qua bức màn hơi mỏng thổi vào, thổi vào trong phòng làm ánh nến mờ nhạt khẽ chấp chòn lay động. Thuyền chậm rãi trôi trên sông, vững vàng như đi trên mặt đất bằng phẳng. Trong căn phòng xa hoa trên du thuyền, Ân Chuẩn ngồi, nhìn nữ nhân tuyệt sắc nằm trên giường. Trong lòng Hán có một luồng nhiệt đang sôi trào, trong mắt Hán tràn đầy dục vọng, nữ nhân này cho dù là đáng về hôn mê cũng có thể kích thích ý muốn chiếm hữu mãnh liệt nhất trong Hán. Nhưng mà, bây giờ Hán vẫn chưa thể hành động, Hán nhất định phải chờ, chờ đến khi người kia xuất hiện, Hán muốn cho người kia thấy Hán làm nhục nữ nhân Hán ta yêu mến, chỉ có như vậy, Hán mới có thể cảm nhận được khoái cảm báo thù!

Núi Lão Hồ chỉ là một phần trong kế hoạch của Hán, Hán căn bản không hoàn toàn đặt hy vọng bọn họ có thể thành công, bởi vì Hán hiểu rõ Tiêu Hồng Phi, Hán ta không phải người Hoàng Hồ có thể dễ dàng đối phó được. Canh bạc cuối cùng của Hán là nữ nhân này!

Hoa Tô Ván động lòng mi dày vài cái, từ từ mở mắt ra. Giữa ánh nến mờ nhạt, nàng cảm giác được một đôi mắt tràn ngập phần nộ đang gắt gao trừng nàng. Trong lòng nàng hoảng sợ, phút chốc nhớ tới chuyện buổi chiều. Là nam nhân kia! Nàng nhanh chóng ngồi dậy, việc đầu tiên chính là cúi đầu xem y phục trên người mình. Y phục vẫn rất chỉnh tề, không có vẻ như đã từng bị cời. Vừa sờ bên hông, cái bình sứ nhỏ kia vẫn còn ở đó, nàng thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi đừng vui mừng quá sớm, ta không động vào ngươi chỉ vì chưa đến lúc thôi!” Ân Chuẩn ngồi ở một bên thu hết động tác của Hoa Tô Ván vào mắt, hừ lạnh một tiếng nói ra.

Hoa Tô Ván nhìn về phía ánh mắt của Hán, vừa rồi nàng nhìn thấy rõ ràng là ánh mắt tràn ngập thù hận, nàng thắc mắc, nàng và Hán có thể có thù hận gì, bọn họ chỉ mới gặp nhau lần đầu vào hai ngày trước. Nàng vốn cho rằng Hán bắt nàng đi chỉ là vì dục vọng đơn thuần, xem ra chuyện còn phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng!

“Đây là đâu?” Hoa Tô Ván ngẩng nhìn bốn phía, hỏi.

“Trên du thuyền của ta.”

“Tại sao ngươi lại bắt ta lên thuyền? Ngươi là Nhị đương gia của Phi Thiên trại, chẳng lẽ ngươi không biết ta là bằng hữu của Đại đương gia các ngươi sao?” Hoa Tô Ván nghiêm nghị nói, muốn mượn Tiêu Hồng Phi để khiến Hán từ bỏ ý định thương tổn nàng.

“Bằng hữu? Ha ha!” Ân Chuẩn cười rộ lên, “Tiêu Hồng Phi chưa bao giờ làm bằng hữu với nữ nhân!”

“Cho dù không phải bằng hữu, nhưng ta cũng cứu Tam đương gia của các ngươi một mạng!”

“Chuyện ấy thì liên quan gì tới ta!”

“Vậy rốt cuộc chuyện gì liên quan tới ngươi!”

“Tiêu Hồng Phi quan tâm ngươi, chỉ có chuyện này là liên quan tới ta!” Ân Chuẩn lớn tiếng quát.

Không đúng, chuyện có chút không đúng. Hoa Tô Ván nhăn mày lại, bắt đầu suy tư, nam nhân này nhắc tới tên của Tiêu Hồng Phi, làm người ta bỗng cảm thấy sự tức giận nào đó. Hình như quan hệ giữa Hán và Tiêu Hồng Phi không đơn giản chỉ là Đại đương gia và Nhị đương gia, từ trên người Hán không chút nào nhìn ra tình nghĩa huynh đệ cùng Tiêu Hồng Phi, ngược lại có một loại giống như thù hận gì đó.

“Ngươi bất mãn với Tiêu Hồng Phi?” Nàng thẳng thắn hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

“Hừ hừ, bất mãn? Đầu chi đơn giản dừng ở hai chữ ‘bất mãn’ như thế!”

“Vậy còn có chuyện gì?” Hoa Tô Ván vội vàng hỏi tiếp, ít nhất phải biết được mục đích của Hán rồi tính tiếp.

“Thù hận!” Ân Chuẩn hung hăng từ kẽ răng bật ra hai chữ ấy.

“Ngươi là Nhị đương gia trong sơn trại của Hán, tại sao lại có thù hận lớn như vậy?”

“Nhị đương gia! Ha ha!” Ân Chuẩn gần như điên cuồng cười, “Ngươi nghĩ rằng ta thật tâm làm Nhị đương gia cho hấn à? Qua nhiều năm như vậy, ta nằm gai nếm mật chính là vì hôm nay!”

“Hôm nay? Hôm nay ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn bắt hấn chết! Ta muốn bắt hấn tận mắt nhìn nữ nhân hấn yêu mến bị ta làm nhục! Sau đó ta muốn cho hấn chết không toàn thây!” Mắt Ân Chuẩn hằn lên tia máu, tiếng cười điên cuồng trong màn đêm làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Hoa Tổ Ván không nhịn được rung mình một cái, nàng chưa từng gặp qua người bị thù hận làm cho trở nên điên cuồng như thế, nàng đè nén sợ hãi trong lòng, nói: “Ta nghĩ ngươi tính toán sai rồi, ta và Tiêu Hồng Phi không có quan hệ gì cả, nhiều nhất cũng chỉ xem như quen biết mà thôi.”

“Ngươi cho ta là tên ngốc hay sao! Mới vừa rồi còn nói cái gì cùng Tiêu Hồng Phi là bằng hữu, bây giờ lại nói không có quan hệ gì! Trong sơn trại ai mà không nhìn ra Tiêu Hồng Phi để ý đến ngươi, nếu không ngươi cho rằng người tư sắc tựa thiên tiên như ngươi sẽ bình yên vô sự mà ra khỏi Phi Thiên trại ư!” Ân Chuẩn gầm lên, “ngươi tốt nhất ngoan ngoãn một chút cho ta, nếu không ta cũng không thể bảo đảm sẽ không tiến hành kế hoạch của ta sớm hơn đâu!”

Thuyền nhẹ nhàng chấn động một cái, một hắc y nhân đi vào hồi báo: “Ân gia, thuyền đã cập bờ.”

“Rất tốt!” Ân Chuẩn bình tĩnh nói, “đội lạt nữa Tiêu Hồng Phi vừa lên, các ngươi liền nhanh chóng đem thuyền chạy đến giữa sông!”

“Tiêu Hồng Phi không nhất định sẽ đến, hấn là người rất lạnh lùng tàn khốc.” Hoa Tổ Ván khôi phục tỉnh táo, Tiêu Hồng Phi quả thực không nhất định sẽ đến.

“Hấn sẽ đến, ta hiểu rõ hấn hơn ngươi! Ta đã để lại tin cho hấn ở làng chài nhỏ, hấn nhất định sẽ đến, ngay tối nay.” Ân Chuẩn cười lạnh một tiếng trả lời, mới vừa rồi hấn biết được, núi Lão Hồ đã bị Tiêu Hồng Phi và Kiều Kha khống chế.

“Là ngươi! Những hắc y nhân đêm ấy là ngươi phái đến!” Hoa Tổ Ván nhìn về mặt âm hiểm của hấn, bưng tỉnh đại ngộ, “độc trên người hấn, nhất định cũng là ngươi hạ!”

“Đúng là một nữ nhân thông minh!” Ân Chuẩn cười âm hiểm, ”cuối cùng ta cũng hiểu tại sao Tiêu Hồng Phi lại động chân tình với ngươi! Bất quá, dù có thông minh chẳng nữa thì ngươi cũng không sống được bao lâu, ngươi yên tâm đi, đến lúc đó ta sẽ giúp hai người các ngươi tay trong tay cùng nhau đi xuống hoàng tuyền! Nhưng mà, nhất định phải vào sau khi ta hưởng thụ ngươi đủ rồi đã! Ta muốn khiến Tiêu Hồng Phi đến âm phủ cũng phải đội nón xanh!”

“Ngươi đã hạ độc, vậy ngươi nhất định có giải dược!” Hoa Tổ Ván không để ý đến những lời kia của hấn, trọng điểm không phải những thứ ấy, mà là giải dược!

“Đã thế này rồi, ta cũng không ngại nói thật cho ngươi biết, ta quả thật có giải dược, vậy thì thế nào? Ngươi nghĩ rằng ta sẽ ngoan ngoãn lấy giải dược đưa cho hấn sao?”

“Vô công của hấn cao cường, ngươi không nhất định là đối thủ của hấn!” Hoa Tổ Ván nói, trong lòng bình tĩnh dị thường.

“Ha ha, ta biết chứ, cho nên ta mới cần át chủ bài như ngươi!” Ân Chuẩn đi tới một tay giữ chặt cằm nàng, hung hăng nói, “có át chủ bài như ngươi, ta không sợ Tiêu Hồng Phi sẽ làm gì cả!”

“Ta chỉ sợ ngươi bày mưu tính kế cả buổi, đến cuối cùng sẽ thành công dã tràng thôi!” Hoa Tổ Ván cắn răng chịu đựng đau đớn đến từ cằm, lạnh lùng nói, lặng lẽ di chuyển bàn tay đến bên hông mở nắp bình sứ ra.

“Đúng là một nữ nhân thú vị!” Ân Chuẩn buông lỏng cằm nàng ra, để khuôn mặt với xương gò má cao ngất sát vào nàng, một ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt nàng, ánh mắt mang theo một loại dâm tà nói: “Làn da mịn màng như vậy, ta đã sắp không chờ được nữa rồi. Trước đó ta quá ngu ngốc, vốn là buổi chiều ta hoàn toàn có thể ném thử ngươi trước, sau đó buổi tối lại ném trước mặt Tiêu Hồng Phi một lần nữa! Ta nghĩ mùi vị của ngươi nhất định rất tuyệt vời!” Hấn lại lần nữa điên cuồng mà cười lên ha ha.

Ánh mắt cùng lời nói của nam nhân này làm cho da gà toàn thân nàng nổi hết cả lên, chán ghét cực độ làm cho Hoa Tổ Ván không chút do dự vươn tay ra, dùng hết sức đánh về phía mặt hấn. Thế nhưng, lúc này đây, tay mềm mại lại bị bắt được vững vàng.

“Nữ nhân thối tha! Ngươi nghĩ rằng ta còn có thể lại cho ngươi đánh lần thứ hai sao!” Ân Chuẩn điên cuồng rống to hơn, “ngươi đã không thức thời như vậy, thế thì ta sẽ ném ngươi trước rồi tính tiếp!” Hấn dùng sức đẩy ngã Hoa Tổ Ván lên giường, điên cuồng mà cúi người xuống, vững vàng đè thân thể mãnh mai yếu đuối kia.

Đường cong là lướt nhanh chóng gọi lên dục vọng mãnh liệt của hấn, hấn vững vàng kiểm chế chặt hai tay Hoa Tổ Ván, điên cuồng mà hôn lên mặt Hoa Tổ Ván. Hoa Tổ Ván nín chặt môi, liều mạng vận vẹo cổ, tránh né đôi môi làm người ta chán ghét kia, trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ, kiên trì, chỉ cần kiên trì thêm một lúc nữa, thuốc sẽ có hiệu lực.

Chỉ là, có thể kịp không? Vạt áo của nàng đã bị ‘roạt’ một tiếng xé toang.

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ta Cam Tâm Tình Nguyện

“Buông nàng ra!” Giữa trời đêm, một âm thanh lạnh lùng vang lên, âm thanh không lớn, nhưng lại làm cho người trên giường ngừng động tác.

Hắn đến rồi! Ân Chuẩn túm lấy mái tóc Hoa Tố Ván, xách nàng ngồi dậy, nhìn Tiêu Hồng Phi cười lên ha ha: “Ngươi rút cuộc cũng tới rồi! Ta đã đợi không kịp nữa, vốn đang sợ ngươi bỏ lỡ màn kịch vui này, ai ngờ ngươi lại đến kịp!”

“Buông nàng ra!” Tiêu Hồng Phi trừng mắt Ân Chuẩn, ánh mắt rét lạnh sắc bén giống như tảng băng ngàn năm, dường như thoáng chốc sẽ đâm thủng hắn vậy.

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ buông ả ra sao!” Ân Chuẩn gầm lên, “ả là lá chắn của ta, là át chủ bài cuối cùng ta dùng để đối phó với ngươi, ngươi nghĩ rằng ta sẽ dễ dàng buông ả ra à?”

“Ngươi cho rằng nàng ấy sẽ không chế được ta?” Tiêu Hồng Phi lạnh lùng cười một tiếng.

“Vậy còn phải xem ngươi, nếu như ngươi nói với ta rằng ngươi không quan tâm đến sự sống chết của ả, vậy ta lập tức một chưởng đánh chết ả!” Ân Chuẩn một tay túm lấy tóc Hoa Tố Ván, tay kia làm bộ giờ lên.

“Ngươi rút cuộc muốn cái gì?” Tiêu Hồng Phi hỏi.

“Ta nói mà, ngươi đến cùng vẫn là không bỏ được ả!” Ân Chuẩn hừ lạnh, “ta muốn cái gì ngươi không biết sao? Ta muốn ngươi chết! Bất quá, ta cũng không muốn để ngươi chết thoải mái như vậy, nếu như ngươi không muốn nữ nhân này chết, thì lập tức phé bỏ cánh tay phải đi!”

“Không được!” Hoa Tố Ván lạnh lùng nói.

“Nữ nhân thôi!” Ân Chuẩn hung hăng đánh một bạt tay lên khuôn mặt mềm mại của Hoa Tố Ván, khiến Hoa Tố Ván đầu choáng mắt hoa.

“Được, ta đáp ứng ngươi!” Tiêu Hồng Phi trả lời.

“Không được!” Hoa Tố Ván quát, nàng không muốn hắn phải hy sinh vô nghĩa.

“Ta thấy là ngươi vẫn chưa nếm đủ mùi vị bị đánh rồi!” Ân Chuẩn đang định giáo huấn nữ nhân này một tý, thì đột nhiên phát hiện cánh tay của mình làm thế nào cũng không giờ lên được.

Hoa Tố Ván cảm giác được bàn tay hung hăng túm lấy tóc nàng đột nhiên buông lỏng, trong lòng vui mừng, thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng! Nàng dùng sức lực toàn thân, hung hăng đẩy người Ân Chuẩn ra, Ân Chuẩn liền tê liệt ngã xuống đất.

“Chuyện gì xảy ra!” Ân Chuẩn không thể tin kêu to lên, hắn không biết vì sao mình lại thành như vậy.

“Ta nghĩ là ngươi đã quên, ta là một đại phu!” Hoa Tố Ván lạnh lùng đá người nằm trên mặt đất một cước, chậm rãi sửa sang lại vạt áo bị xé rách của mình.

“Nàng không sao chứ!” Tiêu Hồng Phi chỉ thoáng chốc đã tới bên người Hoa Tố Ván, cẩn thận nhìn khuôn mặt có chút sưng của nàng, trong lòng khẽ đau. Hắn hung hăng trừng mắt Ân Chuẩn nằm trên mặt đất, mặc kệ là vì nguyên nhân gì khiến hắn ta phản bội hắn, nhưng chỉ cần động đến nàng, thì không thể để hắn ta sống sót! Hắn giờ đau lên.

“Huynh không thể giết hắn!” Hoa Tố Ván kêu lên.

“Vì sao?”

“Chỉ mình hắn mới có giải được!”

Tiêu Hồng Phi nghe vậy ngồi xổm xuống, lục soát trên người Ân Chuẩn.

“Ha ha!” Ân Chuẩn mặc dù không thể cử động, nhưng vẫn có thể nói chuyện, hắn điên cuồng cười ha ha, nói: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ dễ giải được trên người sao! Nói cho ngươi biết, ta đã sớm vứt giải được đi rồi!”

“Được thôi, không có giải được ta cũng không sao cả, cùng lắm thì ta chặt bỏ cánh tay trái. Yên tâm, ta sẽ giữ lại mạng của ngươi, chỉ là, ngươi khiến ta mất đi cánh tay trái, thì ta thế nào cũng phải lấy đi một số thứ trên người ngươi, cho nên ta định trước tiên sẽ chặt cánh tay trái của ngươi xem như bồi thường, sau đó lại...” Thanh đao của hắn từ từ chuyển qua bộ phận dưới bụng của Ân Chuẩn, “lấy hai cái kia của ngươi xem như tiền lãi!”

Ân Chuẩn run rẩy một chút, hần có thể cảm giác được sự lạnh lẽo trên thanh đao xuyên thấu qua quần, hần hiểu rõ tính tình của Tiêu Hồng Phi, nếu hần ta đã nói như vậy, thể thì hai cái có chức năng biểu thị nam tính của hần chắc chắn khó bảo toàn! Đối với nam nhân mà nói, không có cái kia là sỉ nhục lớn nhất, hần tình nguyện chết đi cũng không thể chịu khuất nhục như vậy! “Trong ngăn kéo bàn đọc sách!” Hần cắn răng nói, bỏ đi bỏ đi, nếu đã không đầu lại hần ta, thì đành phải chết thôi.

“Đề hần dùng trước đi!” Hoa Tổ Vấn ngăn cản Tiêu Hồng Phi, nàng không hề quên cánh tay của lão Tam Phi Thiên trại thối rữa như thế nào.

Tiêu Hồng Phi khẽ mỉm cười, ngửa đầu dốc hết toàn bộ thuốc bột trong bình vào miệng.

“Huynh điên rồi sao! Nếu như là giả thì làm thế nào?” Hoa Tổ Vấn rống lên.

“Là thật hay giả trong chốc lát cũng không nhìn ra được, ta không sợ, cùng lắm thì không cần cánh tay này thôi!” Tiêu Hồng Phi trả lời, nhìn về mặt khăn trương của Hoa Tổ Vấn mà trong lòng vô cùng hưởng thụ. Đối với Ân Chuẩn hần ít nhiều cũng hiểu rõ, mặc dù người này lòng dạ khó lường hơn nữa rất tàn khốc, nhưng mà dưới tình huống thế này chắc hẳn hần sẽ không nói láo.

“Huynh cho rằng thiếu một cánh tay rất anh hùng sao!” Hoa Tổ Vấn tức giận nói.

“Ta thiếu đi một cánh tay về sau liền nhờ nàng làm cánh tay của ta, thế nào?” Tiêu Hồng Phi trêu chọc cười rộ lên, về mặt đáng yêu khi nàng giận dữ làm cho hần không nhịn được muốn hôn lên.

“Ta mới không thêm!” Hoa Tổ Vấn buột miệng thốt ra, sau khi nói xong câu ấy liền nhịn không được mà tự đỏ mặt lên, Hoa Tổ Vấn nàng khi nào lại nói ra những lời của cô gái nhỏ khi tức giận như vậy chứ, thật giống như đang đùa giỡn với bạn trai mình vậy.

“Không phải nàng không thêm là được đâu!” Hần bá đạo nói, một tay kéo nàng vào lòng.

Trên khuôn mặt hơi sưng của nàng in năm dấu tay nhàn nhạt, nơi cổ trắng nõn cũng có vết bầm lờ mờ, Tiêu Hồng Phi lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve một lần lại một lần những vết tích ấy, trong lòng dâng lên từng đợt thương tiếc, những vết tích này là nàng vì hần mà có, hần âm thầm thề trong lòng, sau này sẽ không bao giờ để nàng vì hần mà chịu một chút uất ức nào nữa.

Hoa Tổ Vấn tựa trong lòng Tiêu Hồng Phi, cùng hần trao nhau ánh mắt thâm tình, trong lòng dâng lên từng đợt rung động. Nam nhân này yêu thương nàng, ánh mắt thương tiếc của hần làm cho nàng nhìn rõ ràng được nội tâm của hần. Bàn tay to của hần nhẹ nhàng vuốt ve vết thương của nàng, mang theo dịu dàng, mang theo thương tiếc, khiến trong lòng nàng từng trận rung động. “Hai ngày trước cũng do hần ta bắt.” Vào khi bàn tay to của hần dừng lại trên cổ nàng, nàng nhịn không được giải thích, giờ phút này, nàng không muốn để hần lại có bất cứ hiểu lầm gì về nàng nữa.

“Ta biết.” Hần nhẹ nhàng nói, từ sau ngày đó hần đã biết. Hần vốn cho rằng Ân Chuẩn chỉ đơn thuần là háo sắc, không nghĩ tới, hần lại làm liên lụy tới nàng. Hần chăm chú nhìn mặt nàng, ánh mắt nàng lộ vẻ dịu dàng trước nay chưa từng có, hần cũng không khống chế mình được nữa, miệng định hôn xuống đôi môi kiều diễm ướt át kia.

Khóe miệng kiên nghị khẽ nhếch lên một chút, nhưng lại dừng giữa chừng, Tiêu Hồng Phi phát hiện mình làm sao cũng không thể hôn xuống được, cánh tay ôm Hoa Tổ Vấn cũng trở nên không còn sức.

Hoa Tổ Vấn cảm giác được sự khác thường của hần, trong lòng cả kinh, nhanh chóng đứng thẳng người, hồng rồi, đã quên đẩy nắp bình lại! Nàng vội vã đưa tay sang bên hông đẩy nắp bình sử lại.

“Xin lỗi, ta đã quên đẩy nắp bình, làm huynh cũng bị hít phải thuốc.” Hoa Tổ Vấn đỡ Tiêu Hồng Phi ngồi vững, có chút áy náy nói.

“Không sao, hít phải thuốc của nàng, ta cam tâm tình nguyện.” Tiêu Hồng Phi nở một nụ cười nói. Chỉ đáng tiếc là, vừa nãy thiếu chút nữa thì có thể hôn được nàng rồi, đó là thời khắc hần đã thầm chờ đợi bấy lâu nay đấy!

“Huynh ngồi xuống trước đã, ta đi xem thuyền rớt cuộc đang ở đâu một chút!” Hoa Tổ Vấn nói xong đi ra khỏi phòng, trên mặt đất nằm một người, trên ghế ngồi một người, mặc kệ thế nào vẫn là lên bờ trước rồi tính sau.

Hoa Tổ Vấn đang đi đột nhiên dưới chân đụng phải một vật mềm mại gì đó, cúi người nhìn kỹ, hóa ra là hắc y nhân thủ hạ lúc nãy đi vào kia, xem vết thương của hần là một đao mất mạng, có lẽ lúc Tiêu Hồng Phi lên thuyền đã giết.

Hoa Tổ Vấn đi đến boong thuyền, nhìn bốn phía xung quanh, giữa trời đêm chỉ nhìn thấy nước sông cuộn cuộn bốn phía, không còn có gì khác. Xem ra, thuyền không biết từ lúc nào đã trôi đến giữa sông rồi. Nàng quay trở lại, chỉ có thể chờ hiệu lực của thuốc trên người Tiêu Hồng Phi hết tác dụng rồi mới thương lượng chuyện lên bờ như thế nào.

Nhưng vừa nghĩ tới vấn đề hiệu lực của thuốc, lời của Hoa Đà đột nhiên vang lên bên tai Hoa Tổ Vấn: “Hiệu lực của loại thuốc này rất ngắn —” rất ngắn! Hồng rồi! Trong lòng nàng hoảng hốt, vội vàng chạy về phía phòng nhỏ, hi vọng hiệu lực của thuốc đừng ngắn đến mức độ ấy!

Có điều tất cả đã muộn, trong phòng nhỏ, người nằm trên mặt đất đã đứng lên!

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nông Tính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Sinh Ly Tử Biệt

Tiêu Hồng Phi trơ mắt nhìn Ân Chuẩn nằm trên mặt đất chậm rãi đứng lên. “Xem ra, ai thắng ai bại ông trời tự có quyết định nhì! Cái này gọi là trời không diệt ta đây mà!” Ân Chuẩn cười lên ha hả, gần như điên cuồng. Hắn từ từ nhặt thanh đao trên mặt đất lên, từng bước một tiến tới gần Tiêu Hồng Phi.

“Rốt cuộc ngươi là ai! Vì sao lại lập kế với ta như vậy? Cho dù như thế nào, chúng ta cũng từng là huynh đệ mà!” Tiêu Hồng Phi hét lớn.

“Hừ! Ngươi muốn kéo dài thời gian ư, nói cho ngươi biết, ta sẽ không mắc mưu của ngươi đâu! Bất quá, ta cũng không muốn để ngươi được chết thống khoái, trước tiên ta sẽ chặt đứt một cánh tay của ngươi rồi sau đó sẽ đem chân tướng sự tình nói cho ngươi biết!” Hắn nói xong giờ đao lên, hung hăng hướng về cánh tay Tiêu Hồng Phi chém tới.

“Không được!” Đúng lúc này, một thân hình nhào tới, kèm theo một tiếng kêu thê thảm.

Đao, chém xuống, chém vào trên lưng Hoa Tổ Vãn! Máu, văng ra tung tóe, văng đến trong lòng Tiêu Hồng Phi!

Ân Chuẩn ngẩn ngơ, nhìn nữ nhân trước mắt đang ôm chặt Tiêu Hồng Phi. Nàng dùng lưng thay Tiêu Hồng Phi ngăn một đao, trong nháy mắt chỉ mảnh treo chuông, động tác của nàng lại nhanh như vậy! Tiêu Hồng Phi rốt cuộc có cái gì tốt, lại có thể khiến cho một nữ nhân vì hắn mà ngay cả mạng cũng không cần thể chứ! Hắn giờ thanh đao máu chảy đầm đìa lên, lớn tiếng gào thét: “Ngươi tránh ra cho ta!”

Hoa Tổ Vãn chịu đựng đau đớn kịch liệt trên lưng, xoay người lại, lạnh lùng trừng mắt Ân Chuẩn, cũng lớn tiếng quát lại: “Ta không tránh!”

“Được! Ngươi không tránh! Ngươi cam nguyện vì hắn mà chết, vậy ta cho ngươi được chết thống khoái!” Ân Chuẩn một tay bóp chặt cổ nàng, hung hăng quăng nàng trên mặt đất, thù hận cùng ghen ghét khơi dậy dục vọng của hắn, hắn dùng chân chặn hai chân của nàng, bắt chặt hai tay nàng ra sức đánh vẫn phát điên xé rách váy của nàng.

Máu tươi trên lưng nhuộm đỏ mặt sàn bên dưới người nàng, Hoa Tổ Vãn bắt chặt đau đớn do vết đao, ra sức đánh nam nhân ở bên trên mình! Nhưng mà tên nam nhân này điên rồi, đánh như vậy căn bản không có bất kỳ tác dụng gì với hắn.

Hoa Tổ Vãn cảm thấy khuất nhục trước nay chưa từng có! Từ khi đi tới thời đại này thì liên tiếp bắt đầu bị nam nhân đùa giỡn, nàng cũng không chỉ một lần nghĩ đến loại thời khắc này. Thời đại này là thời đại hỗn loạn, là thời đại cướp bóc cường đoạt, nữ nhân mà nhất là nữ nhân xinh đẹp ở trong thời đại này bất luận mạnh mẽ cỡ nào thì chung quy cũng là kẻ yếu, cho nên nàng không sợ bị mất đi trinh tiết, bởi vì nàng trước nay cũng chưa từng nghĩ qua sẽ giao trái tim mình cho bất cứ nam nhân nào. Nhưng mà, giờ đây, nàng đã yêu thương người nam nhân lạnh lùng bá đạo kia, lại phải bị lâm nhục trước mặt nam nhân ấy! Điều này bảo nàng làm sao mà chịu nổi?

Nước mắt của nàng theo khóe mắt lặng lẽ chảy xuống, nhỏ trên mặt đất, cũng nhỏ vào trong lòng Tiêu Hồng Phi!

“Tiêu Hồng Phi! Ta muốn ngươi tận mắt thấy nữ nhân ngươi yêu mến bị ta chà đạp, chà đạp đến chết! Ha ha ha ha!” Tiêu Hồng Phi nghe tiếng cười điên cuồng của Ân Chuẩn, nhìn dáng vẻ thê thảm bất lực của Hoa Tổ Vãn, trong lòng đau đớn một hồi, gần như không thở nổi. Hắn điên cuồng muốn giết người, muốn băm kẻ thù tính đại phát trước mắt này thành từng mảnh vụn, thế nhưng hắn bất lực!

Vài tiếng y phục bị xé rách ‘soạt soạt’, chân tuyết trắng lộ ra, dưới ánh nền mờ nhạt, tuyết trắng như vậy thật là chói mắt, đâm vào trong lòng Tiêu Hồng Phi đang rỉ máu, cũng đâm vào hai mắt Ân Chuẩn đang đỏ lên! Hắn càng thêm điên cuồng mà xé bỏ đi quần lót nho nhỏ của Hoa Tổ Vãn, nửa người dưới cũng dần lên.

“Không được!” Hoa Tổ Vãn quát to một tiếng, không biết khí lực ở đâu ra, đột nhiên vặn vẹo được nửa người trên một chút, với tới chỗ thanh đao bị ném ở cách đó không xa, không hề nghĩ ngợi liền hướng trên người nam nhân này chém tới.

Đao chém xuống mặc dù khí lực không lớn, nhưng lại đúng lúc ngăn cản Ân Chuẩn tiến thêm một bước hành động, “Ngươi cái nữ nhân thối này!” Ân Chuẩn hung hăng đánh cho nàng một bạt tai, đao sáng loáng dọa hắn nhảy dựng, cũng dọa dục vọng dâng cao của hắn giảm xuống không ít. Lúc này, hắn nhớ tới Tiêu Hồng Phi, liền thay đổi chủ ý, nữ nhân này hắn là tình thế bất buộc, vẫn nên giết chết Tiêu Hồng Phi trước, rồi lại tận tình hưởng thụ nữ nhân này vậy! Hắn đoạt lấy đao trong tay Hoa Tổ Vãn, đứng dậy, lại một lần nữa giờ đao lên với Tiêu Hồng Phi!

Đao, chém xuống! Nhưng không chém tới người Tiêu Hồng Phi, mà là bị Tiêu Hồng Phi một tay nắm chặt! Máu từ trong tay Tiêu Hồng Phi từ từ chảy ra, nhỏ trên mặt đất, cùng máu Hoa Tổ Vãn trên mặt sàn hòa lẫn vào nhau. Một đao kia là hắn cố ý lấy tay đón, đây là hình phạt nghiêm khắc hắn dành cho mình vì không thể bảo vệ nữ nhân yêu mến!

Hiệu lực thuốc của hắn nhanh như vậy đã hết! Ân Chuẩn bắt đầu kinh hãi, hắn từ trong mắt Tiêu Hồng Phi thấy được tia khát máu, loại tia này rất hiếm thấy! Hắn nhanh chóng rút đao, xoay người túm lấy Hoa Tổ Vãn quần áo không chỉnh tề, máu tươi đầm đìa, đem đao đặt trên cổ nàng.

“Nếu ngươi tới gần thêm một bước, ta sẽ giết ả!” Ân Chuẩn lớn tiếng hét, chậm rãi túm Hoa Tổ Vãn thoái lui ra ngoài phòng. Hôm nay giết hắn ta xem chừng là vô vọng, vẫn nên chạy trốn trước.

Hoa Tổ Vãn gần như bị kéo đi, bởi vì mất máu quá nhiều nàng đã dần dần rơi vào trạng thái hôn mê.

Tiêu Hồng Phi chậm rãi tiến từng bước tới gần, hấn không thể quá nóng nảy, nhất định phải tìm cơ hội, hấn không thể để cho nàng lại bị thương tổn một lần nữa!

Ân Chuẩn túm Hoa Tố Ván từ từ đi lên trên boong thuyền, hơi lạnh của gió sông ban đêm thổi đến hai chân gần như trần trụi của Hoa Tố Ván, không khỏi làm cho nàng rùng mình một cái, ý thức cũng tỉnh táo không ít.

“Ngươi rốt cuộc có thù hận gì với ta?” Tiêu Hồng Phi hỏi, cố gắng dời đi sự chú ý của Ân Chuẩn, chờ cơ hội cứu Hoa Tố Ván ra.

“Hừ hừ! Thù hận!” Ân Chuẩn cười lạnh một tiếng, khuôn mặt dữ tợn dưới ánh trăng mờ nhạt càng thêm vẻ kinh khủng, “ngươi biết Ân Kế Tổ chứ?”

Tiêu Hồng Phi lộp bộp trong lòng, thì ra là hấn! “Ngươi là con trai của Ân Kế Tổ?” Hấn hỏi.

“Không sai! Ta chính là con của ông ấy! Giờ ngươi đã biết vì sao ta lại hận ngươi như vậy rồi chứ! Thù giết cha không đội trời chung, ta làm sao không hận ngươi được!”

“Ngươi đã muốn báo thù thì tìm ta là được rồi, cần gì phải làm liên lụy tới người khác! Lão Tam từ trước đến nay đối đãi với ngươi không tệ, vì sao ngươi phải hại hấn!” Tiêu Hồng Phi hận nhất chính là xem nhẹ tình huynh đệ.

“Vậy chỉ phải trách ngươi! Ta ẩn núp bên cạnh ngươi, giữ lại mạng ngươi nhiều năm như vậy, chính là để báo thù, ta chẳng những muốn mạng của ngươi, còn muốn cướp đi tất cả của ngươi, cho ngươi cũng nếm thử mùi vị nhà tan cửa nát! Nhưng mà, ngươi quá lợi hại, rất khó ra tay, cho nên ta chỉ có thể từ từ diệt trừ vây cánh của ngươi trước!”

“Ngươi chỉ đơn giản là muốn Phi Thiên trại, ta cho ngươi là được, chỉ cần ngươi thả nữ nhân này ra!”

“Hừ! Ngươi nghĩ rằng ta không hiểu ngươi sao, nếu như ta thả nữ nhân này, ta còn có thể sống ư!”

“Vậy ngươi muốn như thế nào?”

“Giao ra chìa khóa trong tay ngươi, sau đó tự chặt cánh tay phải của mình!” Ân Chuẩn nắm thật chặt thanh đao đặt trên cổ Hoa Tố Ván, hung hăng nói.

Lưỡi đao sắc bén đem cổ non mịn của Hoa Tố Ván vạch ra một đường máu, giọt máu theo cổ chảy xuống, nhiễm đỏ tà áo của nàng.

“Chìa khóa hiện không ở trong tay ta.” Tiêu Hồng Phi trong lòng cuống cuống, nhưng không thể biểu hiện lên trên mặt, đành phải kéo dài thời gian trước.

“Nói láo! Ngươi nghĩ rằng ta không biết sao, chìa khóa kia vẫn luôn nằm trong tay ngươi!”

“Là ở trong tay ta, nhưng ta cũng không mang nó theo bên người, ngươi có bảo ta giao ra thế nào thì ta cũng không giao ra được! Như vậy đi, chờ thuyền đến gần bờ, ta dẫn ngươi đi lấy!” Hấn lặng lẽ đến gần thêm một bước.

Ai ngờ Ân Chuẩn vô cùng cảnh giác, đang cẩn thận chú ý hành động của hấn, vừa thấy hấn đến gần, lập tức lui về phía sau một bước, tựa vào mạn thuyền, hét lớn: “Ngươi tới một bước nữa, ta lập tức giết ả!”

Tiêu Hồng Phi dừng bước.

“Ngươi tự chặt cánh tay phải trước!” Ân Chuẩn lại nói, hấn ta sẽ không bỏ qua bất kỳ một khả năng hay cơ hội tấn công hấn.

“Được!” Tiêu Hồng Phi trả lời, vì nàng, hấn mất một cánh tay có là gì!

“Không được! Tiêu Hồng Phi!” Hoa Tố Ván đột nhiên lớn tiếng kêu lên, nén nước mắt mang theo ưu thương nhìn hấn một cái thật sâu, sau đó liền đột ngột xoay người ôm chặt lấy Ân Chuẩn, hung hăng nhào ra ngoài mạn thuyền.

“Hoa Tố Ván!” Tiêu Hồng Phi chạy như bay tới, đưa tay ra chụp lấy, nhưng chỉ chụp được một mảnh vải mang theo mùi thơm cơ thể nhàn nhạt! Hấn đem mảnh vải kia đặt vào trong ngực, không chút do dự nhảy vào nước sông lạnh giá.

Thế nhưng, nước sông chảy xiết vô cùng, chỉ trong khoảnh khắc, đã làm cho hai người vĩnh viễn chia lìa!

“Hoa Tố Ván”, “Tiêu Hồng Phi”, vào khi sinh tử ở trước mắt, bọn họ đã gọi lên tên nhau! Kỳ thật, ngay từ ngày đầu tiên quen biết, hai cái tên này đã in sâu trong lòng hai người họ rồi!

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Một Đôi Uyên Ương Ở Thế Ngoại Đào Nguyên

Một tháng sau.

Gió thu mát lạnh, thổi lá phong trên sườn núi va vào nhau nghe xào xạc. Hoa Tố Vấn đón gió thu mát lạnh từ từ đi tới, nhìn thế ngoại đào nguyên như trong tranh vẽ phía trước mặt.

Lá phong đỏ rực như hoàng hôn, che phủ nửa ngọn núi, dọc theo con đường nhỏ xuống núi liên tục kéo dài tới chân núi, thật giống như trải một con đường màu đỏ để đón tiếp khách nhân lên núi. Ở nơi bằng phẳng nhất của ngọn núi, xa xa có vài gian nhà tranh. Hàng rào với những thanh gỗ cách xa, tùy ý cắm xuống đất ở phía trước nhà tranh tạo thành một cái sân nhỏ, ngăn cách hoa cúc tranh nhau khoe sắc trong sân với đồng ruộng xanh mơn mơn bên ngoài sân.

Hoa Tố Vấn ven theo đường nhỏ chậm rãi đi vào trong sân, mang theo nụ cười điềm tĩnh, lặng yên nhìn bóng hình đang bận bịu tưới hoa trong sân.

Trong sân trồng các loại hoa cúc với đủ loại màu sắc, bóng hình đang cầm bình tưới hoa bên trong đó, dường như cũng tự biến thành một đóa hoa cúc xinh đẹp.

‘Nàng ấy là nữ nhân còn đẹp hơn những hoa cúc kia nhiều!’ Hoa Tố Vấn nhìn bóng lưng bận rộn kia, không nhịn được thầm nói dưới đáy lòng.

‘Nếu như cô nương đứng ở trong này, thì những hoa cúc này cũng sẽ phải xấu hổ cúi đầu mất!’ Nữ nhân tưới hoa đột nhiên xoay người lại, mang theo nụ cười, nói với Hoa Tố Vấn. Nàng ấy không thể nói là xinh đẹp, mới vừa nhìn còn có chút xấu, nhưng khi nàng ấy đứng giữa những bông hoa cúc, cười híp mắt thì dường như thật sự xinh đẹp giống như những hoa cúc ấy vậy!

Vẻ đẹp bên trong của một nữ nhân vĩnh viễn hấp dẫn người khác hơn vẻ đẹp bên ngoài! Chỉ tiếc, trên đời này, nam nhân hiểu được đạo lý ấy cũng không nhiều. Hoa Tố Vấn nhìn nữ nhân có nụ cười xinh đẹp như hoa không khỏi có chút hâm mộ, nữ nhân này quả thật là may mắn, bởi vì nàng ấy đã gặp một nam nhân hiểu được đạo lý đó!

‘Cô nương đang suy nghĩ gì đấy?’ Hoàng Nguyệt Anh buông bình nước trong tay xuống, đi đến trước mặt Hoa Tố Vấn, quơ quơ tay vài cái trước mắt nàng.

‘Ta đang hâm mộ cô nương.’ Hoa Tố Vấn thành thật trả lời.

‘Ta có cái gì để hâm mộ?’ Hoàng Nguyệt Anh cười rộ lên, ‘ngược lại là ta hâm mộ cô nương mới đúng!’

‘Ta có cái gì để hâm mộ?’ Hoa Tố Vấn hỏi.

‘Chỉ riêng dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của cô nương thôi cũng đủ để ta hâm mộ rồi không phải sao?’ Mặc dù Hoàng Nguyệt Anh nói như vậy, nhưng kỳ thật cũng chỉ là nói đùa mà thôi, trong lòng nàng thật sự cũng không hâm mộ dung nhan xinh đẹp của người khác.

‘Ta lại tình nguyện không cần gương mặt này!’ Hoa Tố Vấn nhìn lá khô ở phía xa sâu kín nói.

Nữ nhân này cái gì cũng tốt, xinh đẹp, thông tuệ, kiên cường, thế mà cũng có lúc phải buồn phiền. Hoàng Nguyệt Anh nhìn sườn mặt xinh đẹp của nàng, nhớ tới tình cảnh cứu nàng một tháng trước.

Một tháng trước lúc nàng từ nhà mẹ đẻ ở Tương Dương trở về, đã cứu nữ nhân này đang hôn mê bất tỉnh ở bờ sông lên. Lúc ấy nàng ta quần sam không chỉnh tề, trên lưng có một vết đao rất dài, miệng vết thương do ngâm trong nước sông lâu đã trở nên trắng bệch. Khi nàng ở thành Kinh Châu đã từng gặp nữ nhân này một lần, nàng ta hình như là đệ tử của Hoa Đà. Vì vậy nàng đã cứu nàng ta về nhà. Nữ nhân này sau khi tỉnh lại, bắt đầu sốt cao, thế nhưng nàng ta vẫn gắng gượng, hướng dẫn nàng sắc thuốc giúp nàng ta uống để hạ sốt, còn bảo nàng dùng rượu giúp nàng ta rửa sạch miệng vết thương, sau đó thậm chí còn hướng dẫn nàng dùng kim châm đã hơ qua lửa, ngâm qua rượu để khâu vết thương cho nàng ta, giống như khâu y phục mà khâu miệng vết thương của nàng ta lại! Nàng thật sự bội phục nữ nhân này, trong lúc khâu vết thương, có một lần nàng ta đau đến hôn mê bất tỉnh, nhưng không hề kêu lên một tiếng! Nàng biết rõ, nàng ta nhất định đã gặp phải tổn thương rất lớn, thế nhưng nàng ta chưa bao giờ nói, vì vậy nàng cũng không hỏi.

Hoa Tố Vấn thu ánh mắt ở phía xa về, phục hồi tinh thần lại, bỗng trông thấy Hoàng Nguyệt Anh đang nghiêng đầu kinh ngạc nhìn nàng, liền hỏi: ‘Cô nương nghĩ gì thế?’

Hoàng Nguyệt Anh nghịch ngợm cười trả lời: ‘Ta đang nghĩ cô nương có người trong lòng hay không!’

Hoa Tố Vấn khề thờ dài, trước mặt hiện lên gương mặt anh tuấn kia.

Một nam nhân tuấn lãng xắn tay áo cùng ông quần, xách theo một cái cuốc đi vào sân nhỏ.

Hoàng Nguyệt Anh trông thấy người ấy, lúm đồng tiền như hoa càng thêm xán lạn, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc gần như sắp lây sang cả Hoa Tố Vấn.

Hoa Tố Vấn nhìn Hoàng Nguyệt Anh chạy chậm tới, nhận lấy cái cuốc trong tay trượng phu, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán huynh ta, trong động tác tự nhiên lộ ra thân mật vô hạn, trong lòng không khỏi lại bắt đầu hâm mộ. Mặc dù bình thường nhưng lại sâu sắc, cuộc sống nàng muốn không phải là thế này sao?

Đi theo phía sau nam chủ nhân là một vị nam tử ăn mặc như thư sinh, hần vừa cười vừa chấp tay với Hoàng Nguyệt Anh gọi một tiếng: “Tẩu tử!”

“A! Hóa ra là Nguyên Trục à! Ta nhất thời không trông thấy huynh, nào, mau vào trong nhà ngồi đi!” Hoàng Nguyệt Anh chào hỏi tự nhiên, giống như đã quen với việc người kia tới chơi.

“Lại tới quấy rầy tẩu tử rồi—” Nụ cười của Từ Thứ* bỗng cứng đờ khi nhìn thấy nữ tử tuyệt sắc cách đó không xa.

*Từ Thứ: tự là Nguyên Trục.

Hoa Tổ Vấn đứng đó, lẳng lặng nhìn một màn bằng hữu gặp lại nhau trước mặt, trong mắt thoáng hiện một tia u buồn. Huynh ấy và mình lúc nào sẽ gặp lại nhau? Gió thu hơi lạnh khẽ phất qua gương mặt nàng, thổi mái tóc nàng bay lên. Mang theo ánh hào quang của hoàng hôn chiếu vào gương mặt nàng, làm cho hai má cùng môi có vẻ hơi tái nhợt của nàng cũng nhiễm chút hồng hào.

Tìm Từ Thứ nhảy lờ hai nhịp, đó là tiên nữ giáng trần sao? Nàng đứng ở cạnh hoa cúc, so với hoa cúc còn cao ngạo xinh đẹp hơn; nàng đứng ở trong gió, lại như muốn theo gió bay đi; đôi mắt thoáng mang u buồn của nàng có sự trong trẻo không nhìn vào vạn vật thế gian, dung nhan có vẻ hơi tái nhợt của nàng có sự tươi đẹp không nhiễm khói lửa nhân gian!

“Tẩu tử, vị này là...” Từ Thứ đang hỏi là Hoàng Nguyệt Anh, nhưng ánh mắt thì lại dừng trên người Hoa Tổ Vấn, mãi vẫn không thể tách ra.

Hoàng Nguyệt Anh hiểu ý mỉm cười, trả lời: “Nàng ấy là bằng hữu của ta.”

Từ Thứ hơi gật đầu, đi lên phía trước, trong lòng như có một con nai nhảy loạn. “Tại hạ Từ Thứ, xin có lễ, dám hỏi quý tính(họ) của cô nương?” Hần không dám hỏi khuê danh của nàng, sợ làm cho giai nhân cảm thấy mình đường đột.

“Hoa Tổ Vấn.” Hoa Tổ Vấn bình tĩnh trả lời, nhàn nhạt nhìn thư sinh một cái.

“Nào, mọi người mau ngồi đi, ta đi pha trà hoa cúc cho các người!” Hoàng Nguyệt Anh nói xong buông cái cốc trong tay, vội vàng đi về phía phòng bếp.

“Nguyên Trục huynh, đã hơn một tháng nay không gặp huynh, gần đây đang bận rộn gì à?” Gia Cát Lượng mời Từ Thứ ngồi xuống ghế mây ở trong sân, hỏi chuyện gần đây.

Hoa Tổ Vấn cầm lấy bình tưới trên mặt đất, đi vào trong bụi hoa, làm tiếp việc mà Hoàng Nguyệt Anh chưa làm xong. Nàng đối với chuyện của nam nhân không có hứng thú.

“Ta còn có thể làm gì, bất quá chỉ là nhàn rỗi đi khắp nơi mà thôi.” Từ Thứ trả lời, ánh mắt lại có chút không tập trung.

“Gần đây bên ngoài có chuyện kỳ lạ nào không?” Gia Cát Lượng khẽ mỉm cười.

“Nói mới nhớ, đúng thật là có một chuyện lạ!” Nói đến việc này, Từ Thứ mới phục hồi lại tinh thần, “nghe nói trên núi Phi Tuyết ở quận Võ Lăng có giấu bảo tàng ‘phủ khải địch quốc’(tài sản có thể so với cả đất nước), hiện giờ bất kể là thổ phỉ hay quan phủ, đều đổ xô phái người lên núi Tuyết Phi để điều tra thật giả.”

“Trên núi Tuyết Phi chẳng phải có một Phi Thiên trại sao! Xem ra đám thổ phỉ ấy sẽ không được yên bình rồi.” Gia Cát Lượng nói tiếp.

“Nghe nói chính Đại đương gia của Phi Thiên trại có chìa khóa để mở kho báu kia!” Từ Thứ nói tiếp, “bất kể chuyện này là thật hay giả, ta thấy Đại đương gia của Phi Thiên trại kia chắc hẳn sẽ không còn sống được lâu nữa! Tài phú chỉ làm cho mọi người điên cuồng.”

Tay Hoa Tổ Vấn cầm bình nước không kim được mà run lên. Âm mưu đúng là vẫn còn chưa kết thúc! Bản thân nàng bị trọng thương rớt xuống sông còn có thể may mắn sống sót, huống chi là một nam nhân thân thể cường tráng lại biết bơi lội!

Hần đang phải đối mặt với vô số nguy hiểm, nhưng mà việc nàng có thể làm cũng chỉ là rời đi thật xa, nàng biết rõ, sự tồn tại của mình sẽ chỉ mang lại cho hắn nhiều nguy hiểm hơn.

Hoa Tổ Vấn ngơ ngẩn nhìn phương xa, mặc cho nước trong bình đang cầm chảy xuống hết. Huynh ấy và mình rốt cuộc đến khi nào mới có thể gặp lại nhau?

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ta Phải Tìm Được Nàng

“Đại ca! Hôm nay lại có mấy kẻ lên vào trại, chúng ta còn tồn thất vài huynh đệ!” Về mặt Kiều Kha tràn ngập lo lắng, trong tháng này, đây đã là lần thứ năm, cũng không biết tên khốn kiếp nào đã đi tung tin đồn đáng giận như vậy! Bàn tay nổi đầy gân xanh của hắn không khỏi nắm chặt lại.

Tiêu Hồng Phi hung hăng nện một quyền lên bàn gỗ, khó tắt lửa giận trong lòng. Tên Ân Chuẩn chết tiệt kia, đánh không lại hắn liền giống như con rùa đen rút đầu, trốn ở xó xỉnh nào đó tung tin đồn!

“Núi Tuyết Phi không thể ở lại nữa rồi!” Rốt cục hắn cũng đưa ra quyết định cuối cùng, mấy ngày qua hắn vẫn luôn do dự.

“Chẳng lẽ chỉ vì những kẻ đó mà vứt bỏ cơ nghiệp nhiều năm chúng ta gây dựng sao!” Kiều Kha kêu lên.

“Ta không nói vứt bỏ, chỉ là tạm thời rút lui khỏi thôi.” Tiêu Hồng Phi nói, “chuyện này là nhằm vào ta, ta không thể để các huynh đệ bởi vì ta mà mất đi tính mạng! Núi Lão Hồ không phải là đã thu phục cả rồi sao, đệ cùng lão Tam mang theo các huynh đệ của Phi Thiên trại tới núi Lão Hồ trốn trước đi.” Bí mật núi Tuyết Phi không có chiếc chìa khóa kia chắc sẽ không bại lộ, cho dù tạm thời bỏ đi, dựa vào những kẻ đó thì dù chúng có ở trên núi cũng chẳng tìm được gì.

“Đại ca, còn huynh thì sao?” Kiều Kha không nhịn được hỏi.

“Ta tạm thời rời khỏi một thời gian, chờ chuyện này được giải quyết rồi chúng ta lại cùng quay về núi Tuyết Phi!” Tiếp tục ở cùng huynh đệ nữa sẽ chỉ liên lụy bọn họ, huống chi, hắn còn có một việc quan trọng phải làm.

Hắn đã tìm một tháng, nhưng vẫn không có tin tức của nàng! Dù vậy, hắn sẽ không từ bỏ, nàng sẽ không chết, hắn chắc chắn trong lòng, nữ nhân mạnh mẽ quật cường như nàng sao có thể dễ dàng chết được!

Nữ nhân, ta nhất định phải tìm được nàng! Khóe miệng Tiêu Hồng Phi nhếch lên một nụ cười.

Phi Thiên trại biến mất! Cả giang hồ đều kinh ngạc chấn động. Phi Thiên trại trong một đêm người đi nhà trống, nhân sĩ giang hồ cùng người trong quan phủ đã lật tung toàn bộ núi Tuyết Phi cũng không tìm thấy chút dấu vết nào về bảo tàng, Tiêu Hồng Phi! Máu chốt vẫn ở trên người Tiêu Hồng Phi, thế là tất cả giang hồ khắp nơi đều đang tìm kiếm tung tích của Tiêu Hồng Phi.

Trên đường thông đến thành Tương Dương, một nông phu râu quai nón xồm xoàm, đang đánh một chiếc xe bò từ từ đi tới. Trên xe chở rất nhiều rom rạ chất cao, hắn đã đi bán cho từng thôn làng dọc theo sông Trường Giang vài ngày nay, nhưng mà dường như chuyện làm ăn không tốt lắm, rom rạ trên xe vẫn còn chất một đống cao.

Đột nhiên có hai con ngựa cao to vọt qua bên cạnh xe bò, không được bao lâu lại chạy trở về, một hán tử giắt đại đao bên người lập tức lớn tiếng hỏi nông phu: “Người có từng nhìn thấy một nam nhân đại khái cao thế này, có bộ dạng rất dễ nhìn hay không?” Hắn vừa nói vừa khoa tay múa chân một chút.

“Nam nhân dễ nhìn là như thế nào, giống như ta vậy à?” Nông phu nhếch môi cười rộ lên lộ ra hàm răng vàng vàng, mang theo một chút ngu ngốc.

“Thôi, người hỏi cái kẻ ngu này làm gì! Hắn là một tên làm ruộng, lại không hiểu biết, dù có nhìn thấy hắn cũng chẳng chú ý đâu!” Một đại hán khác thoáng mang theo chút khinh bỉ liếc nhìn nông phu một cái, nói với đồng bọn. Hai người ghì dây cương quay đầu ngựa, đồng thời hét lớn một tiếng, con ngựa lập tức lại chạy như bay, tung lên một trận bụi mù.

Nông phu che miệng ho khan hai tiếng, nhìn hai con ngựa biến mất trong tầm mắt, lúc này mới tiếp tục đánh xe bò của hắn, khóe miệng ẩn giấu dưới râu quai nón lộ ra nụ cười khê không dễ phát hiện.

Chiếc xe bò cuối cùng dừng lại ở một ngõ cụt trong thành Tương Dương, trên xe chứa đầy rom rạ chất cao.

“Công tử, sao người lại tới đây!” Trong phòng, thư sinh có chút khăn trương hỏi.

“Gần đây trong thành có tin tức gì không?” Tiêu Hồng Phi không đề ý đến vấn đề của hắn, hỏi thẳng.

Thư sinh lắc đầu, nói: “Công tử, người vẫn nên lên núi Thiên Trụ đi, hiện giờ quan phủ cùng người trong giang hồ đều đang tìm người khắp nơi, người tạm rời khỏi vùng Kinh Châu là tốt nhất.”

Tiêu Hồng Phi lắc đầu: “Ta còn có việc quan trọng chưa làm xong!”

“Người có chuyện gì cứ nói cho thuộc hạ biết, thuộc hạ sẽ làm thay người!”

Thư sinh xung phong nhận việc làm cho Tiêu Hồng Phi thoáng nhìn không vui, hắn khoát tay áo, ngắt lời thư sinh còn muốn nói tiếp, hỏi: “Đạo gần đây ở lân cận thành Tương Dương có nghe nói đến vị thần y nào hay không?” Nếu như nàng bình an, ắt hẳn nàng sẽ lại làm nghề cũ, hắn đối với điểm ấy rất có lòng tin.

“Hơn 20 ngày trước có một vị Hoa thần y tới đây, nhưng mà hình như cách đây mấy hôm ông ta đã đi rồi.”

“Nam hay nữ? Tên là gì?” Tiêu Hồng Phi lập tức hỏi.

“Tên là Hoa Đà, ông ta là thần y nổi danh vùng này!” Thư sinh liếc công tử nhà mình một cái, trong lòng buồn bực hắn làm gì mà ngay cả Hoa Đà cũng

không biết.

“Bên cạnh ông ta còn có đồ đệ hoặc là bằng hữu nào hay không?” Tiêu Hồng Phi lại hỏi.

“Thuộc hạ không biết.”

“Ông ta đã đi hướng nào?”

“Thuộc hạ không biết.”

“Vậy người có thể biết cái gì!” Tiêu Hồng Phi phát giận.

Nữ nhân! Nàng rốt cuộc ở nơi nào?

Thành Nam Dương.

“Chúng ta thế này thoát nhìn thật giống một đôi tỷ muội ruột!” Hoàng Nguyệt Anh nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, đôi mắt cười thành nửa vầng trăng.

“Là tỷ muội ruột cũng không tồi.” Hoa Tổ Vấn trả lời, trong lòng lại có một sự thoải mái trước nay chưa từng có. Nếu như có thể lựa chọn, nàng tình nguyện làm một “xấu nữ” hạnh phúc vui vẻ giống như Hoàng Nguyệt Anh vậy.

“Ông trời sẽ mắng ta, ai bảo ta làm phung phí của trời như vậy.” Hoàng Nguyệt Anh vẫn cười như trước, đây chỉ là câu nói đùa, kỳ thật trong lòng nàng cảm thấy, Hoa Tổ Vấn có dung mạo xấu như bây giờ mới thể mạng đến an toàn cho nàng ấy. Trước khi rời khỏi nhà, nàng dùng nhọ nôi bôi lên mặt Hoa Tổ Vấn, lấy khăn trùm đầu bọc tóc nàng ấy lại, điểm làm cho mọi người chú ý đến nàng ấy nhất chính là dung mạo cùng tóc ngắn.

Các nàng dừng lại trước một gian hàng bán son phấn, Hoàng Nguyệt Anh chọn trúng một hộp son, hỏi Hoa Tổ Vấn: “Sao cô nương không chọn một hộp?”

Hoa Tổ Vấn khẽ mỉm cười, lắc đầu: “Ta chưa bao giờ dùng những thứ đó!”

“Đúng vậy, cô trời sinh xinh đẹp, không cần dùng. Bất quá, thích đẹp là thiên tính của nữ nhân, cô chưa từng nghe qua câu ‘nữ vi duyệt kỳ giả dung*’ sao, đến khi người trong lòng cô đứng ở trước mặt cô, cô sẽ chỉ e những phần son này không thể khiến cô xinh đẹp hơn thôi!” Lúc Hoàng Nguyệt Anh nói chuyện, đôi mắt lóe sáng, kết quả làm cho khuôn mặt nhìn như bình thường kia của nàng lại phá lệ trở nên sinh động.

*nữ vi duyệt kỳ giả dung: Người con gái làm đẹp vì người mình yêu.

“Cô... thích huynh ta phải không?” Hoa Tổ Vấn nhìn đôi mắt tràn ngập ánh sáng của nàng ấy, nhẹ nhàng hỏi.

Hoàng Nguyệt Anh mang theo một nụ cười thỏa mãn mà hạnh phúc, chậm rãi gật đầu.

Bà chủ bán son phấn bực mình nhìn hai tỷ muội trước mắt có khuôn mặt như nhọ nôi, rốt cục nhịn không được mở miệng: “Cô nương, nếu cô muốn mua thì trả tiền đi! Ta còn phải bán cho người khác nữa!” Các nàng xấu như vậy, đứng ở chỗ này sẽ chỉ ảnh hưởng đến việc buôn bán của bà.

Hoàng Nguyệt Anh nghịch ngợm thè lưỡi, trả tiền, kéo tay Hoa Tổ Vấn cười nói: “Đi, chúng ta đi mua rom!”

Trên chợ, một chiếc xe bò dừng lại, trên xe chất một đồng rom cao. Hoàng Nguyệt Anh dùng bước chân, đưa tay ngắt ngắt rom, nói với Hoa Tổ Vấn: “Rom này không tệ, là năm nay mới gặt xong, làm nem rom nhất định sẽ ẩm áp, hơn nữa rom lột phòng cũng cần thêm một ít, chúng ta mua nhiều một chút.” Nàng nhìn chung quanh tìm kiếm người bán rom, nhưng không tìm thấy.

Người nông phu bán gạo bên cạnh lại gần nói: “Người bán rom không có ở đây, hấn nhờ tôi trông hàng giúp, nhưng mà tôi lại không rõ giá bán của hấn lắm, hay là một lát nữa hai người quay lại đi.”

Hoàng Nguyệt Anh suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi, ông chuyển lời đến hấn giúp, nói là ta muốn mua hết xe rom của hấn, nếu như hấn có thời gian thì đánh xe đến Ngọa Long Cương (đồi Ngọa Long) một chuyến, giá cả nhất định ta sẽ không bạc đãi hấn.” Người nông phu bán gạo gật đầu lia lịa.

Hoàng Nguyệt Anh kéo tay Hoa Tổ Vấn xoay người nói: “Đi, chúng ta đến tiệm sách xem một chút!”

Trên chợ người đến người đi, hai nữ nhân tay nắm tay ở trong đám người qua lại không ngớt. Phía trước có một nông phu râu quai nón xồm xoàm, đi rất nhanh, khi đi qua các nàng không cần thận liên đụng phải cánh tay Hoàng Nguyệt Anh. Hoàng Nguyệt Anh kêu lên một tiếng, nông phu dừng bước, quay đầu nhìn nàng một cái, cúi đầu nói tiếng “xin lỗi” rồi lại vội vã đi tiếp.

Hoa Tổ Vấn xoay người lại, nhìn bóng lưng vội vã của nông phu, một loại cảm giác quen thuộc vô cớ dâng lên trong lòng.

“Cô nương làm sao vậy?” Hoàng Nguyệt Anh thấy Hoa Tổ Vấn ngưng ngắc nhìn ra sau, không khỏi tò mò hỏi.

“A, không có gì.” Hoa Tổ Vấn đáp, khẽ xoa tay một cái, xoa đi cảm giác kỳ quái trong lòng, không khỏi tự giễu, mình làm sao vậy, chỉ là một nông phu thôi mà.

Tiêu Hồng Phi đã đi rất xa, đột nhiên dừng bước, trong đầu hiện ra gương mặt bình thường vừa mới gặp, sao lại cảm thấy khuôn mặt đó có chút quen thuộc nhỉ? Hắn đứng suy nghĩ một lúc, đột nhiên trong đầu lóe sáng, nàng ta là nữ nhi của Hoàng Thừa Ngạn, hắn nhớ là nàng ta và Hoa Đà có chút giao tình, có lẽ nàng ta biết được Hoa Đà ở đâu. Nghĩ như vậy, hắn nhanh chóng xoay người đuổi theo. Thế nhưng trong biển người mù mịt, đâu còn nhìn thấy bóng dáng nữ nhân kia?

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bóng Lưng Quen Thuộc

Sáng sớm cuối thu vẫn còn sương mù mỏng, gió thu nhẹ nhàng mang theo hơi lạnh nhẹ nhẹ.

Một chiếc xe bò trên con đường nhỏ giữa núi từ từ đi về phía trước, trên xe bò rom rạ chất cao, ngồi thản nhiên trên đồng rom là một đại hán râu quai nón xồm xoàm.

Đại hán trông như một nông phu, mặc y phục mỏng manh còn có thêm vài miếng vá. Nghênh đón một trận gió thu thổi tới, nông phu không những không co rúm mà ngược lại còn ngồi thẳng người hít một hơi thật sâu, cái lạnh thoáng chốc lan rộng toàn thân hắn, thế nhưng hắn không hề cảm thấy lạnh, ngược lại cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu.

Ngọa Long Cương, hắn từng nghe nói qua. Sở dĩ sáng sớm hắn vội vàng đánh xe bò lên núi, không phải vì bán xe rom kia, mà là vì muốn gặp người sống trên Ngọa Long Cương một lần.

Lá Phong đỏ rực dẫn đường cho hắn đi về phía trước, đi lên một ngọn đồi bằng phẳng, Tiêu Hồng Phi nhìn thấy mấy gian nhà tranh thản nhiên đứng sừng sững.

Khói bếp lờ mờ từ trong ống khói bay ra, bay tới mảnh ruộng phía trước những gian nhà tranh kia. Trên ruộng, một người nam nhân đang khom lưng tưới nước cho các rau giống, xe bò đi đến gây nên sự chú ý của hắn. Hắn để bình nước xuống, hơi vỗ vỗ ống quần dính bùn, đi về phía xe bò.

Tiêu Hồng Phi bị cảnh sắc như thế ngoại đảo nguyên trước mắt mê hoặc, phải là người có tâm siêu phàm thoát tục đến thế nào mới có thể ở một nơi tuyệt đẹp như thế này chứ! Hắn kinh ngạc nhìn cả ngọn đồi, trước mắt không khỏi hiện lên dung nhan cao ngạo thoát tục kia, nàng nên ở một nơi như thế này.

Gia Cát Lượng nhìn thấy nông phu ngồi trên đồng rom không khỏi nở nụ cười, tới thật là sớm! “Là tới đưa rom phải không?” Hắn hỏi.

Tiêu Hồng Phi phục hồi lại tinh thần, cúi đầu đáp một tiếng: “Đúng vậy.”

“Ngươi vất vả rồi! Không bằng xuống xe vào nhà uống một ngụm trà, giá cả chúng ta sẽ không bạc đãi ngươi.” Gia Cát Lượng nhìn cặp mắt của nông phu, tuy rằng hắn ta dường như đang cố gắng che giấu hào quang trong mắt mình, nhưng hắn vẫn nhìn ra được, trong đôi mắt ấy lộ ra sắc bén mờ mờ, đây cũng không phải là đôi mắt mà một nông phu bình thường có được. Hắn quyết định thăm dò hư thật của hắn ta một chút.

Đó là một nam nhân tuấn lãng bất phàm, trong đôi mắt mang theo tươi cười kia lộ ra hào quang cơ trí, giống như có thể nhìn thấu lòng người. Tiêu Hồng Phi tận lực không để mình nhìn thẳng hắn, nhưng vẫn không nhịn được mà nhìn hắn thêm vài lần.

Trong nội viện nữ chủ nhân xắn tay áo đang bung hai chén cháo từ phòng bếp đi ra, trông thấy trượng phu dẫn theo nông phu vào phòng, liền đem cháo đặt lên trên bàn đá trong viện. “Ngươi sớm như vậy đã đưa rom đến cho chúng ta, vất vả rồi, nào, ăn chén cháo đi!” Nàng nói xong chuẩn bị đi vào phòng bếp.

“Trước mắt không cần gọi bọn họ, bọn họ đi tản bộ rồi.” Gia Cát Lượng gọi thê từ lại. Lúc này hắn ở dưới ruộng trông thấy Từ Thứ đi theo Hoa Tố Vấn, hai người một trước một sau đi về phía xa.

Tiêu Hồng Phi hơi nhướng mày, hắn không ngờ nữ nhân tìm hắn mua rom lại chính là người mà hắn muốn tìm, hắn khẽ húp một hộp cháo nóng, suy nghĩ xem nên mở miệng hỏi thăm năng tung tích của Hoa Đà như thế nào.

“Xe rom của ngươi định bán bao nhiêu tiền?” Hoàng Nguyệt Anh hỏi.

“Hai người cứ định giá, trong nhà có phụ thân đang bệnh nặng nên cần tiền dùng, chỉ cần đủ tiền cho đại phu xem bệnh là được rồi.” Tiêu Hồng Phi trả lời.

“Ồ, như vậy ư, vậy chúng ta lấy giá cao nhất ở chợ tính cho ngươi nhé, niệm tình ngươi có một tấm lòng hiếu thảo.” Lòng tốt của Hoàng Nguyệt Anh làm cho Gia Cát Lượng cười thầm, tiểu kiều thê này của hắn có đôi khi quá hảo tâm, người nông phu này rõ ràng đang nói dối, nhưng hắn cũng không muốn đá kích lòng nhiệt tình của thê tử.

“Không biết hai vị có biết đại phu nào giỏi không? Ta nghe người ta nói hình như có một vị thần y gọi là Hoa Đà, không biết hai người từng nghe qua tên

ông ấy chưa?” Tiêu Hồng Phi hỏi tiếp.

“Ta cũng biết ông ấy, y thuật của ông ấy quả thật là cao minh, có điều hành tung bất định, không dễ tìm đâu!” Hoàng Nguyệt Anh nhớ tới Hoa Tổ Vần, hình như nàng ấy cũng thất lạc với Hoa Đà.

“A! Vậy cảm ơn hai người, hai người đều là người tốt, cho ta giá tiền cao như vậy!” Trông vẻ mặt của nữ nhân này hình như thật sự không biết hành tung của Hoa Đà, Tiêu Hồng Phi giả bộ làm một dáng vẻ cung kính cầm tiền trên mặt bàn, đi ra sân nhỏ bắt đầu dỡ rom từ trên xe xuống.

“Bọn họ làm gì mà vẫn chưa về nhỉ?” Hần nghe thấy trong viện nữ nhân đang hỏi trượng phu của mình.

“Chắc là hôm nay đi hơi xa một chút, ta nhìn thấy bọn họ đi về phía rừng phong bên kia.” Trượng phu trả lời.

Tiêu Hồng Phi nghe xong đôi thoại của hai người, không nhìn được quay đầu thoáng nhìn qua rừng phong đỏ rực kia, trong mơ hồ hình như thật sự có hai bóng người lơ mơ đứng ở phía xa. Hần quay đầu lại, tiếp tục dỡ rom của hần.

Hoa Tổ Vần đứng ở chỗ cao trong rừng phong một hồi, đón hết gió thu mát lạnh, xoay người chậm rãi đi trở về. Sau lưng còn có một người nam nhân gọi là Từ Thứ đi theo.

Nàng khẽ thở dài, hôm nay đã là ngày thứ hai rồi, bắt đầu từ sáng hôm qua hần liền theo nàng cùng đi lên trên đỉnh đồi tản bộ. Hần cũng không nói một câu nào với nàng, chỉ là đi theo nàng giữ khoảng cách chừng mười thước, nàng đi đâu hần cũng đi theo đó.

Tuy rằng hần không nói gì, nhưng từ trong ánh mắt si mê của hần Hoa Tổ Vần có thể hiểu ra, nam nhân này đã động tâm với nàng. Điều là vì khuôn mặt xinh đẹp của nàng! Nàng nghĩ thâm trong lòng, không khỏi bắt đầu có chút chán ghét với loại ánh mắt ấy, nên bước chân cũng nhanh hơn.

Khi Hoa Tổ Vần đi đến trước gian nhà tranh, vừa vặn trông thấy trên xe bò có một bóng lưng quen thuộc đang dần biến mất tại chỗ rẽ sang con đường nhỏ xuống núi. “Là ai vậy?” Nàng không kiềm được hỏi, trong lòng có một loại cảm giác khác thường.

“Người bán rom.” Hoàng Nguyệt Anh trả lời, nàng ấy và Gia Cát Lượng đang đứng ở cửa viện, “cô nương nói có phải trùng hợp hay không, nông phu bán rom kia lại chính là người ngày hôm qua đụng phải ta đấy!”

“Ồ.” Trong lòng Hoa Tổ Vần xẹt qua một tia thất vọng, đó chẳng qua là một nông phu mà thôi, chỉ là có bóng lưng giống huynh ấy.

“Nàng cho rằng hần thật sự là nông phu sao?” Gia Cát Lượng đột nhiên nói, nhìn con đường nhỏ kéo dài, bộ dạng như có điều suy nghĩ.

“Không phải nông phu thì là gì? Không phải nông phu mà sáng sớm lại vội vàng đánh xe bò lên núi để lấy tiền bán rom sao?” Hoàng Nguyệt Anh phản bác.

Gia Cát Lượng không trả lời, lời của thê tử mặc dù không phải không có lý, thế nhưng loại ánh mắt che đậy đó... Hần luôn cảm thấy hần ta không phải người bình thường, nhưng mà hần ta rốt cuộc có mục đích gì?

“Hần còn hỏi thăm Hoa Đà nữa, có thể là bệnh của phụ thân hần thật sự rất nặng, Tổ Vần, cô cũng không biết ông ấy ở đâu sao?” Hoàng Nguyệt Anh nói xong, đột nhiên vỗ ót, “một tháng nay chỉ nhìn cô dưỡng thương nên ta đã quên mất, cô cũng là một đại phu, Hoa Đà không có ở đây, nói không chừng cô cũng có thể chữa lành, ài, chỉ tiếc hần đã đi rồi.”

Từ Thứ khẽ ồ lên một tiếng, hần thật không ngờ nàng lại là một đại phu, trong sự ngỡ ngàng đối với nàng lại tăng thêm một phần kính nể. “Hoa Đà mà các người đang nói đến là Hoa thần y sao?” Hần hỏi, trước đó không lâu hần từng nghe một bằng hữu nhắc tới.

“Đúng vậy.”

“Trước khi đến đây ta đã từng nghe một bằng hữu ở Tân Dã nhắc tới, hần có một người bà con mấy ngày hôm trước còn tìm ông ta xem bệnh đấy.” Từ Thứ trả lời.

“Nơi này cách Tân Dã bao xa?” Hoa Tổ Vần lập tức hỏi lại.

“Cô nương thật sự muốn đi tìm Hoa Đà sao? Ta còn hy vọng cô có thể ở đây thêm mấy ngày, thương thế của cô vẫn chưa hoàn toàn bình phục, thân thể còn rất yếu.” Hoàng Nguyệt Anh vừa qua loa thu dọn quần áo, vừa nói với Hoa Tổ Vần, trong lòng vô cùng không nỡ.

Hoa Tổ Vần nghe ra được sự không nỡ của nàng ta, trong lòng hơi chua xót, nhưng mà biệt ly là chuyện sớm muộn, nàng không thuộc về nơi này. “Ta sợ muộn vài ngày thì lại không tìm được ông ấy.” Nàng trả lời.

Khi các nàng ra khỏi phòng, nhìn thấy Từ Thứ đang chờ ở trong viện. “Hoa cô nương, nếu như cô không chê, để ta cùng cô đi Tân Dã thế nào? Ta rất quen thuộc với vùng Tân Dã này, cũng có vài người quen, đến lúc đó biết đâu có thể giúp cô mau chóng tìm được Hoa thần y.”

Lời cự tuyệt của Hoa Tổ Vần đã đến bên miệng, nhưng suy nghĩ một chút lại nuốt trở vào. Hần nói rất có lý, nàng đối với mảnh đất ấy hoàn toàn không biết gì cả, Hoàng Nguyệt Anh có trượng phu nên không tiện đi xa, cũng chỉ có hần có thể giúp nàng.

Nàng không cự tuyệt! Trong lòng Từ Thứ vui như hoa nở, hai ngày nay mặc dù hần không tỏ rõ tâm ý với nàng, nhưng mà hành động của hần đã rất rõ ràng, có điều nàng luôn lạnh lùng, thậm chí ngay cả một câu cũng không nói cùng hần, việc này làm cho hần bị dả kích nặng nề. Thế nhưng bây giờ, nàng

lại không cự tuyệt! Chứng tỏ nàng không ghét hẳn! (NY: anh này có bệnh hoang tưởng, tự suy diễn nặng :P)

Hoa Tô Ván nhìn nét mặt mừng rỡ như điên của Từ Thứ trong lòng dâng lên một cảm giác chán ghét nhàn nhạt, nàng bắt đầu hối hận đã cho hắn có cơ hội suy nghĩ viển vông.

Mặt trời treo cao, xua tan sương mù sáng sớm, nhưng lại không xua được thương cảm lờ mờ trong lòng nàng. Nàng đi trên con đường nhỏ xuống núi, quay đầu lại, trông thấy phu thê Hoàng Nguyệt Anh đang đứng trước gian nhà tranh phất tay với nàng, nàng giơ tay lên đáp lại, mang theo nụ cười khẽ lén tiếng nói: “Tạm biệt!”

Tạm biệt, đôi uyên ương thân tiên một dạo làm cho nàng hăm mộ!

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chỉ Cần Một Cái Liếc Mắt Liên Nhận Ra Nàng.

Vào lúc sẩm tối, thành Tân Dã.

“Chúng ta trước hết ở nơi này ăn cơm, đặt phòng, nghỉ ngơi một đêm đã, sáng sớm ngày mai ta lập tức đi tìm bằng hữu hỏi thăm một chút về tung tích của Hoa thần y.” Từ Thứ dè dặt nói, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Hoa Tô Ván.

Hiện giờ, nữ nhân này đang có một bộ dáng khác, một cái khăn trùm đầu bằng vải bông bao lấy mái tóc, khuôn mặt ngăm đen, nếu không phải lúc trước hắn đã nhìn thấy bộ dáng của nàng, thật đúng là sẽ cảm thấy nữ nhân đen đúa này hơi xấu xí. Có điều, trong lòng hắn lại hi vọng nàng trở nên xấu như vậy, bởi vì hắn ích kỷ không muốn để nhiều người cùng hắn chia sẻ vẻ đẹp của nàng.

Bọn họ đặt phòng xong, ngồi xuống một cái bàn trong đại sảnh, tiểu nhị đi đến tiếp đón, nhưng vừa liếc nhìn Hoa Tô Ván một cái liền quay mặt đi chỗ khác, hỏi Từ Thứ: “Không biết nhị vị muốn dùng gì?”

Hoa Tô Ván thản nhiên cười lạnh trong lòng một tiếng, nam nhân chính là như vậy! Điều lấy dũng mạo để chọn nữ nhân! Thế gian này có mấy người được như Gia Cát Lượng?

Tiêu Hồng Phi vội vã vào quán trọ, tâm trạng có chút không tốt. Buổi sáng hắn từ Ngọa Long Cương đi xuống, trong lúc vô tình nghe nói Hoa Đà ở Tân Dã, liền vội vàng đánh xe bò một mạch chạy tới. Ai ngờ nửa ngày sau hỏi thăm lại, thì nghe được tin ông ta đã đi rồi! Hoa Đà này giống như gió vậy, bay khắp nơi!

“Khách quan, ở trọ hay là ăn cơm?” Tiểu nhị chào đón, quan sát từ trên xuống dưới một lần người nông phu y phục có vài miếng vá.

Tiêu Hồng Phi ngồi xuống cái bàn bên cạnh cao giọng nói: “Lấy cho ta một phòng, rồi mang cho ta thêm vài cái bánh bao thịt.” Giả làm nông phu thì phải có bộ dạng của nông phu.

Trong lòng Hoa Tô Ván run lên, giọng nói kia... là quen thuộc đến vậy! Tim nàng không kiềm được đập loạn lên, quay đầu về nơi phát ra âm thanh.

Không có khuôn mặt quen thuộc, chỉ có một nông phu râu quai nón xồm xoàm.

Lại là hắn ta! Hắn ta không chỉ có bóng lưng giống huynh ấy, mà ngay cả giọng nói cũng giống như vậy!

Trong lòng Tiêu Hồng Phi run lên, sau đó là một trận vui mừng khôn xiết dâng lên trong lòng! Là nàng! Rõ ràng chính là nàng! Mặc dù nàng bôi nhọ nổi lên mặt, bọc tóc lại, nhưng hắn chỉ cần một cái liếc mắt liền nhận ra nàng! Đôi mắt kia, khuôn mặt kia, đôi môi kia, tất cả mọi thứ của nàng đều khắc sâu trong lòng hắn!

Không! Người đó không phải nông phu, là huynh ấy! Cặp mắt kia rõ ràng chính là huynh ấy, còn có sống mũi thẳng tắp bị chòm râu quai nón bao quanh! Lòng Hoa Tô Ván trong khoảnh khắc cùng hắn đối diện liền bị vui sướng cực độ lấp đầy, nàng thậm chí có một loại xúc động muốn chạy tới nhào vào lòng hắn!

Thời gian giống như ngừng lại, hai tầm mắt thâm tình giao nhau cùng một chỗ, kể rõ nỗi nhớ nhung mãnh liệt trong lòng cả hai, hồi lâu không thể tách rời.

Đêm đến, một đêm tĩnh lặng.

Hoa Tô Ván rửa sạch mặt kỹ càng, dựa vào cửa sổ nhìn trăng sáng trên bầu trời, bên tai vang lên câu nói “Nữ vi duyệt kỹ giả dung”(*) của Hoàng Nguyệt Anh, không khỏi nở nụ cười nhàn nhạt. Nếu như không phải vì để ý cái nhìn của huynh ấy thì sao lại cần thận rửa đi nhọ nổi bôi trên mặt như vậy? Nếu như không phải vì để ý cái nhìn của huynh ấy thì sao lại chỉ muốn cho huynh ấy nhìn thấy mặt đẹp nhất của mình?

(*) Nữ vi duyệt kỹ giả dung: Người con gái làm đẹp vì người mình yêu.

Nàng không cài then cửa, có ý không cài. Lúc ăn cơm bọn họ nhìn chăm chú đối phương rất lâu, nhưng cuối cùng hành động bị lý trí kiềm lại. Trong lòng cả hai đều hiểu rõ, nhận biết nhau ở nơi đông người sẽ chỉ khiến bọn họ lâm vào nguy hiểm. Cho nên nàng biết rõ buổi tối nhất định hẳn sẽ đến tìm nàng, nàng chính là đợi hắn đến tìm! Trong tích tắc khi nàng và hắn đối mặt trong đại sảnh, rốt cuộc nàng cũng biết được mình đã nhớ hắn đến nhường nào, nàng yêu hắn, đã yêu đến tận xương tủy rồi! Cho nên, đêm nay, nàng muốn thẳng thắn đối mặt với tình cảm của mình.

Tiêu Hồng Phi khẽ đẩy cửa phòng nàng, bên trong không đốt đèn, trong bóng tối, hắn trông thấy nàng đứng dựa vào cửa sổ, đang ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Ánh trăng màu bạc chiếu xuống sườn mặt xinh đẹp của nàng, làm cho nàng trông giống như tiên nữ mộng ảo!

Nữ nhân, rốt cuộc cũng có thể ôm nàng vào lòng rồi!

Hoa Tô Ván xoay đầu lại, nở ra nụ cười nhân nhật với Tiêu Hồng Phi đang đi vào phòng. Nụ cười kia là dịu dàng như vậy, thật giống như bàn tay ấm áp của thiếu nữ, xoa lên trái tim Tiêu Hồng Phi.

Trong lòng Tiêu Hồng Phi dâng trào từng đợt sóng, hắn bước nhanh về phía trước, ôm chặt Hoa Tô Ván vào trong lòng.

Tất cả đều tự nhiên như vậy, không cần nhiều lời, chỉ một động tác đơn giản đã đủ biểu đạt tình yêu nồng nàn trong lòng cả hai.

Tiêu Hồng Phi nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Hoa Tô Ván lên, cẩn thận nhìn, gương mặt đó vẫn đẹp như vậy, đẹp đến nỗi đã làm cho hắn động tâm! Hắn một tay tháo khăn trùm lấy mái tóc của nàng ra, mái tóc đen nhánh như thác nước tuôn xuống, làm cho vẻ tuyệt mỹ của nàng tăng thêm một phần quyến rũ. Hắn ôm lấy nàng thật chặt, vùi mặt thật sâu vào tóc nàng, mặc sức hít lấy mùi thơm nhân nhật trong tóc nàng. “Nàng có biết ta đợi giờ khắc này bao lâu rồi không?” Hắn nói, rung động trong lòng làm cho giọng nói của hắn trở nên khàn khàn.

Hoa Tô Ván khẽ cười, tùy ý hắn không ngừng hôn nhẹ lên tóc của nàng, trả lời: “Ta không biết.”

“Rất lâu, rất lâu rồi!” Hắn nói, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào mắt nàng, mang theo một tia nghiêm túc.

“Ta không biết.” Hoa Tô Ván nhẹ nhàng nói, mang theo nụ cười tươi tắn, hai tay ôm cổ của hắn, ở trên môi hắn hôn nhẹ một cái.

Xúc cảm mềm mại trong nháy mắt đẩy lên tình cảm mãnh liệt của Tiêu Hồng Phi, đóa hoa kiều diễm ướt át kia hẳn đã muốn hái từ rất lâu rồi, hắn không chút suy nghĩ hôn lên đôi môi mềm mại kia.

Đây chính là cái hắn muốn, cánh môi như đóa hoa kia mang theo hương thơm thấm người, làm cho hắn không nén được mê say. Hắn trần trọc dây dưa trên môi nàng thật lâu, nếm hết hương thơm, lúc này mới dùng lưỡi khẽ tách hàm răng của nàng tiến quân thẳng vào súc mút ngọt trong miệng nàng.

Hoa Tô Ván cảm thấy mê muội trước nay chưa từng có, mỗi một lần lưỡi hắn khiêu khích, đều làm cho toàn thân nàng có cảm giác không còn sức lực. Nàng xụi lơ trong lòng hắn, không nghĩ ngợi được gì, chỉ chuyên tâm làm cho lưỡi của mình cùng hắn dây dưa, cứ mãi dây dưa như vậy, dây dưa đến vĩnh viễn.

Rất lâu sau đó, khi hai người bởi vì hôn quá mức mà thiếu dưỡng khí, mới không thể không tách ra. Hoa Tô Ván dựa trong lòng Tiêu Hồng Phi, khuôn mặt vì bị độ ửng găng kín mà có vẻ càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Tiêu Hồng Phi nhìn người trong lòng dưới ánh trăng, nhiệt tình của nàng lúc này càng thêm làm say lòng người, nàng không còn là đóa Sen Xanh lạnh lùng kia nữa, mà đã thành một đóa Mầu Đơn hé nở! Làm cho người ta không kiềm được muốn hái xuống, cất giữ thật kỹ. Hắn lại một lần nữa nâng khuôn mặt nàng, in lên đó những nụ hôn dày đặc của hắn, những nụ hôn mang theo dịu dàng ấm áp cùng quý trọng. Nàng chính là nữ nhân mà hắn muốn quý trọng cả đời!

Hoa Tô Ván lẳng lặng hưởng thụ nụ hôn của hắn, trong lòng có một loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có. Hắn là quý trọng nàng, hắn là thật sự yêu nàng!

Môi hắn nhẹ nhàng dờn lên trên vành tai nàng, trần trọc dây dưa một hồi liền ngậm vành tai nhỏ nhỏ kia vào miệng, hơi thở dịu nhẹ của hắn khẽ thổi tới sau tai nàng, răng của hắn nhẹ nhàng gặm cắn vành tai mềm mại của nàng, mang theo khiêu khích vô tận.

Trên người Hoa Tô Ván giống như có một dòng điện chạy qua, lòng hơi gợn sóng trong nháy mắt liền chuyển thành sóng lớn mãnh liệt. “A!” Nàng không khống chế được sự dâng trào trong lòng, không kiềm được kêu khẽ một tiếng, khiến cho Tiêu Hồng Phi hôn càng thêm cuồng nhiệt. Nàng giống như lại rơi xuống sông lần nữa, chỉ có thể mặc cho sóng nước mãnh liệt mang theo nàng trôi nổi, chỉ là, nước sông lần này là ngọt ngào ấm áp làm cho người ta mất hồn.

Tiêu Hồng Phi tận tình “chạy lướt” trên cổ tuyết trắng của nàng, khi thì dịu dàng khi thì cuồng dã, hạ xuống những vết tích thuộc về hắn chỉ chút không sót chỗ nào.

“Ta yêu nàng!” Hắn khe khẽ bày tỏ tình cảm trong lòng bên tai nàng, hẳn chưa từng nói qua những lời như vậy, nhưng lần này lại không thể chờ đợi mà muốn nói.

“Ta cũng yêu chàng!” Nàng đáp lại, hoàn toàn mở rộng lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Tâm Hồn Giao Hòa

Đêm đã khuya, mây mờ trời nhẹ, che khuất mặt trăng sáng ngời, giống như phủ thêm một tấm màn che cho cả vùng đất.

Trong phòng mờ tối, ** cực nóng đang hùng hực thiêu đốt, đốt cháy cả hai người.

Hoa Tô Vấn bị Tiêu Hồng Phi ôm chặt lấy, dày đặc hôn, chỉ cảm thấy toàn thân nóng hổi. Mà càng làm cho nàng xấu hổ hơn là, nàng cảm giác được biến hóa của cơ thể hần, trong nụ hôn mê say của hần mang theo hô hấp càng lúc càng nặng nề.

Rốt cục, hần không thể kiềm chế được nữa, hần bế người trong lòng lên, đi đến bên giường. Hần nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, nhưng khi trông thấy đôi mắt sáng của nàng đột nhiên khôi phục một chút lý trí, hần nuốt một ngụm nước bọt đè nén ** trên người, nhẹ nhàng hỏi nàng: “Có thể chứ?”

Nàng suy nghĩ một chút, lý trí còn sót lại giúp nàng tính toán sơ qua chu kỳ sinh lý, hần là an toàn đi. Nàng rù hàng mi dài xuống, mang theo thần thái vô cùng thẹn thùng, nhẹ nhàng trả lời: “Có thể.”

Tim của Tiêu Hồng Phi đập thình thịch liên hồi, hần thật không ngờ nàng lại đồng ý. Nỗi vui mừng khôn xiết một lần nữa dâng lên trong lòng hần, nàng bằng lòng giao bản thân cho hần, liền chứng minh nàng đồng ý gắn bó với hần cả đời! Hần cũng không khống chế mình được nữa, đuổi tay tới vạt áo của nàng.

Trong phòng mờ tối xuân ý nồng đậm. Trên giường ấm áp, hai người ngồi đối diện nhau, hần nhẹ nhàng cởi bỏ khuy áo nàng, cởi nội sam của nàng, dưới ánh trăng mờ ảo, cái yếm đỏ tươi càng tôn thêm vẻ tuyết trắng cho da thịt mềm mại kia, khiến hần lửa tình cuồng nhiệt. Hần gần như xé xuống lá chắn cuối cùng, môi nóng rực hôn lên da thịt mịn màng của nàng, một đường hôn xuống.

Hần chưa từng đối xử dịu dàng với một nữ nhân như vậy, hần dịu dàng đoạt lấy nàng, cả quá trình có vẻ như rất cẩn thận, sợ nàng sẽ có một mảy may đau đớn cùng không thoải mái. Mặc dù phản ứng của nàng rất cứng nhắc, nhưng mà hần lại từ trên người nàng đạt được vui vẻ cùng thỏa mãn trước nay chưa từng có, đó là thứ bất kỳ nữ nhân nào trước đây cũng không thể gây cho hần. Nàng chính là nữ nhân mà hần muốn! Nữ nhân mà cả đời này hần cũng sẽ không buông tay!

Hoa Tô Vấn sống ba mươi năm chưa từng có cảm giác kì lạ như vậy, đó là một loại trạng thái hưng phấn cuồng nhiệt cực độ, đau đớn nhưng lại sung sướng, khó nhịn rồi lại khát vọng. Lúc cao trào dần dần thoái lui, ở lại trong lòng nàng chỉ còn mật ngọt cùng thỏa mãn. Chỉ khi tâm hồn hai người giao hòa làm một, mới có thể từ sự dằn dụa của thân thể đạt được cảm giác hạnh phúc lớn nhất!

Tiêu Hồng Phi dưới ánh trăng mờ ảo cẩn thận nhìn người trong lòng, nàng tựa đầu lên vai hần, nghiêng người nằm sát vào hần ngủ thiếp đi, một cánh tay còn ôm eo của hần. Nàng thật đẹp! Hần nhìn nàng, ánh mắt không cách nào rời khỏi người nàng. Hần đuổi cánh tay không vướng bận gì ra, nhìn không được khe vuốt ve da thịt trơn mềm của nàng, từ trên mặt chuyển xuống cổ, từ cổ xuống trước ngực, từ trước ngực trượt xuống vòng eo mảnh khảnh, sau đó là cái mông đầy đặn cùng sống lưng bóng loáng.

Đó là? Tay hần dừng lại trên lưng nàng, nhớ tới cái đêm làm người ta phần nộ kia, đêm đó, nàng không nghĩ cho bản thân mà thay hần cầm một dao, đây chính là vết dao mà nàng chịu! Trong lòng hần có chút đau xót, chậm rãi vuốt ve vết sẹo nổi lên dọc theo tấm lưng, vết sẹo kia rất dài, liên tục kéo dài đến vai nàng. Nữ nhân ngốc! Hần mang lòng tràn đầy thương tiếc một lần lại một lần vuốt ve vết thương kia, mãi cho đến khi cơ thể của nàng khẽ nhúc nhích.

Vuốt ve rất nhẹ làm nàng hơi ngứa, Hoa Tô Vấn hừ nhẹ một tiếng từ trong giấc mộng tỉnh lại. “Có hơi nhột.” Nàng nói, mang theo giọng mũi mông lung.

“Cho ta xem một chút.” Tiêu Hồng Phi khẽ hôn lên gương mặt nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Không, rất khó coi.” Mặc dù nàng nhìn không thấy, nhưng mà nàng biết chắc chắn rất khó coi.

“Ta muốn xem.” Tiêu Hồng Phi kiên định nói, nhẹ nhàng xoay người nàng lại.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, vết sẹo kia giống như một con rắn màu đỏ ngoằn ngoèo bò ở trên lưng nàng.

“Ta nói rất khó coi đúng không.” Hoa Tô Vấn than nhẹ một tiếng nói, kỹ thuật khâu của Hoàng Nguyệt Anh có hạn, cũng chỉ có thể như vậy, dù sao miệng vết thương cũng hơi sâu.

“Không! Rất đẹp!” Tiêu Hồng Phi nhẹ nhàng nói, đem môi ấm nóng nhẹ nhàng áp lên trên vết sẹo kia. Hần nhẹ nhàng hôn, dày đặc hôn, hôn từ trên xuống dưới, mang theo thương tiếc sâu sắc.

“Đừng như vậy.” Trong lòng Hoa Tô Vấn tràn đầy ngọt ngào.

“Nó là vì ta mà có, nó là bảo bối của ta.” Hần khàn giọng nói, cho dù hôn vết sẹo của nàng, hần cũng sẽ có phản ứng.

Hoa Tô Vẩn xoay người lại, ôm cổ hán: “Ta yêu chàng!” Nàng lại lần nữa bày tỏ tình cảm sâu nặng trong lòng.

“Ta cũng yêu nàng!” Hán đáp lại, một lần nữa dùng nụ hôn cuồng nhiệt bao phủ nàng.

Từ Thứ kinh ngạc nhìn nữ nhân thần thái sáng láng trước mắt.

Chỉ qua một đêm, nàng giống như đã thay đổi, trở nên càng thêm quyến rũ động lòng người. Mắt của nàng phát ra ánh sáng, khuôn mặt vốn trông hơi tái nhợt nay mang theo nhàn nhạt ửng hồng, đôi môi vốn thiếu huyết sắc tựa hồ đã đầy đặn mang một chút màu hồng kiều diễm, càng làm cho hán kinh ngạc hơn chính là, khoe miệng duyên dáng của nàng khẽ giương lên, mang theo tươi cười xán lạn! Hán chưa từng nhìn thấy nàng cười như vậy bao giờ.

“Ta đã tìm được người ta muốn tìm rồi, hai ngày nay cảm ơn huynh, Từ công tử.” Hoa Tô Vẩn nói với Từ Thứ, đối với sự ngăn ngại của Từ Thứ nàng không thêm để ý.

“A! A!” Từ Thứ phục hồi tinh thần lại, nghe ra ý trong lời nói của nàng, đó chính là muốn cùng hán mỗi người một ngựa. Chỉ là hán không rõ, chỉ qua một đêm, nàng làm sao đã tìm được Hoa Đà rồi? “Vậy ta nên bái kiến Hoa thần y một cái.” Hán nói, thần y trong truyền thuyết kia hán quả thực cũng muốn gặp một lần.

“Không phải ông ấy, ta tìm được một người khác.” Hoa Tô Vẩn nói.

“Ai?” Từ Thứ không kiềm được hỏi, bọn họ không phải là đi tìm Hoa thần y sao, như thế nào lại biến thành người khác.

“Người yêu của ta!” Hoa Tô Vẩn mỉm cười trả lời, trực tiếp mà ngắn gọn.

Lòng Từ Thứ giống như bị nện một búa nặng nề! Người yêu của nàng! Nàng có người yêu! Chưa xót khổ sở nồng đậm dâng lên trong lòng, lại mang theo bất đắc dĩ sâu sắc. Nàng cuối cùng cũng không thuộc về hán!

Ngồi trên xe bò là một nông phu râu quai nón xồm xoàm, Từ Thứ nhìn thấy Hoa Tô Vẩn nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên xe bò, nghênh ngang rời đi. Hán vạn lần không ngờ, nàng sẽ đi theo một tên nông phu như vậy, chẳng lẽ tên ấy chính là người yêu của nàng? Không, không thể nào! Nàng là một nữ nhân siêu phẩm thoát tục như vậy, làm sao có thể yêu một nông phu như thế! Nhưng mà, hán làm sao có thể biết được, ẩn dưới chòm râu quai nón kia chính là một khuôn mặt anh tuấn đến nhường nào.

“Chúng ta đi đâu?” Hoa Tô Vẩn ngồi trên xe bò, rất tự nhiên tựa vào bờ vai vững chãi của Tiêu Hồng Phi.

“Đi Thiên Trụ Sơn.”

“Đó là nơi nào?”

“Đó là địa bàn của phụ thân ta, ở Hoàn thành.”

“Chàng có tính toán gì không?” Hoa Tô Vẩn hỏi.

“Ta dự định đưa nàng đến Thiên Trụ Sơn trước, sau đó quay lại giải quyết xong xuôi chuyện ở nơi này.” Tiêu Hồng Phi quay đầu nhìn người bên cạnh, không nhìn được nhẹ nhàng in một nụ hôn lên trán nàng, “nàng ở lại chỗ này, ta không yên tâm.” Hán không thể vì chuyện của mình mà lại một lần nữa để nàng đặt mình vào trong nguy hiểm.

“Hán ta... không chết đúng không?” Nàng nhớ tới cái đêm kinh hoàng kia.

Lòng hán nhói đau một tý. “Yên tâm đi, về sau hán ta sẽ không còn xuất hiện ở trước mắt nàng được nữa!” Hán nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Dù hán ta có xuất hiện nữa ta cũng không sợ!” Nàng nói, trong mắt lộ ra ánh sáng kiên định.

Hán nhìn khuôn mặt xinh đẹp không thoa phấn son của nàng, trong lòng một mảnh mềm mại, hán không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả cảm nhận của mình, chỉ có thể duỗi cánh tay dài ra gắt gao ôm nàng vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hãy Để Ánh Trăng Làm Chứng

Trên đường từ quận Giang Hạ đến Lư Giang, một con ngựa phi rất nhanh, trên lưng ngựa có hai người một nam một nữ, nam là một đại hán râu quai nón xồm xoàm, còn nữ nhân trong lòng hán lại là một mỹ nữ dung mạo khuynh thành.

Con ngựa đang chạy nhanh, đột nhiên hí dài một tiếng, quỳ rạp xuống đất, hai người ngồi trên bị hất lên cao.

Tiêu Hồng Phi ở giữa không trung ôm chặt Hoa Tổ Vấn, nhẹ nhàng xoay người một cái, liền vững vàng đáp xuống mặt đất. Đó là dây thừng gạt chân ngựa! Đôi mày anh tuấn khẽ nhủ lại, nhìn sợi dây thừng trên mặt đất.

“Chuyện gì vậy?” Hoa Tổ Vấn vừa đứng vững, còn chưa phục hồi tinh thần.

“Có mai phục!” Tiêu Hồng Phi lạnh lùng trả lời, một đôi mắt sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm bốn phía của rừng cây.

“Tiêu Hồng Phi! Mau giao thứ đó ra đây!” Trong rừng cây ủa ra hai mươi mấy võ lâm nhân sĩ, vừa kêu to vừa vây bọn họ vào giữa.

“Các ngươi nhận nhầm người rồi! Ta không phải Tiêu Hồng Phi gì đó đâu.” Tiêu Hồng Phi bình tĩnh nói.

“Không cần giả bộ nữa, chúng ta đã biết ngươi là Tiêu Hồng Phi rồi!” Một nam nhân mặc trường sam(*) màu nâu đất trong số đó nói, “Cho dù ngươi dán râu lên mặt đi nữa thì cũng có người nhận được ra ngươi! Nếu ngươi đã chạy trốn rồi hà cớ gì còn ham mê nữ sắc? Mỹ nhân bên cạnh ngươi quá chói mắt, sớm muộn gì cũng sẽ làm cho người khác chú ý.”

(*)Trường sam: áo dài nam (kiểu Trung Quốc, dài quá đầu gối)

Lòng Hoa Tổ Vấn trầm xuống, mấy ngày nay nàng lười hóa trang xấu, không thể tưởng được cuối cùng vì vậy mà mang đến nguy hiểm cho hân.

Tiêu Hồng Phi cười ha ha, một tay xé chòm râu giả trên mặt xuống, nói: “Nếu đã như vậy, ta cũng không cần giả bộ nữa. Thứ các ngươi muốn ta đương nhiên là sẽ không cho, có bản lĩnh các ngươi tự đến mà lấy!” Nói xong hân rút đao ra, một tay nắm chặt cổ tay Hoa Tổ Vấn.

Vòng vây dần dần thu nhỏ lại, đại đao sáng loáng dưới ánh mặt trời chói mắt từ từ tiến tới gần hai người.

Máu tươi văng ra, giết chóc bắt đầu. Hoa Tổ Vấn theo sát bên người Tiêu Hồng Phi, mở to mắt nhìn mưa máu đang bay múa đầy trời. Nàng không hề sợ, sau khi trải qua cái đêm thê thảm ấy, nàng không còn e ngại cái chết nữa. Nàng cũng xem như là người đã chết qua một lần, bây giờ cho dù chết thêm lần nữa cũng chẳng sao, cùng chết chung với chàng ấy cũng là hạnh phúc!

Bỗng nhiên một thanh đại đao chém tới, nhắm vào người Hoa Tổ Vấn mà chém, Hoa Tổ Vấn bất ngờ không kịp đề phòng, thậm chí không kịp né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh đao sắp cắm vào thân thể của mình. Đúng lúc này, một cánh tay chắn phía trước Hoa Tổ Vấn, ‘phập’ một tiếng, đại đao chém lên cánh tay kia, máu đỏ tươi bắn tung tóe, văng đến trên mặt nàng.

“Chàng thật ngốc, tại sao lại ngăn cản một đao kia!” Hoa Tổ Vấn đau xót trong lòng, không ức chế được mà rống lên.

“Đây là ta nợ nàng!” Tiêu Hồng Phi khẽ mỉm cười, nói xong xoay người lại một đao chém vào trên người một đại hân.

Giết chóc vẫn đang tiếp tục, nhưng Hoa Tổ Vấn cái gì cũng không nhìn thấy, trong mắt nàng chỉ có cánh tay đang chảy máu của Tiêu Hồng Phi, cánh tay chảy máu ấy còn đang ra sức giết địch. Trên mặt, trên người nàng dính phải một chút máu, mang theo một sự nóng ảm, nàng đã không phân biệt được đó là máu của hân hay của kẻ địch.

“Chạy mau! Bọn chúng đông người quá!” Tiêu Hồng Phi mắt thoáng thấy ngựa của bọn họ còn đang đứng hí vang cách đó không xa, mặc dù vừa rồi nó ngã quỵ nhưng cũng may chân không bị gãy, hân cố hết sức mở một đường máu kéo Hoa Tổ Vấn chạy về phía con ngựa kia.

“Bọn họ muốn chạy, mau, chém ngựa!” Trong hỗn loạn có người kêu to lên.

Bọn họ nhanh, nhưng mà Tiêu Hồng Phi so với bọn họ còn nhanh hơn, hân một tay gắt gao ôm eo Hoa Tổ Vấn, dùng khinh công, nhẹ nhàng nhảy vài bước liền vững vàng ngồi trên ngựa. “Giá!” Hai chân hân hung hăng kẹp bụng ngựa, con ngựa hí dài một tiếng chạy nhanh như gió.

“Cánh tay của chàng còn đang chảy máu!” Hoa Tổ Vấn lớn tiếng kêu, nàng không thể tiếp tục nhìn máu của hân cứ chảy ra như vậy nữa.

“Vết thương nhỏ không có gì đáng ngại!” Tiêu Hồng Phi nói, ra sức thúc ngựa, “chúng ta chạy xa một chút nữa, bỏ rơi bọn họ hoàn toàn đã.” Hân ghì cương quay đầu ngựa, chạy vào đường lớn ven cánh rừng, nếu đi dọc theo đường chính thì sớm muộn cũng sẽ bị bọn chúng đuổi kịp.

Đi trong rừng một hồi, đi qua một cái thôn hẻo lánh, lúc này trời đã tối, bọn họ dừng chân lại ở một ngôi miếu đồ nát cách thôn không xa.

Ngôi miếu thật rất đồ nát, bên trong bốn phía đầy bụi bặm, tượng Phật cũng bị bong tróc không còn ra hình dáng gì, có lẽ là bị bỏ hoang. Tiêu Hồng Phi nhìn bốn phía, hải lòng gât gât đầu, ngôi miếu đồ nát này cách nhà người ở trong thôn rất xa, buổi tối chắc là không có chuyện thôn dân phát hiện bọn họ.

“Ta giúp chàng băng bó một chút!” Hoa Tổ Vấn lu loát xé mếp váy của mình, quấn lên cánh tay chảy máu của Tiêu Hồng Phi.

Tiêu Hồng Phi nhìn dáng vẻ khẩn trương của nữ nhân trước mắt, không nhịn được phì cười một tiếng.

“Chàng cười cái gì?” Hoa Tổ Vấn nhủ mảy, chảy nhiều máu như vậy đã không quan tâm chút nào lại còn cười lớn.

“Ta đang nhớ tới buổi tối bị tập kích khi đi mời Hoa Đà, đêm đó nàng cũng giúp ta băng bó như thế này, hơn nữa băng cũng chính là cánh tay này. Nàng biết lúc ấy trong lòng ta cao hứng biết bao nhiêu không?” Hân đưa tay vuốt mái tóc có chút rối của nàng, trong mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng.

“Sau này chàng đừng đỡ đao cho ta nữa.” Hoa Tổ Vấn đón nhận ánh mắt thâm tình của hắn, muôn ngàn lời nói chỉ hóa thành một câu như thế.

“Vậy nàng cũng đừng đỡ đao cho ta nữa.” Tiêu Hồng Phi khẽ vuốt lưng của nàng nói.

Trời cao mây thưa, trăng sáng nhô lên cao. Ánh trăng mờ chiếu vào ngôi miếu đồ nát, chiếu vào hai người có tình đang ngồi ôm nhau.

“Chàng cảm thấy sao rồi?” Hoa Tổ Vấn tựa đầu vào lòng Tiêu Hồng Phi hỏi.

“Ta cảm thấy máu mình đang sôi trào.” Tiêu Hồng Phi trả lời.

Hoa Tổ Vấn giật mình, mất máu nhiều như vậy thì phải yếu đi chứ, làm sao mà máu lại sôi trào. Nàng suy nghĩ một chút, đột nhiên hiểu ý tứ trong lời của hắn, không khỏi tức giận đánh nhẹ hắn một cái. “Ta là hỏi thân thể chàng, chàng nói những cuội gì đấy?”

“Ta không nói những cuội, cái ta nói đúng là thân thể của ta, chẳng lẽ nàng không cảm nhận được sao?” Tiêu Hồng Phi cười khê, cúi đầu chuẩn xác tìm được môi thơm mềm mại kia, mút vào thật sâu. Tay hắn không nhịn được luồn vào trong y phục của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn chơi đùa nơi nhạy cảm của nàng.

Hoa Tổ Vấn tập trung đáp lại nhiệt tình của người nam nhân này, toàn thân dấy lên cảm xúc mãnh liệt nóng hổi. Nhưng mà, khi người nam nhân này nhẹ nhàng đẩy nàng xuống, lý trí còn sót lại khiến nàng khê đẩy hắn ra.

“Không được.” Nàng nói, mấy ngày trước là an toàn, nhưng mà hôm nay...

“Làm sao vậy?” Tiêu Hồng Phi ngừng động tác, nếu như nàng nói không được, hắn tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng. Đây là tình yêu, trước kia hắn không bao giờ chấp nhận nữ nhân nói hai chữ không được, thế nhưng từ khi trong lòng đã có nàng, chính là mặc cho nàng muốn gì được nấy như vậy, tuyệt không muốn để nàng bị uất ức.

“Sẽ có con.” Hoa Tổ Vấn nói, mặc dù yêu hắn yêu đến đau lòng, nhưng cũng không thể dễ dàng có thêm một sinh mệnh như vậy.

A! Hắn bùng tình đại ngộ, trong lòng có chút ảo não vì chưa từng nghĩ tới chuyện này. Nàng là nữ nhân cao ngạo như thế, không có danh phận ủy thân cho hắn đã là uất ức rồi, bây giờ sao có thể vô danh vô phận mang thai con của hắn nữa?

Hắn nhẹ nhàng kéo Hoa Tổ Vấn, đi ra bên ngoài miếu. “Chúng ta thành thân ngay đêm nay đi!” Hắn nói.

“Thành thân!” Nàng chưa từng nghĩ tới chuyện này, “thành thân như thế nào?”

“Mặc dù ta không có khiếu lớn tám người khiêng, nhưng ta có một tấm lòng chân thật!” Hắn kéo tay nàng đặt vào trong lòng mình, “đêm nay hãy để ánh trăng này làm chứng cho chúng ta, ta hôm nay xin thê, từ nay về sau cả đời yêu thương nàng, không để nàng chịu một chút uất ức nào!” Hắn gờ ba ngón tay lên, lập lời thề son sắt với ánh trăng.

Chỉ là mấy câu đơn giản, không có hoa tươi cũng không có rượu ngon, thế nhưng Hoa Tổ Vấn cảm thấy giờ phút này là thời khắc lãng mạn nhất mà nàng đã trải qua trong đời! Khóe mắt nàng không kiềm được trào ra giọt nước mắt trong suốt, đó là nước mắt cảm động, là nước mắt hạnh phúc. Mặc dù nàng chưa từng nghĩ tới sẽ ở thời đại này lập gia đình sinh con dưỡng cái, nhưng hiện tại nàng đã không muốn nghĩ đến những vấn đề đó nữa, nàng chỉ muốn để tình cảm trong lòng mình làm chủ.

“Làm thê tử của ta được không?” Tiêu Hồng Phi hôn lên tay nàng, thâm tình hỏi.

Hoa Tổ Vấn khê mỉm cười, dùng nụ hôn nhiệt liệt nhất của mình làm câu trả lời.

Dưới ánh trăng, hai trái tim cuối cùng cũng quấn chặt với nhau!

“Chàng bao nhiêu tuổi rồi?” Hoa Tổ Vấn tựa trong lòng Tiêu Hồng Phi, nhìn nam nhân này thật sâu, chàng cuối cùng đã thành trượng phu của mình, tất cả đều giống như một giấc mộng vậy.

“Hai mươi sáu.” Hắn trả lời, ở tuổi như hắn đáng lẽ đã là cha của mấy đứa con rồi. Hắn sờ dĩ vẫn không cưới thê tử chính là vì hoài bão trong lòng mình, một ngày chưa gặp mình chủ, làm sao có thể cưới thê tử? Kỳ thật tất cả chẳng qua là viện cớ cho bản thân, hắn chỉ là vẫn chưa gặp được nữ nhân khiến mình động tâm mà thôi, hắn nghĩ vậy không nhịn được cười khê.

“Ta đã ba mươi tuổi, lớn hơn chàng bốn tuổi.” Hoa Tổ Vấn nói, trong lòng có chút thấp thỏm, ở thời đại này nữ nhân ba mươi tuổi vẫn chưa gả ra ngoài rất có thể bị xem là người quái gở.

“Vậy thì sao?” Tiêu Hồng Phi nhẹ nhàng hôn lên gò má như thiếu nữ của nàng, hắn mới không để ý nàng bao nhiêu tuổi, cho dù là bốn mươi tuổi cũng chẳng hề gì.

Hoa Tổ Vấn nở nụ cười, đúng rồi, trượng phu của nàng làm sao lại để ý việc này!

“Sau này không được chạm vào nữ nhân khác!” Nàng đáp lại nụ hôn của hắn, ở bên miệng hắn thì thảo nói, bóng lưng xinh đẹp kia luôn luôn hiện lên trước mắt nàng.

Tiêu Hồng Phi nâng mặt thê từ khẽ nở nụ cười: “Từ cái đêm bắt nàng lên núi kia, ta liền chưa từng chạm qua nữ nhân khác! Nàng cho rằng sau khi có nàng, ta còn có thể hứng thú với nữ nhân khác sao?”

“Gạt người!” Hoa Tô Vãn chu cái miệng nhỏ nhắn, giống như một thiếu nữ. “Đêm đó ở quán trọ chàng cho rằng ta không thấy sao, nữ nhân kia đã vào phòng của chàng!”

Hóa ra là vì nữ nhân kia! Tiêu Hồng Phi cười nói: “Nếu nàng đã trông thấy nàng ta vào phòng ta, chẳng lẽ không trông thấy chưa đầy một lát nàng ta đã ra khỏi phòng ta sao?”

“Ta nào — ừm...” Hoa Tô Vãn còn định nói thêm, lại bị nụ hôn nóng bỏng chặn mỗi anh đào.

Cuối cùng, hắn cũng có được trái tim cao ngạo kia!

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ta Sẽ Chăm Sóc Bản Thân Thật Tốt

Quận Lư Giang.

“Chúng ta ở lại đây một đêm, sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát, khoảng giữa trưa là có thể đến Hoàn Thành.” Tiêu Hồng Phi giao ngựa cho tiểu nhị quán trọ, dịu dàng nói với Hoa Tô Vãn. Đã đến Lư Giang, hắn đã an toàn hơn nhiều, chờ đến được Hoàn Thành thì xem như không còn nguy hiểm nữa.

“Chàng muốn để ta ở lại Thiên Trụ Sơn sao?” Bọn họ vừa vào phòng, Hoa Tô Vãn liền hỏi.

“Chỉ là tạm thời thôi, bởi vì đó là chỗ an toàn nhất. Chờ ta trở về quận Võ Lăng giải quyết chuyện kia xong, ta sẽ trở lại đón nàng.”

Hoa Tô Vãn không nói nữa, mặc dù không muốn, nhưng nàng sẽ không giữ chàng ấy. Nàng hiểu chàng ấy, chàng ấy không phải một nam nhân bình thường, chàng ấy có chủ kiến có quyết đoán có mưu lược. Phương pháp duy nhất để nàng giúp đỡ chàng ấy chính là rời xa chàng ấy để bảo đảm an toàn của mình, chỉ có như vậy chàng ấy mới có thể không lo lắng bận tâm việc gì!

“Phụ thân ta là sơn chủ Thiên Trụ Sơn, yên tâm đi, không người nào dám bắt nạt nàng đâu.” Tiêu Hồng Phi thấy nàng không nói gì, dịu dàng an ủi.

“Ta sẽ chăm sóc mình thật tốt, chỉ hy vọng chuyện của chàng có thể sớm giải quyết xong!” Nàng nói, đôi mắt đen láy lóc ánh sáng kiên định.

Hắn cười, nhìn không được nâng mặt nàng lên nhẹ nhàng ấn nụ hôn của mình vào, cực kỳ yêu nàng như thế này, trong kiên cường mang theo một chút quật cường, bất cứ lúc nào cũng làm cho hắn vừa yên tâm lại vừa bận tâm.

Hoa Tô Vãn ôm chặt cổ hắn, ấn môi mềm mại của mình lên, lấy sự nhiệt tình của mình để tỏ rõ sự không nỡ trước khi biệt ly.

Giữa lúc môi lưỡi hai người đang trần trọc triển miên không dứt, bên ngoài đột nhiên vang lên một hồi xôn xao, trong mơ hồ nghe thấy tiếng kinh hô của tiểu nhị.

Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đám người đuổi theo bọn họ đã tới? Tiêu Hồng Phi nắm chặt tay Hoa Tô Vãn, đẩy cửa đi ra ngoài, cần phải đối mặt thì muốn trốn cũng không trốn được!

Quán trọ quy mô không nhỏ, là một tiểu lâu hai tầng, bọn họ đi xuống lầu, thấy có một đám người đứng giữa đại sảnh, đang vây quanh xem cái gì đó. Tiêu Hồng Phi đẩy đám người ra chen vào vừa nhìn, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thì ra không liên quan đến bọn họ, chỉ là một người nằm trên mặt đất, nhìn qua giống như bị hôn mê bất tỉnh.

“Làm sao vậy?” Hoa Tô Vãn hỏi khách nhân bên cạnh, sự nhạy cảm của nghề thầy thuốc làm cho nàng cảm thấy người nằm trên đất nhất định là bị thương.

“Người này uống rượu say, từ lâu hai đưng gãy lan can ngã xuống.”

Hoa Tô Vãn không chút suy nghĩ, đi đến bên cạnh người nọ, ngồi xổm xuống, lấy tay vỗ vào hai má hắn kêu lên: “Tỉnh! Tỉnh!”

Lại nữa rồi! Nàng luôn luôn như vậy, chỉ cần nhìn thấy người bệnh liền bất chấp tất cả đi đến. Tiêu Hồng Phi chính là không thể nhìn nàng cùng nam nhân khác có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào (anh này ăn giấm chua quá dữ), hắn nhìn không được lời kéo cánh tay của nàng: “Không cần để ý, ngày mai chúng ta còn phải lên đường.”

Hoa Tô Vãn nhăn mày lại, liếc hắn một cái: “Chẳng lẽ ta thấy chết mà không cứu sao!”

Chỉ cần là lúc nàng trị liệu cho người bệnh, nàng sẽ trở nên rất hung dữ, một bộ dạng lục thân không nhận(*). Thôi, tùy ý nàng vậy, hấn yêu nàng cũng không phải chính là yêu tính tình này của nàng sao? Tiêu Hồng Phi buông tay ra, quyết định đứng một bên bàng quan.

(*)Lục thân không nhận: Lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận

Người nằm trên đất chậm rãi mở mắt ra, Hoa Tô Ván lập tức hỏi: “Ngươi cảm thấy thế nào? Chỗ nào không thoải mái?”

Nam nhân đang nằm ăn mặc giống như thương nhân, hấn cau mày rên rỉ một tiếng, hoảng sợ kêu lên: “Đùi phải của ta rất đau, không thể cử động!”

Hoa Tô Ván cúi đầu quan sát đùi phải của hấn, bên ngoài chiếc quần rộng thùng thình không có chút máu nào, xem ra da thịt không bị tổn thương, về phần xương và dây chằng có bị tổn thương hay không phải xem bên trong. Nàng không chút do dự xé quần đang mặc trên người của thương nhân kia, xé từ bắp đùi đến mắt cá chân.

Mọi người vây xem đều hít vào một ngụm khí lạnh, có người kêu lên: “Ngươi tiểu nương tử này, hấn ta đã bị thương, tại sao còn làm ra chuyện hạ lưu như vậy!”

Tiêu Hồng Phi nhướn mày, đang muốn hung hăng mắng người nọ một trận, lại nghe Hoa Tô Ván rống lớn một câu: “Bớt nói nhảm đi, ta đang cứu người, không muốn giúp thì đứng sang một bên!”

Một tiếng rống này rất có sức uy hiếp, kịp thời ngăn lời nói linh tinh của người vây xem, mọi người không nói thêm gì nữa, chỉ là tò mò nhìn, xem tiểu nương tử xinh đẹp này rốt cuộc muốn làm gì.

Trên bắp chân người bị thương sưng một khối, Hoa Tô Ván nhẹ nhàng ấn bóp chỗ da bầm tím, lập tức làm cho người bị thương kêu rên thống khổ. Với vị trí bị thương cùng mức độ đau đớn này, xem ra tám phần là bị gãy xương ống chân rồi!

“Có tám ván gỗ và vài không?” Hoa Tô Ván cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi.

Tiêu Hồng Phi lập tức hưởng ứng, hấn cầm lấy một băng ghế dài, hai tay nắm ở chân ghế dùng sức bẻ gãy chân ghế, hấn đưa chân ghế đó tới.

“Đúng là cái này.” Chân ghế này vừa dài lại vừa rộng, là công cụ cố định bắp chân tốt nhất, nàng nói tiếp, “cần một cái nữa.”

Tiêu Hồng Phi lại thuận thực lấy thêm một cái, khi Hoa Tô Ván nhận lấy đã nhìn hấn mỉm cười.

Hoa Tô Ván nhẹ nhàng cử động bắp chân thương nhân một cái, thương nhân lập tức đau đến kêu to lên. “Ta phải ấn lại giúp ngươi một chút, ngươi chịu đựng thêm lát thôi.” Hoa Tô Ván nói nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng, nhìn xung quanh chỗ bị gãy xương thì cũng rất bình thường, gãy xương đơn giản như vậy thì chỉ cần cố định là được rồi, sau này dưỡng tốt thì sẽ không có vấn đề. Nàng đem tám ván gỗ kẹp vào hai bên bắp chân thương nhân, nhanh chóng dùng vài quần chặt tám ván gỗ và bắp chân lại với nhau, từ trên xuống dưới quần rất chắc chắn.

“Chỉ bị gãy xương thôi, không có việc gì, mấy tháng sau ngươi cứ băng bó như vậy, đừng để tám ván gỗ bị lỏng, từ từ xương sẽ liền lại.” Làm xong tất cả, Hoa Tô Ván lau mồ hôi trên trán, dặn dò người bị thương.

“Cảm ơn cô, cô nương!” Thương nhân kia mang về mặt cảm kích nói.

“Thì ra cô nương là đại phu, thật xin lỗi, vừa rồi đã hiểu lầm cô! Ta chỉ là không nghĩ tới một nữ nhân cũng có thể là đại phu!” Người vừa rồi lên tiếng ngăn cản cũng nói chuyện.

Hoa Tô Ván đứng lên nhàn nhạt nhìn hấn một cái, trả lời: “Nữ nhân cũng không thua kém nam nhân.” Nói xong xoay người kéo Tiêu Hồng Phi chuẩn bị trở về phòng.

“Nói không sai!” Đúng lúc này, một người ở cửa vỗ tay đi đến.

Hoa Tô Ván quay đầu nhìn lại, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười xán lạn.

Hoa Đà theo tiểu nhị đi tới, nhìn người bệnh đã được xử lý tốt, khẽ mỉm cười nhìn Hoa Tô Ván nói: “Chúng ta cuối cùng lại gặp nhau!”

“Hành tung của huynh thật đúng là bất định, muội đã tìm huynh một thời gian đấy!” Hoa Tô Ván cười tươi như hoa trả lời.

Hoa Đà liếc nhìn Tiêu Hồng Phi một cái, tay vuốt cằm râu hỏi: “Là tìm ta hay là tìm người khác?”

Hoa Tô Ván ngượng ngừng cười, không khỏi đỏ mặt.

“Nàng thật sự muốn đi cùng ông ta sao?” Tiêu Hồng Phi nghiêm mặt, có chút mất hứng. Mặc dù đó là một lão nhân, nhưng vừa nghĩ tới ông ta sẽ cùng nàng sớm chiều ở chung thì vẫn làm cho hấn có chút chua trong lòng.

“Ta sẽ không rời khỏi Lư Giang, ta ở lại Hoàn Thành chờ chàng.” Hoa Tô Ván khẽ hôn lên mặt hấn, dỗ ngọt.

“Ông ta rời khỏi, nàng cũng không rời khỏi chứ?”

“Ta không rời khỏi, ta còn chờ chàng tới đón ta mà.”

“Vậy sao nàng không đi Thiên Trụ Sơn, như vậy ta càng yên tâm hơn.”

“Đi Thiên Trụ Sơn ta có thể làm gì, chàng còn không hiểu ta sao, ta thà đi khắp nơi xem bệnh giúp mọi người. Đi cùng Hoa Đà, chàng cũng không cần lo lắng cho ta sẽ gặp phải chuyện gì.” Hoa Tổ Vấn nhỏ nhẹ nói.

Tiêu Hồng Phi khẽ thở dài một hơi, trầm mặc. Vừa rồi hắn nhìn thấy nàng trị bệnh cứu người, khi nàng làm việc toàn thân nàng tan mát ra một loại hào quang chói mắt, chính loại hào quang này đã hấp dẫn hắn sâu sắc, từ đáy lòng, hắn cực kỳ yêu thời khắc tràn đầy tự tin ấy của nàng. Hắn biết rõ, cho dù hắn không cho phép, nàng cũng sẽ không nghe hắn, cho nên, hắn đành phải nhượng bộ.

“Vậy... nàng nhất định phải chăm sóc bản thân mình thật tốt, đừng làm việc quá sức.” Hắn nói.

“Được, ta nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt!” Nàng cười xán lạn, nâng lấy mặt hắn hôn vài cái. (NY: đọc chỗ này em cứ tưởng chị ta đang hôn em bé, chụt chụt, NV: cũng giống giống :)))

Mặt trắng dần nhô cao, trong phòng người có tình đang nỉ non nhẹ nhàng bày tỏ sự không nỡ trước khi biệt ly...

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Nữ Nhân Của Công Tử

Thiên Trụ Sơn.

“Ngươi nói cái gì, thấy công tử ở đâu?” Một nam nhân trung niên hai bên tóc mai hơi chút điểm bạc ngồi trên ghế lớn, trừng mắt hỏi thuộc hạ đứng ở một bên.

“Tại một quán trọ ở Lư Giang.”

“Nó ở đó làm gì?” Trong lòng nam nhân trung niên có chút vui mừng, tiểu tử này rốt cục cũng chịu về thăm phụ thân rồi sao, trên gương mặt anh tuấn của ông không khỏi nở nụ cười.

“Công tử ở đó một đêm sau đó lại đi rồi.”

“Cái gì? Lại đi rồi! Vậy nó đến quận Lư Giang làm gì?” Nụ cười trên mặt nam nhân trung niên biến mất, nóng nảy hỏi. Tính tình nóng nảy này, ông đã di truyền rất tốt cho con của mình.

“Không biết ạ. Chúng thuộc hạ không dám lại quá gần công tử, chỉ ở xa xa hỏi thăm một chút.” Thuộc hạ cúi đầu xuống, bọn họ biết tính tình công tử, cũng nóng nảy y như người chủ tử này vậy.

“Bên cạnh nó còn có người khác sao?” Nam nhân trung niên suy nghĩ một chút lại hỏi.

“Có một nữ nhân, dáng vẻ rất xinh đẹp.”

“Hà?” Tiêu Định Thiên son chủ của Thiên Trụ Sơn nhướng mày, ông biết rõ con trai từng có không ít nữ nhân, nhưng mà mang theo một nữ nhân đi cùng thì đây là lần đầu tiên.

“Công tử để nữ nhân kia lại, một mình quay về.” Thuộc hạ nói tiếp.

“Hừ?” Tiêu Định Thiên nhăn mày lại, có chuyện gì thế nhỉ? Ông nghĩ một lát, rồi ra lệnh cho thuộc hạ: “Các người đi dẫn nữ nhân kia về đây cho ta, ta thật muốn biết trong hồ lô của nó đang bán thuốc gì.”

“Đại ca, đã hơn nửa tháng rồi, huynh nói chúng ta còn phải tìm tới khi nào đây! Quận Lư Giang này lớn như vậy, tìm một người không phải dễ dàng, đệ thật không hiểu, vì sao son chủ cứ bắt chúng ta phải tìm nữ nhân kia về!” Trên con đường ở ngoại ô, một hán tử áo lam đang kêu ca với hán tử áo xám bên cạnh.

“Đệ biết cái gì, đó là vì son chủ nhớ con trai, tìm được nữ nhân kia ít nhất có thể khiến công tử trở về một chuyến.” Hán tử áo xám trả lời.

“Như vậy đệ lại càng không hiểu, son chủ nhớ công tử thì trực tiếp phái người gọi công tử trở về là được rồi, cần gì phải tốn công tốn sức như thế.” Hán tử áo lam sờ sờ đầu.

“Đệ mới tới đây, đại khái ngay cả mặt công tử cũng chưa từng thấy qua, tính tình công tử đệ cũng không biết, tính tình của ngài ấy và son chủ là cùng một khuôn đúc ra, hai cha con bọn họ là bởi vì trong lòng có vướng mắc một việc, cho nên công tử xuống núi tự lập môn hộ, nghe nói đã đạt được thành tựu tại quận Võ Lăng bên kia.” Nam tử áo xám bắt đầu bát quái, “nhưng mà, ta đoán, lần này chúng ta đừng nói là không tìm được nữ nhân kia, cho dù có tìm được rồi cũng không làm được gì đâu!”

“Sao đại ca lại nói như vậy?”

“Ta hiểu công tử, ngài ấy chưa bao giờ thiếu nữ nhân, nhưng mà trước nay chưa từng thấy ngài ấy để nữ nhân nào trong lòng. Nữ nhân này còn không biết là thế nào với ngài ấy, nói không chừng là bị ngài ấy vứt bỏ ở đây. Son chủ muốn dựa vào nữ nhân ấy để con trai trở về, ta thấy ấy mà, khó lắm!” Nam tử áo xám chậm rãi nói, bộ dạng như một ông lão.

“Ài! Nói như vậy lần này chúng ta bị phải đi là uống công rồi!” Nam tử áo xám sa sút tinh thần gõ đầu.

“Ai bảo ta ngày đó trông thấy công tử và nữ nhân kia làm chi, sớm biết như vậy đã không nói cho son chủ biết rồi, ta thật xui xẻo mà!” Nam tử áo xám cũng không khỏi bắt đầu chán nản, “Đệ nếu đã là tiểu đệ của ta, cũng chỉ đành cùng ca ca ta vất vả chuyển này vậy.” Hắn vỗ vai huynh đệ, bày tỏ an ủi, khi vừa ngừng đầu lên thì nhìn thấy hai nữ tử đang đi tới.

“Tiểu thư, muội nói chúng ta không nên đi mà, người nhất định muốn đi, người xem bây giờ trời cũng sắp tối rồi, nghe nói vùng này có thổ phỉ, chúng ta phải đi nhanh một chút, đừng để gặp phải.” Một cô gái mặc trang phục nha hoàn trên tay khoác một cái giỏ trúc, trong giỏ có nhiều bông hoa đủ mọi màu sắc.

Cô gái được gọi là tiểu thư có làn da trắng như tuyết (NY: thêm môi đỏ như son nữa là giống đang tả Bạch Tuyết ghê), một đôi mắt to trong veo như nước, khuôn mặt trái xoan, sống mũi thẳng tắp, xinh đẹp tuyệt trần. Chỉ thấy nàng khẽ mỉm cười, ngay cả những bông hoa ở trong giỏ cũng không khỏi giảm bớt màu sắc. “Gặp thổ phỉ hay không, chẳng liên quan gì đến sắc trời cả mà hoàn toàn dựa vào vận khí, muội xem chúng ta đi ra ngoài lâu như vậy cũng không gặp phải, ta nghĩ, bây giờ cũng sẽ không gặp đâu.” Nàng ung dung nói, giọng nói uyển chuyển êm tai.

Thật là đập phá thiết hại vô mạch xử, đắc lai toàn bất phí công phu [1]! Nam tử áo xám nhìn hai nữ nhân càng lúc càng đến gần, trong lòng vui mừng một hồi, nữ nhân đi trước kia không phải chính là người bọn họ muốn tìm sao! Hắn cúi đầu nói nhỏ một tiếng bên tai thủ hạ, rồi chờ đợi các nàng đi tới.

[1]Đập phá thiết hại vô mạch xử, đắc lai toàn bất phí công phu – Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công: Nghĩa là tìm một cái gì đó rất phí sức nhưng lại không thấy nhưng trong lúc vô tình lại tìm ra.

Hoàn thành.

“Bệnh của cô nương để nàng ấy xem đi, đều là nữ nhân với nhau sẽ tiện hơn.” Hoa Đà mỉm cười chỉ Hoa Tố Vấn.

Người bệnh là một nữ nhân xinh đẹp, trang điểm rất đậm, lúc đi còn ông à ông ọ có chút lảng lơ, vừa nghe Hoa Đà nói như vậy liền che miệng cười nói: “Ai da, đại phu các ngài không phải không biết thận thận ư, ta cũng không ngại, ngài còn ngại cái gì chứ!”

Hoa Tố Vấn nhìn nữ nhân kia ông à ông ọ đi tới, trong lòng thật chán ghét, nàng biết rõ loại nữ nhân này làm nghề gì, có tay chân khỏe mạnh lại không chịu lao động, cứ muốn bán đứng thân thể sống mơ mơ màng màng, “Cô nương không thoải mái ở đâu?” Nàng lạnh lùng hỏi.

Nữ nhân kẻ sát vào nàng, chớp mắt vài cái, nói nhỏ: “Phía dưới, cô nương biết mà.”

“Ta làm sao biết được, rốt cuộc là không thoải mái ở đâu?” Hoa Tố Vấn lùi người về phía sau cách xa nàng ta một chút, lạnh lùng hỏi.

“Chúng ta đều là nữ nhân, lẽ nào cô nương lại không biết? Bệnh của nữ nhân mà.” Nữ nhân kia hừ nhẹ một tiếng, nói.

“Không thoải mái như thế nào?”

“Bên trong thường hay bị ngứa.” Nữ nhân nói.

Làm sao có thể không ngứa, quan hệ tình dục lung tung như vậy, không bị viêm ** mới là lạ đấy! Hoa Tố Vấn lạnh lùng nghĩ, xoát xoát xoát viết xuống giấy hai phương thuốc, đưa cho nàng ta nói: “Phương thuốc bên trên là thuốc uống, đem về sắc, một ngày dùng hai lần. Phương thuốc bên dưới là thuốc dùng bên ngoài, nấu nước, mỗi ngày tắm ba lần, lúc cần thiết dùng khăn thấm với nước thuốc để lau bên trong. Ngoài ra, ngày thường phải chú ý sạch sẽ, sau khi làm những chuyện kia xong nhất định phải tắm rửa sạch!” Đi theo Hoa Đà lâu như vậy, thuốc Đông y cũng có thể vận dụng thuần thục.

Nữ nhân mặt mày hớn hở nhận lấy toa thuốc, nói: “Cảm ơn cô nhé, nữ đại phu!” Bỏ lại vài đồng tiền, sau đó rời đi.

Hoa Tố Vấn cầm lấy tiền, đi ra cửa, nhìn thấy ở cách cửa không xa có vài tên ăn mày, liền đi qua ném tiền cho bọn họ. Đám ăn mày vội vàng quỳ xuống dập đầu, đội ơn, Hoa Tố Vấn xua xua tay, xoay người đi trở vào, khi đến cửa lại bị một cô bé đang vội vã đi vào va phải.

Cô bé kia lại chẳng hề xin lỗi, vừa chạy vào phòng, vừa lớn tiếng kêu lên: “Hoa thần y, Hoa thần y! Mau cứu lão gia nhà tôi với, ông ấy sắp không ổn rồi!”

Hoa Tố Vấn ba bước nhập thành hai bước vào phòng, vội vàng thu xếp hòm thuốc theo Hoa Đà cùng cô bé kia ra cửa.

Ở ngoại ô phía đông Hoàn thành có một đại viện, nơi đó ở Hoàn Thành có một lão nhân đức cao vọng trọng gia cảnh giàu có, được dân chúng gọi là

“Kiều lão”. Mà điều làm cho Kiều gia bọn họ danh tiếng lẫy lừng một phương như thế, cũng không phải nhờ phẩm hạnh của Kiều lão gia, mà là nhờ hai nữ nhi của Kiều lão gia. Theo lời kể Kiều lão gia có hai nữ nhi, mặc dù các nàng rất ít đi ra ngoài, nhưng trong lời người dân Hoàn thành, các nàng được miêu tả là có dung mạo quốc sắc thiên hương (sắc nước hương trời), đáng điệu khuynh quốc khuynh thành. Mọi người không biết khuê danh hai vị nữ, vì vậy liền gọi hai người họ là “Nhị Kiều”.

Hoa Tổ Vần và Hoa Đà đi theo nha hoàn đã đến cầu xin chẩn bệnh vào đại viện ở ngoại ô phía đông ấy, trong phủ vốn náo nhiệt, hiện giờ từ trên xuống dưới lại bao phủ một tầng mây mù bi thương.

Trong phòng rộng rãi vài nha hoàn đứng hầu một bên, trước giường gỗ chạm khắc có một thiếu nữ đang tựa ở bên giường khóc thút thít.

“Đại tiểu thư! Hoa thần y đến rồi, Hoa thần y đến rồi!” Nha hoàn dẫn đường vừa vào phòng liền kêu lên.

Ba chữ Hoa thần y này liền giống như thuốc kích thích rót vào lòng thiếu nữ, làm cho nàng lập tức ngồi thẳng lên. Nàng quay đầu lại, bộ dạng lê hoa đái vũ [2] thoáng đã động tâm Hoa Tổ Vần, một cô gái thật đẹp! (NY: chị này háo sắc cả nam lẫn nữ đều không bỏ qua)

[2] Lê hoa đái vũ: Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái khi rơi lệ.

“Lê hoa nhất chi xuân đái vũ”

[Cảnh hoa lê lấm tấm hạt mưa xuân]

“Hoa thần y, ngài mau xem cha ta!” Cô gái vội vã nhường vị trí bên giường cho Hoa Đà.

Lão nhân tuổi xế chiều nằm trên giường hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng chảy nước miếng, bộ dạng hấp hối.

“Không tốt! Là trúng gió!” Hoa Đà nói xong lấy ngón châm ra, “ta thi châm cho ông ấy trước, nếu như ông ấy có thể khôi phục thần trí thì không có việc gì nữa rồi!” Nói xong đem ngón châm đâm vào vị trí các đại huyệt của ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tỷ Muội Kiều Gia

Hoa Đà thi châm cho lão nhân xong, chỉ chốc lát sau, lão nhân đã từ từ mở mắt ra.

“Đại tiểu thư, lão gia tỉnh rồi!” Nha hoàn mừng rỡ kêu lên.

Lão nhân mở mắt ra kinh ngạc nhìn một chút, khóe miệng khẽ động muốn nói, nhưng lời nói ra chỉ là “Wu lu wa la” không ai hiểu.

Hoa Tổ Vần đi đến, lật chăn ra, nâng hai tay hai chân lão nhân lên hoạt động một chút, sức dẫn của cơ cánh tay trái và chân trái đều rất cao. Nàng cúi tắt của lão nhân, dùng móng tay nhọn vạch lên mu bàn chân và lòng bàn chân lão nhân, kết quả kiểm tra các triệu chứng tổn thương ở bên ngoài đều dương tính, xem ra là tai biến mạch máu não, nói đơn giản chính là trúng gió! Nhưng có thể tỉnh lại và còn có chút ý thức muốn nói chuyện thì bệnh tình phỏng chừng đã không chế được.

“Ta kê một phương thuốc lưu thông máu, các người mau chóng đi sắc thuốc.” Hoa Đà vội viết phương thuốc trên giấy, nha hoàn vội vàng cầm lấy chạy ra ngoài.

“Yên tâm đi, tính mạng phụ thân cô nương đã được an toàn.” Hoa Đà an ủi thiếu nữ đứng khóc ở một bên.

Thiếu nữ dịu dàng hành lễ: “Cảm tạ ân cứu mạng của Hoa thần y, tiểu nữ cả đời sẽ không quên!”

Hoa Đà khẽ mỉm cười: “Cứu người là bổn phận của ta, không cần đa lễ. Tính mạng phụ thân cô nương mặc dù đã giữ được, nhưng từ nay về sau lại bị liệt nửa người hành động bất tiện, sau này về mặt sinh hoạt hàng ngày cô nương phải càng thêm chú ý chăm sóc ông ấy đấy.”

“Tôi đương nhiên sẽ chăm sóc phụ thân thật tốt!” Thiếu nữ kiên định nói.

“Kỳ thật cũng không cần lo lắng quá, phụ thân cô nương chỉ cần kiên trì luyện tập cộng thêm châm cứu thì vẫn có hy vọng tự mình đứng lên đi lại được.” Hoa Tổ Vần nhìn về mặt đau thương của thiếu nữ không kiềm được mà an ủi nàng ta.

“Thật vậy ư!” Mắt thiếu nữ sáng rực lên.

“Cô nương ấy nói đúng!” Hoa Đà mỉm cười trả lời.

“Tiểu thư! Trước cửa có vài quan binh đến!” Lúc này một nha hoàn vội vã chạy vào báo cáo.

“Nhà chúng ta luôn luôn làm việc theo quy củ, sẽ có chuyện gì? Chẳng lẽ là có tin tức của muội muội sao?” Ánh mắt Kiều tiểu thư lộ ra một phần vui sướng, nói một tiếng “xin lỗi, không tiếp chuyện được” liền vội vã đi theo nha hoàn ra cửa.

Không lâu sau, Kiều tiểu thư lại vội vã quay vào, trong ánh mắt nàng hiện ra lo âu thay thế cho sự mừng rỡ, nói với Hoa Đà: “Hoa thần y, quan binh là tới tìm người!”

Hoa Đà vội vã đi ra ngoài, một lát liền trở lại: “Tào Tháo mời ta đi làm quân y, quan binh đang chờ ở ngoài viện, xem ra lần này không thể không đi một chuyến.” Thần sắc rất nghiêm túc.

“Muội đi theo huynh!” Hoa Tổ Văn không chút do dự nói.

“Không! Ta đi cũng không có ý định ở lâu, huống chi muội không thể rời khỏi Hoàn thành, chẳng phải muội còn đợi hân tới sao?” Hoa Đà nói.

Hoa Tổ Văn im lặng, đứng vậy, nhất thời lại quên lời hứa với chàng ấy, nhưng mà Hoa Đà phải đi, trong lòng thật sự rất không nỡ.

“Các vị đi rồi thì bệnh phụ thân tôi phải làm sao bây giờ?” Lúc này Kiều tiểu thư nhìn không được chen miệng.

“Ta thấy, Tổ Văn, hay là muội ở lại đi, vừa vặn có thể trợ giúp Kiều lão gia bình phục. Việc quân y kia ta tuyệt đối sẽ không làm, lần này đi cũng chỉ là để từ chối mà thôi, qua một thời gian, ta sẽ tới tìm muội.” Hoa Đà nói, trong lòng cũng có cảm giác không nỡ tương tự, nhiều ngày trôi qua như vậy, nàng đã trở thành người thân trong lòng của ông.

“Đúng vậy, đúng vậy, tỷ ở lại đi, tỷ tỷ!” Kiều tiểu thư ra sức gật đầu phụ họa, “Tỷ sẽ ở nhà muội, muội sẽ đối đãi với tỷ như thượng khách!”

Đã như vậy, chỉ có thể như thế, Hoa Tổ Văn gật gật đầu.

Nữ nhân đẹp quá! Tiêu Đình Thiên nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt này, trong lòng không khỏi tán thưởng. Trong mắt nàng lóe lên một tia sợ hãi, giống như một con thỏ nhỏ hoảng sợ, làm cho người ta không tự chủ được dâng lên lòng thương tiếc. Hắn rốt cuộc biết con trai tại sao lại thích nàng ta, cô gái xinh đẹp như vậy có người nam nhân nào lại không động lòng?

“Ngươi họ gì?” Ông hỏi.

“Lý.” Thiếu nữ trả lời, nàng mặc dù trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn có thể suy nghĩ. Nhà nàng là nhà giàu ở Hoàn thành, nếu như nói ra họ thật của mình, bọn họ nhất định có thể đoán được, đến lúc đó có lẽ sẽ gây bất lợi cho phụ thân và tỷ tỷ, nếu như vậy, nàng thà tình nguyện bán thân mình bị tổn thương.

Tiêu Đình Thiên gật gật đầu, dặn dò thuộc hạ: “Các ngươi tìm một người đến hầu hạ nàng ta, ngoài cửa viện phải hai người canh gác, không có lệnh của ta, ai cũng không được đến gần sân nhỏ nàng ở!” Nữ nhân xinh đẹp như vậy ở trong một đám nam nhân sơn dã rất nguy hiểm, ông nhất định phải bảo đảm an toàn cho nàng ta, nếu không chờ con trai trở về sẽ không dễ yên cho ông đâu.

Buổi sáng không có mặt trời, mây đen giăng kín, gió thu lạnh thấu xương, báo hiệu mùa đông sắp tới.

Hoa Tổ Văn mặc y phục dày, nhưng khi gió thu thổi qua vẫn không nhận được rùng mình một cái. Nhưng nàng lại chưa muốn đi vào nhà, nàng thích nghe âm thanh gió thổi bụi trúc xào xạc, nàng thích ngồi bên miệng giếng có những bụi trúc vây quanh kia mà suy tư.

Gần một tháng rồi, không biết chuyện của chàng ấy đã giải quyết xong chưa, khi nào thì có thể gặp lại chàng? Nếu như giếng nước kia có thể thông đến chỗ chàng ở, thật muốn đem tất cả nhớ nhung của mình dành cho chàng trút vào trong giếng.

Đại tiểu thư Kiều gia từ trong phòng phụ thân đi tới, lẳng lặng nhìn Hoa Tổ Văn ngồi ở bên cạnh giếng đã được một lúc. Nữ đại phu này mặc dù mặt như đáy nồi, bộ dạng hơi xấu nhưng y thuật lại không tồi, nửa tháng nay mỗi ngày tỷ ấy đều giúp phụ thân châm cứu, đốc thúc phụ thân luyện tập, hiện tại phụ thân đã có thể chống gậy miễn cưỡng đứng được đều là công lao của tỷ ấy. Chỉ là, vì sao mỗi ngày tỷ ấy đều ngồi bên cạnh giếng suy tư? Trong lòng tỷ ấy có chuyện gì phiền não sao?

“Hoa tỷ tỷ!” Kiều đại tiểu thư nhẹ nhàng gọi một tiếng, tỷ ấy mặc dù xấu, nhưng tâm lại rất tốt, thường giống như tỷ tỷ an ủi nàng giúp đỡ nàng.

Hoa Tổ Văn phục hồi tinh thần lại, quay đầu mỉm cười với nàng gọi một tiếng “Vũ nhi”. Nàng ta là đại tiểu thư Kiều gia, cũng là “Đại Kiều” trong miệng mọi người, Vũ nhi là nữ danh của nàng ta.

Vũ nhi hơi ngẩn ra, trong nháy mắt nữ nhân này mỉm cười, dường như lại có một vẻ đẹp đặc biệt, là ảo giác của nàng sao?

“Phụ thân muội ngủ rồi sao?” Hoa Tổ Văn hỏi.

“Vâng, ông ấy mệt mỏi.” Vũ nhi trả lời, mỗi buổi sáng phụ thân đều phải luyện đứng thẳng, thể lực hao tổn quá lớn, cho nên mỗi khi luyện xong trở về đều sẽ ngủ một giấc.

“Đã có tin tức của muội muội chưa?” Hoa Tổ Văn lại hỏi.

Trong mắt Vũ nhi nhanh chóng hiện lên một tầng hơi nước, nàng lắc đầu: “Vẫn chưa, có thể là thổ phi, nhưng mà ở Hoàn thành này rất nhiều thổ phi, phải người thăm dò cũng như đá chìm đáy biển. Muội thật sự lo rằng muội muội...” Nàng nói xong nước mắt cũng không hề nén được nữa mà chảy xuống.

Nếu như chàng ở đây thì tốt rồi, có lẽ có thể giúp đỡ được! Hoa Tổ Văn nghĩ, khẽ thở dài một tiếng.

Kiều lão gia chính là sau khi nghe nha hoàn trở về nói nhị tiểu thư bị bắt mới trúng gió, nhất định là lo lắng sốt ruột mà phát bệnh. Chuyện đã qua nửa tháng, Kiều nhị tiểu thư lại biến mất giống như không hề tồn tại trên đời này, không có một chút tin tức nào. Tỷ tỷ nhu nhược này của nàng ta chỉ có thể ngày ngày ở nhà lo lắng mà rơi lệ.

“Sẽ không, thổ phi sẽ không vô cớ mà giết một cô gái nhu nhược đâu.” Hoa Tổ Văn an ủi nàng ấy, nhưng trong lòng biết “Tiểu Kiều” cho dù tính mạng có thể giữ, nhưng trinh tiết cũng khó bảo toàn, thổ phi thì nàng đã gặp phải rồi. Chỉ hi vọng nàng ta cuối cùng có thể bình an trở về!

Lại một trận thu gió thổi tới, Hoa Tổ Văn nhin không được hắt hơi hai cái. Vũ nhi ân cần nói: “Tỷ vẫn nên vào nhà đi, bên ngoài lạnh lẽo. Chờ ăn cơm trưa xong, muội sẽ sai người lấy một ít nước nóng đến, tỷ thư thả tắm một cái tiêu trừ khí lạnh.” Nàng biết rõ tỷ tỷ này rất thích tắm rửa, cho nên chỉ có thể dùng cách này để cảm tạ tỷ ấy đã dốc lòng chữa trị cho phụ thân mình.

Hoa Tổ Văn gật gật đầu, đang định đi về phòng, đột nhiên nghe thấy ở đằng xa dường như mơ hồ có tiếng sấm, ầm ầm. “Gì vậy? Sắp mưa sao?” Nàng có chút kinh ngạc hỏi.

Vũ nhi lắc lắc đầu, trả lời: “Muội cũng không biết xảy ra chuyện gì. Nhưng tiếng ấy không giống như tiếng sấm...”

Lúc này, một nha hoàn hồn hển chạy vào lớn tiếng nói: “Tiểu thư, tiểu thư! Không hay rồi, cửa thành phía bắc có chiến tranh!”

“Đang yên đang lành làm sao lại có chiến tranh chứ!” Vũ nhi cả kinh.

“Đầu năm nay, ai có thể nói chắc được.” Hoa Tổ Văn bình tĩnh đáp, đây vốn là thời đại hỗn loạn, đối với chiến tranh, dân chúng bọn họ chỉ có thể tiếp nhận cùng thích ứng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thật Sự Rất Giống

Ngoài cửa sổ, gió lạnh gào thét báo hiệu mùa đông sắp đến. Trong phòng, khí nóng bốc lên, lại có chút hương vị của mùa xuân.

Hoa Tổ Văn ngồi trong bồn tắm bằng gỗ để tắm rửa, toàn thân ngâm trong nước ấm áp, nhin không được khẽ thở dài một tiếng, đây là thở dài thả lỏng. Tắm nước nóng thật thoải mái!

Nước ấm áp rửa đi lớp bụi trang trên mặt nàng, lộ ra khuôn mặt trắng nõn thanh lệ. Tóc đen nhánh xõa trên đầu vai, làm cho làn da trắng nõn càng thêm nổi bật! Nàng nhẹ nhàng cầm một lọn tóc lên, ngó ngác nhìn, trên mặt không khỏi nở ra nụ cười hạnh phúc, chàng ấy rất thích mái tóc này, lúc nào cũng muốn vùi đầu sâu vào trong thật lâu, chàng ấy luôn nói tóc nàng thơm, luôn hỏi nàng khi nào mới dài đến có thể quấn quanh thắt lưng chàng ấy.

Ngoài cửa, một hồi tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Vũ nhi ở bên ngoài nói: “Hoa tỷ tỷ, tỷ còn đang tắm sao! Nhanh lên một chút! Hoàn thành đã bị phá, quân đội công thành đã vào thành rồi! Chúng ta có nên ra ngoài tránh một chút không!”

Hoa Tổ Văn nhanh chóng lau khô thân thể, mặc y phục thật dày vào, vội vàng đi mở cửa, thậm chí đã quên nguy trang cho mình.

“Đi đâu tránh?” Hoa Tổ Văn mở cửa hỏi nàng.

“Muội đang ??” Lời của Vũ nhi vừa ra khỏi miệng đã dừng lại, đôi mắt thẳng tắp nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt này, “tỷ ??” Nàng không thể nói ra lời, bởi vì gương mặt trước mắt này không phải là gương mặt của muội muội sao!

“Làm sao vậy?” Hoa Tổ Văn chưa ý thức được mặt mình đã bại lộ.

“Tuyệt nhỉ!” Ngay lập tức, Vũ nhi đã ôm thật chặt lấy Hoa Tổ Văn, “Muội muội ngoan của ta, ta nhớ muội muốn chết!”

Hoa Tổ Văn ngẩn ra, nhớ tới mặt của mình bị bại lộ, nhưng mà, cho dù bị bại lộ thì cũng không phải là muội muội của nàng ấy. Nàng nhẹ nhàng đẩy Vũ nhi đang ôm chặt mình ra, dùng một giọng nói cực kỳ bình tĩnh nói: “Ta không phải là muội muội của muội!”

Vũ nhi ngây ngẩn cả người, vui sướng trong lòng bị giọng nói lãnh đạm của Hoa Tổ Văn dập tắt, nàng kinh ngạc nhìn gương mặt trước mắt này, có chút mê muội, mặt của tỷ ấy rất giống muội muội, chỉ là cảm hơi tròn hơn, môi hơi dày hơn, sống mũi so với muội muội cao hơn, lông mày so với muội muội dày hơn, còn có đôi mắt, trong đôi mắt hạnh kia phát ra ánh sáng lạnh lùng, muội muội chưa bao giờ có. Thế nhưng, ngoại trừ những thứ ấy ra, thật sự rất giống, nếu không phải nàng là tỷ tỷ, đổi lại người khác e rằng thật sự sẽ lầm tỷ ấy là Tuyệt Nhi.

“Làm sao lại giống như vậy được!” Vũ nhi vẫn là không kiềm được nói ra câu này.

“Ta giống muội muội Tuyết Nhi của muội sao?” Hoa Tổ Vãn nhăn mày lại, thiên hạ làm thế nào lại có chuyện trùng hợp như vậy?

“Thật sự rất giống!” Vũ nhi khẳng định nói, sâu kín thở dài một hơi, “Chỉ là muội biết rõ, tỷ không phải muội ấy.”

Hoa Tổ Vãn vỗ nhẹ vai nàng ta, nàng biết, Vũ nhi lại bắt đầu nhớ muội muội.

“Tiểu thư, lão gia lại tức giận rồi, người mau qua nhanh đi!” Một nha hoàn vừa nói vừa chạy tới, trông thấy Hoa Tổ Vãn liền ngăn ngại, không nén được reo lên: “Trời ạ, nhị tiểu thư đã về rồi! Người rốt cục đã trở về rồi, nhị tiểu thư!”

“Ta không phải nhị tiểu thư của các người.” Hoa Tổ Vãn nhẹ nhàng vỗ vai nha hoàn, theo sau Vũ nhi đi về hướng phòng Kiều lão gia.

Trong phòng vang lên tiếng ‘bình bình bang bang’, nha hoàn hầu hạ trốn ở ngoài cửa nhìn.

“Cha ta làm sao vậy?” Vũ nhi nín nha hoàn lại hỏi.

“Lão gia không biết làm sao lại nhớ đến nhị tiểu thư, liền bắt đầu đập đồ.” Nha hoàn trả lời, lúc nhìn thấy Hoa Tổ Vãn không khỏi ngây ngời, “nhị tiểu thư! Người đã về rồi!”

Lại là câu này! Hoa Tổ Vãn khẽ thở dài một hơi, không để ý đến nàng, đi vào trong phòng. Kiều lão gia hiện tại mặc dù cử động vẫn chưa thuận tiện, nhưng tư duy đã rất rõ ràng, ông ấy có thể nhớ tới nữ nhi, là một hiện tượng tốt! Hoa Tổ Vãn chỉ lo quan sát bệnh tình người bệnh, hoàn toàn không hề chú ý tới tướng mạo của nàng sẽ mang đến biến cố thế nào cho nàng.

Kiều lão gia trông thấy Hoa Tổ Vãn đi vào, đột nhiên dừng động tác lại, trong mắt già nua liền tràn đầy vui sướng. Ông kéo tay Hoa Tổ Vãn, trong miệng thì thầm nói một vài câu nghe không rõ, một bộ dạng kích động.

Hoa Tổ Vãn trong nháy mắt liền hiểu, ông ấy cũng giống như nhóm nha hoàn, coi nàng là nhị nữ nhi. Nàng nhẹ nhàng rút khỏi tay ông, mới vừa định lên tiếng làm sáng tỏ, Vũ nhi lại một tay đè lại đầu vai của nàng nhẹ nhàng nhìn nàng lắc đầu.

“Hoa tỷ tỷ! Van xin tỷ, tỷ tạm thời giả làm Tuyết Nhi đi, coi như là an ủi phụ thân muội một chút! Bệnh của phụ thân muội chính là vì muội muội mới mắc phải, nếu như tỷ nói với ông rằng tỷ không phải, sẽ một lần nữa đá kích ông, muội sợ ông thật sự sẽ không chống đỡ được nữa đâu!” Vũ nhi kéo Hoa Tổ Vãn qua một bên, nước mắt như mưa khẩn cầu.

Hoa Tổ Vãn khẽ thở dài một hơi, khăn cầu bi thiết như vậy bảo lòng nàng làm sao có thể cứng rắn được đây? Nàng lần nữa đi đến bên người Kiều lão gia, cầm hai tay hơi run rẩy của ông ấy lên, nhẹ nhàng nói: “Cha, con đã trở về rồi, con đã bình an trở về rồi.”

Trên đường nhỏ đi đến Thiên Trụ Sơn, Tiêu Hồng Phi giục ngựa chạy như bay, mặc dù chỉ gần tới thôi, thế nhưng tâm của hắn đã bay đến núi từ lâu. Nữ nhân, ta đã trở về!

Chia liã đã một tháng, mặc dù trong một tháng này hắn bề bộn nhiều việc, bận rộn mang theo các huynh đệ bình định tất cả các sơn trại lớn nhỏ trong quận Võ Lăng. Thế nhưng, mỗi khi đêm khuya vắng người một mình cô đơn nằm ngủ, hắn luôn nhớ đến nàng, vô cùng nhớ đến nàng. Nàng đã in dấu ấn thật sâu vào đáy lòng hắn, đó là dấu ấn vĩnh viễn không thể nào biến mất!

Nửa tháng trước, cha hắn phái người đưa một phong thư cho hắn, trong thư nói nữ nhân hắn bỏ lại Lư Giang đang nằm trong tay ông, nếu như hắn không nhanh chóng quay về Thiên Trụ Sơn ông sẽ bắt nàng ở trong núi làm **. Hắn nở nụ cười, ném thư qua một bên. Hắn biết rõ, cha chắc chắn sẽ không làm việc tổn hại đến nàng, bởi vì hắn rất hiểu cha hắn, mà cha hắn cũng rất hiểu hắn. Trong bốn năm hắn rời khỏi, cha hắn luôn nghĩ hết các loại biện pháp uy hiếp hắn trở về, hắn biết rõ đó là cha nhớ hắn, chỉ là cả hai phụ tử bọn họ đều quật cường giống nhau, ai cũng không chịu cúi đầu trước, ngay cả muốn gấp nhĩ tử cũng phải dùng phương pháp uy hiếp này. Hắn không phải là không muốn trở về, chỉ là bản thân còn có chuyện mình muốn làm, kỳ thật bốn năm nay hắn sớm đã quên mất nguyên nhân lúc trước rời khỏi Thiên Trụ Sơn, cũng dần dần tha thứ cho phụ thân rồi.

Trong bụi cỏ ven con đường nhỏ đột nhiên chạy ra một người, Tiêu Hồng Phi cả kinh, vội vàng kéo con ngựa đang chạy như bay lại, con ngựa hí vang giờ chân trước lên, đứng lại.

Đó là một nữ nhân, đầu tóc rối bời, y phục vấy bẩn ngã ở giữa đường nhỏ. Tiêu Hồng Phi xuống ngựa, đi về phía nữ nhân.

Một người nam nhân đột nhiên cũng từ trong bụi cỏ đi ra, giữ lấy cánh tay nữ nhân, hét lớn với người trong bụi cỏ: “Bắt được nàng ta rồi!”

Tiêu Hồng Phi hừ lạnh một tiếng, chắc lại là sơn kỹ nào đó chạy trốn rồi đây! Bất mãn lớn nhất của hắn đối với Thiên Trụ Sơn chính là sơn kỹ, nếu đã để hắn nhìn thấy thì không thể không xen vào. Hắn đi lên phía trước, chỉ một chưởng liền đánh tới cánh tay đang ấn nữ nhân của nam nhân kia.

“Người là ai! Dám xen vào việc của Thiên Trụ Sơn chúng ta ư!” Nam nhân kia giận dữ nói.

“Ta chính là muốn xen vào thì thế nào!” Tiêu Hồng Phi lạnh lùng nói.

“A! Công tử!” Lúc này trong bụi cỏ đi ra một nam nhân mặc áo xám khác, trông thấy Tiêu Hồng Phi không khỏi ngây dại.

Tiêu Hồng Phi lạnh lùng liếc nam nhân áo xám một cái, xoay người đỡ nữ nhân ngã trên mặt đất dậy.

Nàng kia yếu kiều cúi chào, dùng giọng nói uyển chuyển êm tai nhẹ nhàng nói: “Đa tạ ân cứu mạng của công tử!” Chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn hán một cái.

“Tổ Ván!” Tiêu Hồng Phi trong nháy mắt tràn ngập mừng rỡ, là nàng, là nữ nhân hán ngày đêm mong nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Không Phải Là Nàng

“Công tử!” Tiêu Kiều dùng giọng yếu ớt gọi, nam nhân này ôm nàng quá chặt, chặt đến nỗi làm cho nàng ngay cả nói chuyện cũng không đủ sức.

Có điều, lồng ngực của hán rất rộng rãi rất ấm áp, nàng thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của hán, tiếng tim đập này làm cho nàng có cảm giác an toàn. Còn có ánh mắt hán nhìn nàng, đó là ánh mắt chứa đầy tình yêu, chẳng biết tại sao, ánh mắt như thế lại làm cho cõi lòng vốn bình tĩnh như nước hồ thu của nàng dâng lên từng đợt sóng rung động.

Không! Không phải là nàng! Tiêu Hồng Phi nhanh chóng đẩy nàng ta ra, cái loại cảm giác này không đúng, hán ôm nàng ta lại có một loại cảm giác xa lạ, còn mùi thơm của cơ thể nữa, trên người nàng tuyệt đối không phải mùi hương này! Hán kinh ngạc mở to mắt nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt trần trước mặt, rất giống nàng, nhưng mà, lại cần bản không phải nàng!

Trên mặt nàng ta mang theo đỏ ửng xấu hổ, trong mắt lộ ra dịu dàng nhàn nhạt. Nàng ta đứng ở đó, trong yếu đuối mang theo một tia e lệ, trong rụt rè mang theo một tia diễm đam. Nàng ta tựa như một chú thỏ trắng rơi từ cung trăng xuống phạm trần, vừa đáng yêu vừa đáng thương. Nàng ta không phải là nàng!

“Người là ai!” Tiêu Hồng Phi nhìn mái tóc bông bênh như mây của nàng ta lạnh lùng hỏi. Chỉ với điểm này thôi cũng đã đủ để phân biệt được nàng ta không phải là nàng.

“Ta tên là Tuyệt nhị, công tử.” Tiêu Kiều rũ mí mắt xuống, ánh mắt hán trong nháy mắt lạnh như băng làm cho nàng có chút sợ hãi.

“Công tử, người không biết nàng ta sao?” Nam tử áo xám nhìn sự thay đổi biểu cảm của hai người trước mắt, kinh ngạc vô cùng.

“Xảy ra chuyện gì, nàng ta là ai?” Tiêu Hồng Phi hỏi, mơ hồ cảm thấy chuyện này có cái gì đó không đúng.

“Hoa tỷ tỷ, tỷ nói chúng ta có cần đi ra ngoài trốn một thời gian không?” Vũ nhi lo lắng hỏi Hoa Tổ Ván.

Hoa Tổ Ván suy tư một chút: “Thành bị phá cũng đã hai ngày, những quan binh kia dường như cũng không giết người cướp bóc, vậy nên không cần đi ra ngoài trốn đâu.”

“Ừm, hình như quan binh lần này không giống những lần trước đây.” Vũ nhi cũng có cùng suy nghĩ, trước kia không phải chưa từng xảy ra chiến tranh, lần nào quan binh phá thành mà không đốt thành, cướp giật.

“Không biết ai là người cầm quân?”

“Muội nào biết.” Vũ nhi cười nói, “muội đối với những chuyện đánh đánh giết giết kia không có hứng thú.”

“Tiểu thư, tiểu thư! Không hay rồi, nhà chúng ta đã bị quân đội bao vây!” Gia đình giữ cửa nhanh chóng chạy vào, bẩm báo.

“Sao có thể như vậy!” Vũ nhi lời còn chưa dứt liền thấy một đám người đã vào sân.

Dẫn đầu là một nam tử cao lớn tuấn lãng, người mặc áo giáp, hông đeo kiếm nặng, hán vừa vào viện liền sang sảng cười ha ha nói: “Vốn nghe nói Kiều lão gia là hương thân đức cao vọng trọng ở Hoàn Thành, Tôn Sách lần này là đặc biệt đến viếng thăm!”

Hán đi đến trước mặt Vũ nhi liền dừng lại. Thật là một tuyệt sắc mỹ nhân, mày dài như vẽ, mắt như nước mùa thu, môi hồng răng trắng, da trắng như tuyết, tuy chỉ là lạnh lùng đứng, lại tự nhiên toát ra một tư thái thướt tha.

“Vậy xin ngài chờ chốc lát, ta sẽ đi mời cha ta ra.” Vũ nhi cũng biết nam nhân trước mặt không dễ chọc, nói rồi xoay người muốn đi vào nhà.

“Không cần!” Nam nhân kéo cánh tay nàng lại, “ta nghe nói thân thể Kiều lão gia không khỏe, ta đi vào bái kiến ông ấy là được.” Tay hán giữ chặt cánh tay nàng không buông.

Trong mắt Vũ nhi hiện lên một tia sợ hãi, nhẹ nhàng tránh né, nhưng lại không tránh thoát được.

“Xin người buông nàng ra!” Hoa Tô Ván đi lên trước, chỉ vào tay Tôn Sách, lạnh lùng nói.

Lại là một tuyệt sắc mỹ nhân! Tôn Sách hí hai mắt lại, xem ra tin đồn trước đó không hề sai, những người ở Hoàn Thành đều nói hai nữ nhi của Kiều Quốc lão đều có dung mạo quốc sắc thiên hương, quả nhiên đúng vậy! Trong lòng hắn lập tức có tính toán, khẽ mỉm cười, buông tay đang giữ tay Đại Kiều ra, đi vào trong nhà.

Sáng sớm đầu đông trời u ám, gió lạnh tiêu điều rít gào thổi đến thiếu nữ ngồi bên cạnh giếng. Thiếu nữ lặng yên ngồi, nhìn nước giếng thật sâu, nước mát trong suốt từng giọt từng giọt nhỏ xuống giếng.

“Không muốn gả thì đừng gả.” Hoa Tô Ván đi đến bên cạnh giếng, khẽ xoa đầu vai Vũ nhi, nhẹ nhàng nói.

Vũ nhi nâng đôi mắt mang lệ lên: “Gả hay không muội được quyền quyết định sao?”

Hôm qua cái người gọi là Tôn Sách kia đến, nửa mang uy hiếp hướng phụ thân xin cưới, phụ thân đã lớn tuổi, dù có không muốn cũng có thể làm sao? Vì phụ thân, nàng không muốn gả cũng phải gả.

“Chi là đã làm liên lụy tới tỷ, Hoa tỷ tỷ.” Vũ nhi trong lòng áy náy, vốn chỉ là để cho cha già an tâm mới năn nỉ tỷ ấy giả làm muội muội, nhưng thật không ngờ lại làm liên lụy tới tỷ ấy.

Tôn Sách hướng phụ thân cầu hôn cả hai tỷ muội nàng, một người gả cho hắn, một người gả cho nghĩa đệ hắn. Nàng mặc dù ngàn vạn lần không muốn cũng không thể làm sao hơn. Nhưng mà, Hoa tỷ tỷ thì vốn không cần gặp phải chuyện bất công như vậy.

“Chúng ta cùng nhau trốn đi.” Hoa Tô Ván nói.

“Tỷ trốn đi, Hoa tỷ tỷ! Còn muội thì không thể trốn, Phụ thân muội còn đang ở đây, sao muội có thể vì mình mà không quan tâm đến người được.” Vũ nhi lệ như suối trào, “khuya hôm nay tỷ đi đi, tỷ cứ yên tâm mà đi, mọi chuyện sau đó để cho muội lo liệu.”

“Ta sợ bọn họ sẽ gây bất lợi với muội.”

“Sẽ không, hắn muốn lấy muội, dù thế nào cũng sẽ không giết muội đâu.” Vũ nhi mang chút thâm khê mỉm cười, làm cho tim Hoa Tô Ván không kiềm được mà nhói lên.

“Người họ gì?” Tiêu Hồng Phi nhìn cô gái quá giống nàng trước mắt hỏi.

“Ta...” Tiểu Kiều rũ mí mắt xuống, lúc đầu lừa họ nói rằng mình họ Lý là vì sợ bọn họ sẽ gây bất lợi với phụ thân và tỷ tỷ, nhưng bây giờ...

“Nhà người ở đâu, ta phải người đưa người trở về.” Không muốn nói thì khỏi nói, đưa trở về là được, Tiêu Hồng Phi hỏi tiếp.

Tiểu Kiều lông mi hơi vểnh, mí mắt run nhẹ một chút, nam nhân này nói muốn đưa nàng về nhà! Nhưng mà... vì sao trong lòng lại có một chút không muốn? “Ta không có nhà.” Nói ra câu này xong, chính nàng cũng tự giật mình, sao có thể nói lời như vậy!

Trong lòng Tiêu Hồng Phi không khỏi run lên, câu nói này quen thuộc biết bao, giống như từ miệng của nàng nói ra. Tại sao lại trùng hợp như vậy, cô gái rất giống nàng này thế mà lại nói ra câu cũng giống với nàng!

Dưới ánh nến nhàn nhạt, một cô gái xinh đẹp tay chống má trầm tư.

Có lẽ hắn đã tin tưởng nàng, bởi vì hắn không hỏi gì thêm liền giữ nàng lại, còn điều phòng của nàng đến bên cạnh phòng hắn. Vì sao hắn lại chuyển nàng đến bên cạnh phòng như? Tiểu Kiều nghĩ vậy, tim liền đập thành thịch, hắn có phải hay không... ít nhất là có hảo cảm với nàng rồi? Nếu không, vì sao lại ôm nàng như vậy? Nhưng mà, lại vì sao thoáng cái đã trở nên lạnh lùng tàn khốc thế kia?

Lòng của thiếu nữ lúc lạnh lúc nóng, rơi vào trong mâu thuẫn của lưới tình.

Tiếng bước chân nặng nề từ xa đến gần, khi đi đến cửa phòng nàng thì dừng lại.

Tim Tiểu Kiều trong nháy mắt đập mãnh liệt, hắn là đến tìm nàng sao? Nàng đứng dậy, đang định ra mở cửa, rồi lại do dự. Nàng nên rụt rè một chút thì hơn.

Tiếng bước chân chỉ là dừng một chút, lại tiếp tục đi về phía trước, đi tới phòng bên cạnh. Lòng Tiểu Kiều hơi mất mát, bước chân cũng không tự chủ được đi đến cửa, nàng mở cửa.

Tiêu Hồng Phi có chút say, buổi tối cùng phụ thân uống không ít rượu, mấy năm gần đây cũng không uống nhiều rượu như vậy. Vừa rồi lúc hắn đi đến trước cửa phòng cô gái kia, thiếu chút nữa đã đi vào. Hắn cũng không muốn làm gì, chỉ là muốn nhìn khuôn mặt nàng ta một chút, khuôn mặt nàng ta thật sự là quá giống nàng, hắn chỉ là rất nhớ nàng! Nhất là sau khi uống rượu.

Nam nhân kia là anh tuấn biết nhường nào, Tiểu Kiều đỏ mặt, sợ hãi gọi một tiếng: “Công tử.”

Tiêu Hồng Phi xoay người lại, dưới ánh trăng mờ lung, người thương yêu đứng ngay trước mặt mình. Trong lòng hắn trào lên một đợt sóng, một tay ôm

nàng ta vào trong lòng, không chút suy nghĩ liền áp môi đến. (NY: ghét anh này ghê L, biết là không phải rồi mà còn zậy nữa.)

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nam Tử Làm Động Lòng Người

Tiểu Kiều một trận mê muội, bất thành linh bị hôn nên có chút hoảng, nhưng tiếp đó trong lòng lại dâng lên một nỗi vui mừng. Hôn nàng, còn hôn đến nhiệt liệt như vậy, cảm xúc của hắn mãnh liệt như lửa, nhanh chóng đốt lên tình cảm mãnh liệt trong lòng nàng.

Không! Không phải là nàng! Ngay vào lúc Tiểu Kiều không lưu loát chuẩn bị đáp trả hắn, Tiêu Hồng Phi lại nhanh chóng đẩy nàng ta ra. Đó không phải là hương vị của nàng, hương vị của nàng tốt đẹp như vậy, hắn không thể nào làm được. Trong nháy mắt hắn thanh tỉnh không ít, nhìn rõ người trước mắt. “Xin lỗi, ta uống rượu say.” Hắn nói.

Trái tim Tiểu Kiều trong nháy mắt từ đỉnh núi rớt xuống đáy cốc, vì sao, vì sao lại như vậy, vì sao hắn cứ luôn như vậy, khi mà nàng chuẩn bị giao trái tim cho hắn, hắn lại lạnh nhạt với nàng! Đã như vậy, vì sao lúc đầu lại muốn trêu chọc trái tim vốn đã không yên bình của nàng! Trong mắt của nàng hiện hiện nước mắt nhàn nhạt.

“Ta uống rượu say, cho nên nhận lầm người thành người khác.” Tiêu Hồng Phi nhìn thấy bộ dạng đáng thương đau đớn của nàng, trong lòng không nỡ, vẫn nên nói thật thì hơn.

Tiểu Kiều xoay người chạy như bay về phòng, trong lòng quặn đau từng hồi, nước mắt cuối cùng cũng không nén được nữa mà chảy xuống. Nàng đột nhiên hiểu rõ, thì ra thâm tình trong mắt hắn, nhiệt tình của hắn, đều không phải dành cho nàng, hắn chỉ coi nàng như vật thay thế cho một nữ nhân khác! Là nữ nhân tên “Tổ Vãn” kia sao? Khi lần đầu tiên hắn ôm nàng vào lòng đã gọi cái tên ấy.

Ánh trăng cũng tạm được, ít nhất có thể giúp nàng thấy rõ đường đi ra ngoài.

Hoa Tổ Vãn đeo bọc hành lý đơn giản, lặng lẽ ra khỏi phòng mình, đi tới hậu viện.

Cửa hậu viện đã sớm bị khóa, nhưng mà nàng có chìa khóa, là Vũ nhi cho nàng. Nàng lấy chìa khóa nhanh nhẹn mở cửa, đi ra ngoài viện. Mặc dù không nỡ rời khỏi nơi này, nhưng mà trong lòng lại thoải mái hơn nhiều, nàng nhẹ nhàng thở một hơi.

Thế nhưng nàng còn chưa kịp thở ra hết đã bị hai nam nhân cản đường đi. “Đã trễ thế này, ai cũng không được ra khỏi viện!” Một người nam nhân trong đó nói.

“Các người là ai?” Hoa Tổ Vãn quan sát nam nhân trước mắt, xem bộ dáng của bọn họ giống như là binh lính.

Quả nhiên, nam nhân nọ trả lời: “Chúng ta là do Tôn Sách tướng quân phái tới, chịu trách nhiệm canh gác nơi này. Tôn tướng quân nói, buổi tối ai cũng không được tùy tiện ra ngoài!”

“Ta là nha hoàn nhà này, thân nhân của ta bị bệnh, ta vội vã trở về thăm ông ấy, các người linh hoạt châm chước cho ta đi!” Hoa Tổ Vãn giả bộ lo lắng nói.

“Không được!” Nam nhân kiên quyết không cho.

“Không được thì ta cũng phải trở về!” Hoa Tổ Vãn cũng kiên quyết nói, tính tình quật cường lại nổi lên.

“Có chuyện gì vậy?” Đúng lúc này, từ chỗ tối đột nhiên có một người đi tới hỏi.

Hai nam nhân lập tức cung kính gọi một tiếng “Công tử “, sau đó đứng qua một bên.

Hoa Tổ Vãn nhìn theo hướng người tới, chỉ thấy dưới ánh trăng màu trắng bạc, một nam nhân cao gầy tuấn dật đang chậm rãi đi về phía nàng. Ngũ quan hắn anh tuấn mang theo một chút khí độ của người đọc sách, ánh mắt sáng ngời lộ ra một tia cơ trí, khóe môi nhếch lên mỉm cười lộ ra một tia bình tĩnh. Không thể nghi ngờ hắn chính là một nam nhân sẽ khiến nữ nhân động lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng mà trong đầu Hoa Tổ Vãn lại hiện lên hình bóng của một nam nhân khác, đó là một nam nhân khiến nàng vừa nghĩ tới sẽ ngọt ngào sẽ vì hắn mà đau lòng! Cũng là nam nhân duy nhất trong lòng nàng!

Chu Du mỉm cười nhìn nữ nhân trước mắt có gương mặt đen như nhọ nồi, nàng có một đôi mắt đẹp, bên trong đó hiện lộ một loại hào quang.

“Người là thủ lĩnh của bọn họ?” Hoa Tổ Vãn lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy thì thế nào?” Chu Du đáp, càng thêm hứng thú nhìn nàng, nữ nhân này tuyệt đối không phải nha hoàn!

“Ta muốn đi ra ngoài, người nhà của ta bị bệnh, ta vội vã trở về thăm ông ấy.”

“Như vậy đi, ta cho hấn cùng người trở về, nếu như người thiếu cái gì cứ việc bảo hấn mua.” Chu Du vẫn mỉm cười như cũ, lời nói dối của nàng rất kém, thế mà nàng lại nói giống như cây ngay không sợ chết đứng vậy.

“Không cần, hấn đi theo ta sợ sẽ hù dọa người nhà của ta.” Hoa Tô Ván nói.

Không phải nha hoàn thì chính là tiểu thư! Nghe nói hai vị tiểu thư Kiều gia đều rất đẹp, tại sao lại xấu như vậy? Chu Du khom lưng kề sát mặt nàng, nhìn một hồi, chợt hiểu ra nở nụ cười, đã nói mà, mắt đẹp như vậy làm sao lại ở trên một gương mặt xấu xí được chứ?

Hoa Tô Ván thấy hấn nhìn chằm chằm vào mặt mình, một cảm giác lạnh từ lòng bàn chân chạy lên, ánh mắt hấn mặc dù rất ôn hòa, nhưng dường như lại có thể xuyên thấu lòng người. Xem ra, tối nay không đi được rồi.

“Đưa cô nương này trở lại Kiều phủ.” Chu Du ôn hòa nói, nhưng trong giọng nói lại biểu hiện ra uy quyền không cho phép từ chối.

“Không cần đưa, ta tự đi được.” Hoa Tô Ván xoay người từ cửa sau đi ngược trở về.

Chu Du nhìn bóng lưng yếu điệu của nàng nhân nhật nở nụ cười, vốn tối nay hấn đến là muốn lên nhìn xem cô gái mà đại ca hỏi cưới cho hấn có bộ dạng thế nào. Đại ca nói Kiều nhị tiểu thư bộ dạng cũng rất xinh đẹp, chỉ là không đủ dịu dàng, nhưng mà, cưới một cô gái như vậy dường như cũng không tệ lắm!

Hoa Đà đã rời khỏi Hoàn thành từ nửa tháng trước, còn nàng đâu rồi? Nàng từng nói sẽ ở Hoàn thành chờ hấn trở lại, nhưng vì sao lại tìm không thấy nàng chứ?

Tiêu Hồng Phi sốt ruột đi khắp phố lớn ngõ nhỏ của Hoàn thành, hấn nghe ngóng được trước đó Hoa Đà quả thực có dẫn theo một nữ đại phu, nhưng từ sau khi ông ta đi khỏi thì không ai biết về hành tung của nữ đại phu kia nữa. Chẳng lẽ nàng đi theo Hoa Đà rồi sao? Không! Sẽ không! Nàng đã nói sẽ ở Hoàn thành đợi hấn thì nhất định sẽ giữ lời! Nữ nhân, nàng đang ở đâu?

Tiểu Kiều lẳng lặng đi theo sau lưng Tiêu Hồng Phi, nhìn bộ dạng lòng nóng như lửa đốt của hấn, trong lòng không khỏi từng đợt chua xót. Nhưng mà, nàng đã hạ quyết tâm, chỉ cần một ngày hấn không tìm được nàng ta, nàng liền một ngày không rời khỏi hấn. Nàng không cách nào quên được ánh mắt tràn ngập thâm tình đó, mặc dù nàng biết rõ đó là dành cho một nữ nhân khác. Nàng càng cảm thấy hấn đối với nàng vô tình nàng lại càng yêu hấn, yêu sự thâm tình của hấn, yêu sự chung thủy của hấn, nàng hy vọng dùng thâm tình của mình để cảm động hấn, dao động hấn, cho nên nàng đi theo hấn xuống núi vào Hoàn thành.

Tiêu Hồng Phi dừng bước, quay đầu lại nhìn nữ nhân phía sau, nàng ta đã đi theo hấn suốt từ trên núi cho tới tận đây. “Vì sao người lại đi theo ta?” Hấn hỏi.

“Bọn họ đều nói ta là nữ nhân của huynh, ta có thể nào không đi theo huynh xuống núi?” Tiểu Kiều trả lời.

“Ta đã từng nói với người, bọn họ đã hiểu lầm, người chỉ là có vẻ ngoài rất giống nữ nhân của ta, cho nên mới bị bắt nhầm lên núi.”

Chân tướng đều thường tàn khốc, Tiểu Kiều đau lòng một chút, nhưng nàng vẫn nói: “Huynh không cần lo cho ta, huynh cứ làm chuyện của huynh là được.”

Tiêu Hồng Phi xoay người bỏ đi, nếu nàng ta muốn đi cùng thì cứ đi theo, đối với nữ nhân chỉ có tàn nhẫn tổn thương mới có thể làm cho họ hết hy vọng. Hấn chưa bao giờ thương tiếc nữ nhân, ngoại trừ Tô Ván của hấn!

“Ôi, bà biết gì chưa, Đại Kiều Tiểu Kiều sắp lập gia đình rồi!” Đoạn đối thoại của hai nữ nhân trên đường làm cho lòng Tiểu Kiều run sợ một chút, nàng dừng bước.

“Thật sao, gả cho ai vậy? Nghe nói các nàng ấy đều xinh đẹp tựa thiên tiên, có nam nhân nào xứng đôi được với các nàng à?”

“Đương nhiên là mỹ nhân xứng với anh hùng rồi! Hiện tại ai là lớn nhất trong Hoàn thành chúng ta nào?”

“Là Tôn tướng quân và huynh đệ của hấn.”

“Nghe nói bọn họ đã hướng Kiều Quốc Lão xin cưới, muốn chia nhau cưới hai tỷ muội kia, Kiều Quốc Lão dường như không muốn lắm, nhưng cũng không còn cách nào, ai bảo bọn họ chính là người nắm binh quyền chứ!”

Tiểu Kiều nghe thế không khỏi bước nhanh hơn đuổi kịp Tiêu Hồng Phi. Nàng không thể trở về! Mặc dù rất nhớ tỷ tỷ cùng phụ thân của nàng, nhưng hiện tại nàng không thể trở về! Nàng không thể gả cho một nam nhân chưa từng gặp mặt, nhất là khi trong lòng nàng đã có hấn. Xin lỗi, tỷ tỷ và phụ thân! Xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của con! Nàng thầm nói dưới đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 30: Tình Yêu Vừa Làm Cho Người Ta Không Vụ Lợi Lại Vừa Làm Người Ta Ích Kỳ

Hoa Tô Vấn ngồi trong phòng kinh ngạc nhìn hi phục chất đồng ở trên giường. Đó là do Tôn Sách sai người đưa tới, nàng và Vũ nhi mỗi người một bộ. Ngày mai các nàng sẽ phải đồng thời ngồi lên kiệu hoa chia nhau thành thân với hai nam nhân kia!

Từ sau đêm đó, Tôn Sách đã tăng cường canh gác đối với Kiều phù, nhất định là do nam nhân kia cáo trạng! Nàng âm thầm quan sát rất lâu, phát hiện căn bản không có cách nào chạy thoát. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự phải lên cái kiệu hoa kia sao!

Tối hôm qua nàng nhìn thấy trong phòng đặt một tờ giấy, trên tờ giấy viết: Nếu như cô nương biết nghĩ cho cha mình và tỷ tỷ thì hãy ngoan ngoãn lên kiệu hoa đi. Nàng biết rõ tám phần là nam nhân kia viết, hiện tại cho dù nàng muốn chạy trốn cũng không thể, nàng không thể vì mình mà liên lụy hai cha con Kiều lão! Chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh, biết đâu ngày thành thân có thể thừa dịp bận rộn mà chạy trốn thì sao?

Nhiều ngày mây đen cuối cùng cũng thấy được ánh nắng mặt trời, dường như ngay cả ông trời cũng vui mừng vì hôn lễ sắp cử hành này. Nhưng mà, nữ nhân ngồi trong kiệu hoa lại tuyệt không vui mừng.

Hoa Tô Vấn ngồi trong kiệu, mày nhíu chặt lại, từ lúc rời khuê phòng đến lúc lên kiệu hoa, đều là do bà mối mà Tôn Sách mời tới dắt đi, chung quanh là binh sĩ hộ tống, căn bản không có cơ hội chạy trốn. Thậm chí vào trước lúc ra cửa, bà mối còn hỏi nàng có muốn đi mao xỉ hay không, đồng thời nhiều lần dặn dò trên đường không được ra khỏi kiệu. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự phải bái đường sao?

Ngoài kiệu là tiếng đánh trống thổi kèn, ồn ào làm cho nàng phiền lòng. Hoa Tô Vấn nhắc khăn voan lên, khẽ vén một góc màn kiệu, nhìn ra bên ngoài.

Hai bên đường ngoài kiệu có rất nhiều người vây xem, chắc là ai cũng muốn nhìn xem quang cảnh hai mỹ nữ nổi tiếng Hoàn thành gả trượng phu sẽ như thế nào. Hoa Tô Vấn tùy ý nhìn sang đám người bên đường, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại.

Một nam nhân cao lớn đang khó khăn đi qua trong đám người, hần rất cao lớn, cao hơn so với người bình thường, cho nên rất dễ thấy được.

Là chàng ấy! Chỉ cần nhìn một cái, Hoa Tô Vấn liền có thể nhận định nam nhân kia chính là người đó! Là nam nhân nàng ngày nhớ đêm mong!

“Tiêu...” Một chữ vừa tới bên miệng, nhưng lại im bật. Không! Nàng không thể gọi chàng ấy vào lúc này, như vậy chỉ là hại chàng ấy mà thôi! Chỉ cần nàng gọi, chàng ấy nhất định sẽ liều lĩnh tới cứu nàng, nhưng mà, binh sĩ đi theo không dưới trăm người, những binh sĩ này đều được huấn luyện nghiêm chỉnh. Huống chi, hai tân lang trên hai con ngựa cao to phía trước cũng không phải nhân vật bình thường.

Không có gì đau đớn hơn điều này, rõ ràng người yêu gần trong gang tấc lại không thể gặp nhau! Hoa Tô Vấn lòng đau từng hồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn chàng lướt qua trước mắt nàng.

Tiêu Hồng Phi dừng bước, nhìn thoáng qua kiệu hoa. Không biết tại sao vừa rồi hần dường như lơ mơ nghe được tiếng nàng gọi hần, hần cảm thấy nàng dường như đang ở rất gần hần. Hần nhìn lướt qua đám người chung quanh một lượt, không khỏi có chút thất vọng, nếu như nàng ở đây, mặc kệ nàng già trang thành bộ dáng gì hần đều có thể nhận ra nàng, nhưng mà, nàng căn bản không có ở trong những người kia.

Tiểu Kiều ngẩng ngẩng cả người, có chút không thể tin vào tai mình. Vừa rồi hai người kia là nói như vậy ư, bọn họ nói hai nữ nhi Kiều gia hôm nay đồng thời xuất giá, người trên ngựa phía trước chính là tân lang. Chẳng lẽ tỷ tỷ đã tìm người khác thay thế nàng? Dù sao hai tỷ muội bọn họ rất ít đi ra ngoài, những người bên ngoài từng nhìn thấy qua dung mạo của bọn họ cũng không nhiều lắm. Nàng nhìn không được lập tức quay đầu nhìn hai nam nhân trên ngựa phía trước, tỷ tỷ gả cho người nào vậy? Mặc kệ là gả cho người nào cũng không uất ức. Nghĩ như vậy, áy náy trong lòng nàng đối với tỷ tỷ cùng thể thân cũng giảm đi không ít. Hi vọng hai người đều có thể hạnh phúc! Nàng thầm chúc phúc trong lòng.

Tiêu Hồng Phi có cảm giác y phục của mình bị người ta khẽ túm lấy, hần đè nén không kiên nhẫn trong lòng, quay đầu lại.

“Huynh có thể đưa ta về nhà không?” Tiểu Kiều hỏi.

Tiêu Hồng Phi hơi nhướng mày, không phải nàng ta nói mình không có nhà sao? Tại sao phải nói dối?

“Ta là vì không muốn gả cho nam nhân mình không thích nên mới bỏ nhà đi.” Tiểu Kiều nhìn ra hoài nghi của Tiêu Hồng Phi, vội vàng dùng một lời nói dối khác để che giấu, “Hiện tại chuyện đã lâu như vậy, nhà trai chắc là đã từ hôn.” Trước kia nàng chưa bao giờ thế này, nhưng vì người nam nhân này...

Tiêu Hồng Phi vốn muốn nói không, nhưng nhìn khuôn mặt nàng ta rất giống khuôn mặt nàng thì lại không đành lòng cự tuyệt. Khuôn mặt nàng ta xinh đẹp như vậy, một mình đi trên đường có lẽ sẽ đưa tới nhiều chuyện phiền phức, thôi, xem như làm chuyện tốt đi.

“Nhị tiểu thư! Sao người lại trở về rồi!” Tiểu nha hoàn nhìn tiểu thư một thân y phục màu trắng trước mắt, kinh ngạc đến nỗi cảm cũng không khép được. Không phải nàng ấy vừa mới ngồi lên kiệu hoa đi rồi sao!

“Cha ta đâu?” Tiểu Kiều không để ý đến nha hoàn, đi thẳng về hướng phòng phụ thân. Nàng ở trên đường nghe nói phụ thân vì bị buộc phải gả nữ nhi trong lòng không vui nên cự tuyệt tham gia hôn lễ.

Trong phòng, một nam nhân già nua ngồi trên giường lặng lẽ rơi lệ, trái tim ông vào thời khắc nữ nhi xuất giá kia đã bị lấy mất. Đại nữ nhi đêm qua kéo tay ông rơi lệ nhiều lần nói đợi nàng ở bên kia ổn định nhất định sẽ nghĩ cách đón ông qua sống cùng. Ông chỉ có thể cùng nàng rơi lệ chứ không có chút biện pháp nào.

“Phụ thân!” Tiểu Kiều trong nháy mắt bước vào phòng nước mắt liền rơi xuống, đây là phụ thân nàng sao, phụ thân phong thái tràn trề của nàng từ khi nào đã trở nên già nua như vậy?

Người Kiều Quốc lão run lên, không thể tin vào tai mình, kia rõ ràng là giọng nói diễm đạm của tiểu nữ nhi! Ông quay đầu lại thì nhìn thấy tiểu công chúa mình yêu thương nhất đang nhào vào lòng mình.

Tiêu Hồng Phi nhìn cảnh tượng trước mắt, không nhận được trong lòng lại có chút chua xót nổi lên, hần nhớ tới nàng, nàng luôn nói mình không có nhà, chưa từng nhắc đến thân nhân. Nàng nhất định là trải qua nỗi thống khổ rất lớn của việc mất đi thân nhân rồi, đợi khi tìm được nàng, mặc kệ như thế nào hần cũng sẽ không bao giờ rời nàng đi nữa!

“Huynh phải đi sao?” Trong viện, Tiểu Kiều nhìn bóng lưng hần hỏi, trong lòng chua xót một trận.

Tiêu Hồng Phi gật đầu: “Ta muốn đi tìm người.”

“Ta giúp huynh tìm nhé, cha ta ở Hoàn thành vẫn có chút danh tiếng, ta có thể nhờ bằng hữu của ông ấy giúp huynh tìm.” Tiểu Kiều vội vàng nói.

Tiêu Hồng Phi dừng bước, hần có chút động tâm. Mặc dù Hoàn thành cũng không xem là lớn, nhưng nàng đã thay đổi dung mạo thật của mình, nếu như có người hỗ trợ, có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

“Tiêu đại ca, huynh ở lại nhà ta vài ngày đi, Hoàn thành không xem là lớn, nhất định có thể tìm được nàng ấy.” Tiểu Kiều vội vàng bổ sung thêm một câu, trông thấy Tiêu Hồng Phi gật đầu, trong lòng mừng rỡ như điên.

Vừa rời từ lời của nha hoàn đã đơn giản biết một chút tình hình trong nhà sau khi mình bị bắt đi, theo những gì nha hoàn kể lại, nàng mơ hồ có thể đoán được, người đã giả thay nàng chính là người huynh ấy muốn tìm! Biết được tin này, trong lòng Tiểu Kiều có cảm giác nói không nên lời, nàng đấu tranh rất lâu, cuối cùng vẫn không thể nói rõ chân tướng với Tiêu Hồng Phi. Nàng ta đã giả cho người khác, huynh ấy đi sẽ chỉ dẫn tới nguy hiểm, nếu nàng ta đã giả thay nàng, vậy để cho nàng thay nàng ta chiếu cố huynh ấy đi! Hiện tại phải giữ huynh ấy lại trước, dần dần nếu không tìm được nàng ta huynh ấy sẽ hết hy vọng thôi.(NY: đúng là nữ nhân xấu xa mà, NV: ghét ghét)

Tình yêu, sẽ khiến con người ta coi thường sinh tử, cũng sẽ khiến con người ta trở nên ích kỷ!

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ta Không Phải Là Nữ Nhân Ngài Muốn Thành Thân

Nén đỏ chập chờn, chữ hỷ đỏ thắm, màn giường đỏ tươi, còn có chăn dày đỏ thắm mới tinh, tất cả đều là màu đỏ, tràn ngập không khí vui mừng. Hi bà và các nha hoàn đã rời khỏi, để tân nương từ một mình lặng lẽ chờ tân lang say khướt đến động phòng.

Hoa Tố Vấn kéo khăn voan đỏ trên đầu xuống, từ bên giường đi tới bàn ghế bên cạnh ngồi xuống, nàng không muốn ngồi ở trên giường như thế, bởi vì nàng căn bản không đồng ý làm chủ nhân của cái giường kia.

Cửa khẽ vang lên một tiếng, liền bị đẩy ra. Nam tử cao gầy anh tuấn mang theo nụ cười đặc trưng của hần đi đến. Từ rất xa Hoa Tố Vấn đã ngửi thấy mùi rượu trên người hần, nhưng nhìn bộ dạng hần bước đi căn bản không hề có dấu hiệu say.

Nếu như say thì tốt hơn! Hoa Tố Vấn thầm thở dài trong lòng một hơi, nhắm mày lại. Làm thế nào để bình yên vượt qua đêm nay đây?

Là nàng! Hần nhận ra cặp mắt kia, đây mới là dung mạo thật sự của nàng chứ, quả nhiên là dung mạo khuynh thành! Chu Du nhàn nhạt cười, trong lòng rất vừa ý. “Tân nương không nên tự mình mờ khăn voan.” Hần nói.

“Ta không phải là tân nương của ngài.” Hoa Tố Vấn lạnh lùng nói.

“Nàng không phải thì ai phải?”

“Nhị tiểu thư của Kiều gia.”

“Chẳng lẽ nàng không phải nhị tiểu thư của Kiều gia sao?”

“Ta tên là Hoa Tố Vấn.” Hoa Tố Vấn nhìn chằm chằm vào mắt hần, nói từng chữ từng câu.

Chu Du có chút bất ngờ, nhìn vẻ mặt nàng không giống như đang nói dối, chẳng lẽ Kiều gia tìm nữ nhân khác để thay thế nhị tiểu thư thật sự sao? Nhưng mà... trong lòng Chu Du dâng lên một loại tình cảm nhỏ nhỏ, nàng thật sự có chút là khẩu vị của hắn.

“Nàng biết lời nàng nói ra sẽ có hậu quả gì không, bất kể như thế nào nàng cũng phải có trách nhiệm với phụ thân và tỷ tỷ của nàng.” Chu Du thu hồi nụ cười, lạnh lùng nói.

Lòng Hoa Tổ Vấn trầm xuống, hiện tại hai cha con Kiều gia đã thành nhược điểm trí mạng của nàng, mặc dù nàng cũng không tính là thiện lương, nhưng cũng không muốn vì mình mà làm cho hai người bỏ mạng.

“Cho nên, nàng hãy cứ ngoan ngoãn làm tân nương của ta đi.” Chu Du khôi phục lại mỉm cười trên mặt, từ từ đến gần nàng. Dung nhan tươi đẹp dưới ánh nến kia thoạt nhìn lại động lòng người như vậy.

Hoa Tổ Vấn bắt đầu cảnh giác, lui về sau hai bước. Không được! Nàng không thể ở chỗ này! Nàng chạy về hướng cửa, mới vừa chạy hai bước, cánh tay lại bị giữ chặt.

“Nàng thật sự không định lo lắng cho phụ thân và tỷ tỷ nữa sao?” Chu Du lạnh lùng cười, mang theo giọng điệu đe dọa.

Hắn là không, bất kể như thế nào thì Tôn Sách cũng đã cưới Vũ nhi, cho dù là chuyện nàng đã lừa gạt bọn họ, hắn cũng không đến mức làm ra chuyện quá tuyệt tình với Vũ nhi. Nghĩ tới đây, Hoa Tổ Vấn dần dần bình tĩnh trở lại, nam nhân này chỉ đang hù dọa nàng mà thôi. “Bọn họ cũng không phải là phụ thân và tỷ tỷ thật sự của ta, vì sao ta phải lo lắng cho bọn họ?” Nàng trả lời, bình tĩnh nhìn Chu Du.

“Nàng là đi không được.” Hắn nói, buông lỏng tay nàng ra. Mặc dù nàng nói không quan tâm hai cha con kia, nhưng hắn biết rõ đó là nói dối, nếu như nàng không quan tâm sinh tử của bọn họ, làm sao lại ngoan ngoãn gả đến đây?

Hắn nói rất đúng, cho dù nàng từ cửa phòng này đi ra ngoài thì cũng chạy không thoát cái nhà này. Hoa Tổ Vấn khẽ sờ cánh tay bị giữ đau, một lần nữa đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, nếu đã không đi được, hay là nghĩ biện pháp khác vậy. Hắn là Chu Du, là nam nhân tài hoa hơn người, nam nhân như vậy bình thường đều có tự tôn rất cao, hắn là sẽ không làm ra chuyện cưỡng bách nữ nhân đâu.

“Ta không phải nữ nhân ngài muốn thành thân.” Hoa Tổ Vấn nhìn hắn lạnh lùng nói rõ.

“Bất kể như thế nào, người cùng ta bái đường chính là nàng.” Chu Du nói, nữ nhân này rất nhiều tâm kế, phải cẩn thận ứng phó.

“Nhưng mà bái đường cùng ngài cũng không phải là ý muốn của ta. Ta nghĩ chính ngài phải rất rõ ràng ta và đại tiểu thư của Kiều gia là gả cho các người thế nào!”

Nhanh mồm nhanh miệng! Không chỉ có nhanh mồm nhanh miệng còn rất thông minh, biết dùng lời lẽ để đáp trả, nhưng mà nàng không biết như vậy chỉ làm nổi lên vọng vọng chinh phục của nam nhân ư, nữ nhân và ngựa tốt cũng như nhau, càng khó không chế càng làm cho nam nhân muốn khống chế. “Nữ nhân như vậy nếu như có thể chinh phục, nhất định sẽ một lòng một dạ đi theo người.” Chu Du nghĩ thầm trong lòng, hạ quyết tâm, hắn phải chinh phục nữ nhân thông minh lại xinh đẹp này.

“Nàng đang ở đâu vậy?” Tiêu Hồng Phi đứng trong đêm đông gió rét nhìn trời khẽ hỏi. Hắn không cách nào ngủ được, trong lòng trong mắt đều tràn đầy bóng hình xinh đẹp của nàng, chẳng biết tại sao, lòng hắn luôn lo sợ bất an, luôn cảm giác dường như sẽ có chuyện gì đó xảy đến với nàng.

“Tiêu đại ca!” Bỗng nhiên một giọng nói dịu dàng vang lên, một cô gái xinh đẹp từ trong bóng tối chậm chậm đi tới.

Tiêu Hồng Phi nhận nhặt liếc nhìn nàng ta một cái rồi lập tức dời mắt khỏi nàng ta, hắn không thể nhìn nàng ta, mỗi lần nhìn thấy nàng ta đều nhìn không được nhớ tới nàng, mỗi lần nhớ tới nàng thì lòng hắn liền nên không được nổi đau.

Tiểu Kiều nhìn Tiêu Hồng Phi quay lưng về phía mình, trong lòng không ngăn được đau xót, vì sao ngay cả liếc nhìn nàng nhiều hơn huynh ấy cũng không muốn? Nàng bỏ nhào lên phía trước, ôm chặt tấm lưng rắn chắc ấm áp của hắn từ phía sau, nước mắt thì nhau chảy xuống: “Ta biết rõ huynh đang nhớ nàng ấy, huynh nhìn ta đi, coi ta như nàng ấy cũng được, ta không quan tâm đâu!”

Tiêu Hồng Phi tránh khỏi cánh tay nàng ta, ánh mắt nhìn nàng ta không có một chút độ ấm: “Không người nào có thể thay thế nàng ấy!” (NY: Ta thích câu này của Tiêu Hồng Phi)

“Ta không thể nào đi ra ngoài ngủ, trong đêm động phòng mà đi ra ngoài ngủ là sỉ nhục của nam nhân.” Chu Du buồn cười nhìn vẻ mặt đề phòng của Hoa Tổ Vấn, tạm thời hắn còn chưa định Bá Vương ngạnh thượng cung (*), hắn còn muốn cùng nàng đọ sức một trận.

(*)“Bá vương ngạnh thượng cung”: “Bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung” là chỉ cây cung rắn chắc phải dùng lực rất lớn mới kéo được, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cường gian”, mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên người xưa vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ “bá vương ngạnh thượng cung” thay thế cho hai từ “cường gian”.

“Vậy ta đi ra ngoài ngủ, ta là nữ nhân.” Hoa Tổ Vấn lập tức nói, mặc dù nàng biết rõ câu nói này rất buồn cười, nhưng vẫn không nhịn được mà nói ra.

Chu Du khẽ nở nụ cười: “Nàng đi ra ngoài hay ta đi ra ngoài có gì khác nhau sao? Nàng không cần khăn trang như vậy, yên tâm đi, Chu Du ta không phải loại người Bá Vương ngạnh thượng cung đâu.”

Hoa Tố Vấn thăm thờ phào nhẹ nhõm dưới đáy lòng, thân thể cũng không tự chủ trầm tĩnh lại. Chờ qua đêm nay sau này lại nghĩ biện pháp trốn đi.

“Ta biết rõ trong lòng nàng đang nghĩ gì.” Chu Du kẻ sát mặt nàng, nhẹ nhàng nói, “nàng không cần phải nghĩ cách chạy trốn, ta chỉ là không thích cường bách nữ nhân, nhưng cũng sẽ không cho phép thể tử của ta chạy trốn!” Hắn đi đến trước tủ quần áo, từ bên trong lấy ra chăn đệm trải trên đất: “Tối nay nàng ngủ trên giường, ta ngủ dưới đất, có điều ta hi vọng không quá vài ngày, nàng sẽ cam tâm tình nguyện để ta ngủ bên cạnh nàng.”

Đêm nay dường như đặc biệt dài, Hoa Tố Vấn nằm trên giường chăn đệm mới tinh, nghe tiếng hít thở đều đều của nam nhân nằm dưới đất mà thể nào cũng không ngủ được. Khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Hồng Phi cứ một lần lại một lần hiện lên trước mắt nàng. Chàng có biết rằng, ta đã cùng người khác bái đường!

Sáng sớm, Chu Du nhìn khuôn mặt đang trong giấc mộng trên giường, lông mi vừa dài vừa dày che trên mắt nàng, sống mũi xinh xắn thẳng tắp là thanh tú như vậy, môi đỏ thắm như cánh hoa hấp dẫn người ta. Thứ không hoàn mỹ chính là đôi mày đẹp của nàng hơi nhíu lại, giống như trong lúc ngủ vẫn mang theo phông bị. Chu Du nhìn một chút, nhịn không được khẽ nở nụ cười, nữ nhân, một ngày nào đó ta sẽ chinh phục được nàng!

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong nhà, cũng chiếu lên người nam nhân đang đứng trước giường nàng. Hoa Tố Vấn từ từ mở mắt ra, nhìn thấy nam nhân anh tuấn đắm chìm trong ánh mặt trời liên nhanh chóng ngồi dậy.

“Dáng vẻ nàng ngủ rất đẹp.” Hắn cười, dưới ánh mặt trời, nụ cười của hắn nhìn qua càng thêm mê người.

“Câu nói này ngài không nên nói với ta.” Mặc dù lời ca ngợi như vậy nghe vào rất động lòng người nhưng lại không đá động được đến lòng Hoa Tố Vấn.

“Vậy ta nên nói với ai?”

“Thê tử thật sự của ngài.”

“Người cùng ta bái đường là nàng, nên nàng chính là thê tử của ta.”

“Không! Ta không phải!” Hoa Tố Vấn lớn tiếng nói, “Ai cũng biết thê tử của ngài là Tiểu Kiều, mà ta không phải Tiểu Kiều!”

“Không cần biết nàng là ai, nàng chính là thê tử của ta!” Chu Du vẫn là khẽ cười, nhưng khẩu khí lại mang theo kiên quyết.

“Có tin tức chưa?”

“Vẫn chưa.” Tiểu Kiều rũ mí mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt Tiêu Hồng Phi. Nàng không phải có ý muốn lừa huynh ấy, chỉ là không muốn để huynh ấy vì nữ nhân kia mà đi mạo hiểm.

“Người không phải nói phụ thân người có rất nhiều bằng hữu sao, chẳng lẽ bọn họ cũng chưa từng nghe nói qua có một nữ đại phu như vậy?” Tiêu Hồng Phi sốt ruột hỏi, đã mấy ngày rồi, một chút tin tức của nàng cũng không có, sớm biết như vậy đã bảo người của phụ thân cùng xuống núi hỏi thăm.

“Huynh đừng quá sốt ruột, Tiêu đại ca, ta cũng mới vừa đi nhờ mấy thế bá ngày hôm qua thôi nên không nhanh như vậy đâu.” Tiểu Kiều cố gắng an ủi, nhưng lại cảm thấy lời của mình có vẻ không thuyết phục.

“Ta không thể cứ chờ như vậy, ta phải tự mình đi tìm!” Tiêu Hồng Phi nói xong đi nhanh ra khỏi cửa.

Tiểu Kiều kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn đi ra cửa, hai hàng nước mắt không ngăn được mà rơi xuống. Nếu như, huynh ấy có thể đối tốt với nàng bằng một nửa người kia thì nàng dù có chết cũng miễn nguyện !

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Nhường Cho Ta

Hoa Tố Vấn ngơ ngác ngồi ngây ngốc, buông kim thêu trong tay xuống.

“Hoa tỷ tỷ, không phải tỷ vẫn đang nghĩ cách chạy trốn đấy chứ?” Vũ nhi bên cạnh cũng buông kim thêu xuống hỏi.

Hoa Tố Vấn quay đầu nhìn nàng ấy, thành thân đã hai ngày, nàng ấy dường như trở nên đẹp hơn, trong dịu dàng lại thêm một phần quyến rũ. “Muội xem ra rất hạnh phúc.” Nàng nói, chỉ có hạnh phúc mới làm cho nữ nhân trở nên xinh đẹp hơn.

Vũ nhi cúi đầu, trên gò má đỏ ửng lên: “Muội vốn nghĩ rằng chàng ấy là một người lỗ mãng chỉ biết giết chóc, xem ra là muội hiểu lầm rồi, chàng ấy không phải một người thô lỗ mà là một anh hùng.”

“Muội mới lấy hắn hai ngày mà đã hiểu hắn rồi sao, muội đừng quên trước khi xuất giá ai là người khóc đến chết đi sống lại.” Đây là bi ai của nữ nhân cổ

đại sao, gả cho một người thì chỉ đành gán bó tình cảm của bản thân với người đó mà thôi.

“Có khi dễ hiểu một người cũng không cần đến thời gian quá dài, chỉ cần một động tác thậm chí là một ánh mắt...” Vũ nhi ngẩng đầu lên, trong mắt có ước mơ và hạnh phúc, đó là ánh mắt yêu thương.

Hoa Tố Vấn không nói gì, nàng ấy nói chẳng lẽ không đúng sao, có khi yêu một người chỉ bởi vì một động tác hoặc một ánh mắt. “Chỉ cần muội hạnh phúc là tốt rồi.” Qua thật lâu, Hoa Tố Vấn mới yếu ớt nói ra một câu như vậy.

Chu Du đi ở chợ trong Hoàn thành, nhíp bước dưới chân phá lệ nhẹ nhàng.

Sáng sớm hôm nay thức dậy, hần phát hiện đầu mình bị trật khỏi gối làm cho cổ hần đau đớn lợi hại đến nỗi không thể cử động. Hần nhẹ nhàng xoa sau gáy mình, trong lòng dâng lên một sự ngọt ngào nhân nhật. Là nàng giúp hần chữa trị, nàng chẳng qua chỉ nhẹ nhàng xoay cổ hần mấy vòng, rồi xoa nhẹ vài cái thì cổ bị sai của hần liền đỡ hơn rất nhiều. Đến bây giờ hần vẫn nhớ rõ cảm giác bàn tay ngọc ngà mềm mại của nàng xoa trên da hần, cực kỳ thoải mái. Không thể tưởng được, nàng còn có thể trị cái này, nàng làm cho hần có chút bất ngờ cùng ngạc nhiên mừng rỡ, thế nên quyết tâm muốn lấy được trái tim nàng lại càng ngày càng kiên định.

Chu Du dừng lại trước gian hàng bán vật trang sức của nữ tử, nhìn bên trên trưng rất nhiều dây buộc tóc đủ mọi màu sắc. Nàng có một đầu tóc ngắn kỳ quái, nàng không búi tóc, luôn tùy ý dùng một sợi thừng nhẹ nhàng buộc tóc chặt lại ở sau ót. Hần khẽ mỉm cười, dự định mua một dây buộc tóc xinh đẹp tặng cho nàng.

Đó là một dây buộc bằng lụa màu hồng nhạt hơi trong suốt, treo ở đằng kia, theo gió nhẹ nhàng lay động. Chỉ có loại màu sắc cùng kiểu dáng này mới xứng với nàng, Chu Du liếc mắt một cái liền nhìn trúng nó, đưa tay ra lấy.

Một bên khác của dây buộc tóc lại bị một bàn tay khác kéo lại, Chu Du kinh ngạc nhìn về phía chủ nhân cái tay kia, chỉ thấy là một nam nhân cao lớn anh tuấn, nam nhân hơi nhún mày, lạnh lùng nói với hần: “Nhường cho ta.”

“Dựa vào cái gì phải nhường cho huynh?” Chu Du nhướn mày.

“Chẳng dựa vào gì cả, chính là muốn nhường cho ta, ta ra gấp đôi giá tiền.” Tiêu Hồng Phi quay đầu nói với chủ sạp.

“Huynh nghĩ rằng ta đây không trả nổi tiền sao?” Chu Du có chút tức giận, người nam nhân này quá bá đạo.

“Ồi chào, ta nói hai vị công tử, hai người không cần tranh giành, ta đây còn rất nhiều, hai người mỗi người mua một cái là được.” Chủ sạp cuối cùng cũng lên tiếng, thành công dập tắt được cơn giận sắp bùng nổ giữa hai người.

Tiêu Hồng Phi nhẹ nhàng đem dây cột tóc bỏ vào trong lòng, đợi khi tìm được nàng nhất định phải tự tay buộc lên cho nàng. Nhớ tới nàng, trong lòng hần lại nhin không được đau xót, đã mấy ngày, hần tìm khắp hơn phân nửa cái thành này nhưng làm sao cũng không thấy bóng dáng của nàng?

“Ta không cần.” Hoa Tố Vấn nhẹ nhàng đẩy dây buộc tóc trở về.

“Vì sao không cần?” Nữ nhân này thực ngoan cố, chỉ cần là hần tặng thì bất kể là lời khen ngợi hay đồ vật gì cũng đều không cần.

“Ngài nên tặng cho thê tử chân chính của ngài, ta không phải người đó.” Hoa Tố Vấn nói.

“Đã như vậy vì sao buổi sáng nàng còn giúp ta xoa bả vai?” Chu Du có hơi chút tức giận.

“Ta là một đại phu, lúc ấy ngài chỉ là người bệnh của ta. Bất kể là ai, chỉ cần có bệnh ta cũng sẽ trị.” Hoa Tố Vấn lạnh lùng trả lời.

“Được rồi, nàng không nhận cũng không sao, ta giữ lại, ta sẽ chờ đến ngày nàng chịu nhận nó.” Đây cũng giống như một con ngựa tốt không dễ thu phục, cần phải dành nhiều thời gian và kiên nhẫn.

Dưới ánh nến nhân nhật, Hoa Tố Vấn ngồi một mình bên giường. Đêm nay, Chu Du bị Tồn Sách gọi đi uống rượu, chẳng biết lúc nào mới trở về. Hoa Tố Vấn nghĩ đến Chu Du không khỏi lại có chút phiền não, người nam nhân này có lẽ là nhận định nàng rồi, nói như vậy, nàng muốn chạy trốn khỏi nơi này sẽ càng thêm khó khăn.

“Chàng có khỏe không?” Hoa Tố Vấn từ trong lòng lấy ra một cây trầm ngọc, ở dưới ánh nến cẩn thận vuốt ve nói khẽ, giống như nhìn thấy được chàng ấy. Giờ phút này nàng chỉ hy vọng mình có thể biến thành một con chim nhỏ, sớm ngày bay ra khỏi cái lồng giam này đến bên cạnh chàng ấy.

Kiều phủ ở ngoại ô phía đông của Hoàn Thành.

Chu Du nhẹ nhàng xoay mình nhảy lên tường, tối nay hần muốn đến xem rốt cuộc nàng nói có phải sự thật hay không. Nếu như nàng thật sự không phải là nhị tiểu thư của Kiêu gia vậy thì bây giờ nhị tiểu thư của Kiêu gia hẳn là ở trong phủ. Hần từ trên đầu tường nhảy vào trong viện, lặng lẽ đi về khu nhà chính.

“Tiêu đại ca, có tin tức.” Tiểu Kiêu hạ mí mắt nói.

“Nói mau! Nàng ở đâu?” Tim Tiêu Hồng Phi trong nháy mắt nhảy dựng lên.

“Ta hy vọng huynh nghe xong đừng quá thất vọng.” Tiểu Kiều nói xong trong lòng không nén được sự áy náy, nhưng mà nàng chỉ có thể làm thế này, nếu không huynh ấy sẽ không hết hy vọng.

“Nói mau!”

“Nàng ấy đã rời khỏi Hoàn thành, cụ thể đi đâu thì không ai biết. Hoa Đà rời khỏi hôm trước thì hôm sau nàng ấy cũng rời khỏi.”

“Không thể nào! Nàng từng nói sẽ ở Hoàn thành chờ ta, nàng sẽ không rời đi!” Tiêu Hồng Phi rống lên, nàng chắc chắn sẽ không rời đi.

“Có người tận mắt nhìn thấy nàng ấy ra khỏi thành.”

“Không thể nào!” Tiêu Hồng Phi lớn tiếng gầm lên. Vì sao! Bọn họ đã hẹn rồi, vì sao nàng lại đi! Không thể nào!

“Tiêu đại ca! Huynh đừng như vậy, nàng ấy đi rồi vẫn còn có ta đây.” Trên lông mi thon dài của Tiểu Kiều vương một giọt nước mắt, nếu như, nếu như huynh ấy có thể đem tình cảm đối với nàng ta chia cho nàng một chút, nàng liền thỏa mãn.

“Ta phải đi tìm nàng ấy.” Tiêu Hồng Phi lạnh lùng nói, mở cửa đi ra ngoài.

“Huynh đi đâu tìm! Thiên hạ lớn như vậy, huynh tìm thế nào!” Tiểu Kiều đuổi theo ra cửa, lớn tiếng hỏi, vì sao, vì sao huynh ấy cứ làm như không thấy nàng?

“Cho dù đi đến chân trời ta cũng phải tìm!” Tiêu Hồng Phi cũng không quay đầu lại nói, vội vã đi qua hành lang gấp khúc hướng về phía gian phòng của mình. Hắn muốn đi thu dọn hành lý, ngày mai liền đi tìm nàng.

Chu Du nhẹ nhàng ẩn núp trong rừng trúc, thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hắn thật không ngờ đã trở thế này mà vẫn còn có người đi lại.

Tiêu Hồng Phi dừng bước, mặc dù chỉ là âm thanh rất nhỏ nhưng hắn vẫn nghe thấy, đây không phải là tiếng gió thổi vào lá trúc. Hắn từ từ đi về hướng rừng trúc.

Chu Du ngừng thở, hắn không ngờ người kia lại là một người có võ công cao cường, người bình thường tuyệt đối sẽ không phát giác ra được. Hắn nắm chặt hai đấm, chỉ chờ khi người kia công kích sẽ đánh trả.

Tiêu Hồng Phi từ từ đi đến bìa rừng trúc, lẳng lặng đứng một lúc, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của hắn. Nhưng hắn biết rõ người kia đang trốn ở đó, hắn làm bộ nhìn chung quanh một lần sau đó xoay người rời đi.

Chu Du thở phào nhẹ nhõm một hơi, có thể là trùng hợp thôi, người kia chỉ là vừa khéo đi đến nơi này. Hắn nhẹ nhàng từ bụi trúc đi ra, đang chuẩn bị kiểm tra bốn phía chung quanh một chút đột nhiên một trận gió mạnh thổi đến, trong hốt hoảng hắn nghiêng đầu, một chướng ngại hiểm lướt qua sát mặt hắn.

“Người là ai!” Tiêu Hồng Phi lạnh lùng hét, động tác trên tay một chút cũng không lơ là.

Chu Du vội vàng tiếp chiêu, lại có chút lực bất tòng tâm, nam nhân này võ nghệ hiển nhiên cao hơn hắn. “Ta không có ác ý!” Hắn lớn tiếng kêu.

Tiêu Hồng Phi ngừng lại, hắn dù sao cũng không phải là đối thủ của mình, vậy trước tiên xem hắn nói cái gì đã.

Chu Du lấy lại bình tĩnh, dưới ánh trăng mờ nhạt hắn nhìn về khuôn mặt nam nhân kia, vừa nhìn thấy bỗng không khỏi thất thanh kêu lên: “Là huynh!”

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Bỏ Lỡ Gặp Nhau

“Người biết ta?” Tiêu Hồng Phi nghi hoặc, dường như gương mặt trước mắt này quả thật có chút quen.

“Huynh quên rồi sao, chúng ta đã từng tranh cái dây buộc tóc kia!” Chu Du nói, trong lòng có chút bội phục võ công của hắn. Nếu như hắn có thể vì mình góp sức thì nói không chừng sau này sẽ có thêm một viên hổ tướng.

“À.” Tiêu Hồng Phi đáp lời, nhớ tới việc ban ngày. Lúc ấy, hắn chỉ lo nghĩ đến nàng mà quên mất cái dây cột tóc nên căn bản không quá để ý đến người nam nhân kia. “Người nửa đêm còn tới chỗ này làm gì?” Hắn hỏi.

“Huynh là người của Kiều phủ?” Chu Du hỏi, xem khí thế của hắn không giống một gia nô.

“Phải thì thế nào mà không phải thì thế nào?” Tiêu Hồng Phi đáp.

Nếu đã trả lời như vậy, tám phần là không phải, Chu Du khẽ mỉm cười dưới đáy lòng nói: “Ta tên là Chu Du, chưa thỉnh giáo đại danh của huynh?”

Tiêu Hồng Phi nhú mày, Chu Du, cái tên này hắn từng nghe qua, hắn ta là huynh đệ kết nghĩa của Tôn Sách, nghe nói là người có tài mưu lược kiệt xuất. Ban đầu đến Hoàn Thành hắn cũng dự định đi gặp Tôn Sách một lần, chỉ là việc đó nhất định phải vào sau khi tìm được nàng.

“Ta rất bội phục võ công của huynh, nếu như không chê, chúng ta kết giao bằng hữu được không?” Chu Du nhìn hắn bằng ánh mắt thâm trầm, nói tiếp.

“Người nửa đêm lên vào nhà của người khác, chẳng lẽ chỉ là để kết giao bằng hữu sao?” Tiêu Hồng Phi lạnh lùng nói, mặc kệ thế nào thì ý đồ đến của hắn vẫn rất khả nghi.

Chu Du nhàn nhạt nở nụ cười: “Đương nhiên không phải vậy, chỉ là ngẫu nhiên đụng phải huynh mà thôi, như vậy đi, ta mời huynh ngày mai đến Tôn phủ làm khách, chờ ngày mai huynh tới ta sẽ nói rõ với huynh về nguyên nhân tới nay ta tới đây được chứ?”

Tiêu Hồng Phi suy nghĩ một chút, gật đầu. Ban đầu cũng có dự định gặp hai huynh đệ này, nếu đã vào tình huống này nhận được lời mời của hắn, chọn ngày không bằng gặp ngày.

Cửa “két” một tiếng bị nhẹ nhàng đẩy ra, đánh thức Hoa Tố Vấn trong giấc ngủ không sâu. Kể từ khi bị ép gả đến Tôn phủ, lúc ngủ nàng trở nên rất cảnh giác. Nàng nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc nhẹ nhàng đi vào cửa rồi kéo ngăn tủ lấy chăn đệm ra nhưng nàng không hề động.

Chu Du khẽ chặn đệm xuống, nhẹ nhàng đi đến trước giường, nhìn thấy nàng đang nghiêng người đưa lưng về phía bên ngoài giường mà ngủ. Hắn yên lặng nhìn nàng một lúc, nhớ tới chuyện buổi sáng nàng giúp mình xoa cổ, trong lòng một mảnh mềm mại. Hắn nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve một chút lên mái tóc rối tung xõa ở sau lưng nàng, sau đó từ trong lòng lấy ra dây buộc tóc kia, lặng lẽ đặt bên gối nàng. Mặc kệ như thế nào, hắn sớm muộn cũng sẽ làm cho nàng nhận lấy dây buộc tóc kia.

Hắn ở bên giường! Cho dù tiếng bước chân của hắn rất nhẹ nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được hơi thở của hắn chạm rai đến gần. Khi tay hắn sờ lên tóc nàng, dưới đáy lòng nàng run lên một chút, trong nháy mắt hạ quyết tâm, chỉ cần hắn có cử chỉ gì vượt rào liền lập tức phản kháng, nhưng mà, hắn cũng không làm gì, chỉ là khẽ vuốt tóc nàng một chút.

Lúc Hoa Tố Vấn nghe thấy tiếng hắn trái chân đệm trên đất, trong lòng liền thờ phào nhẹ nhõm. Nàng biết, dạng nam nhân kiêu ngạo như hắn luôn xem thường việc cưỡng bách nữ nhân, cái hắn muốn chính là chinh phục!

Bỗng nhiên, nàng nhớ tới tình cảnh một năm trước tại ngôi miếu đồ nát, khi chàng ấy cời sạch áo, quả thật làm cho lòng nàng cảm thấy sợ hãi. Kỳ thật chàng ấy và Chu Du là cùng một dạng, đều là nam nhân kiêu ngạo, bây giờ cuối cùng nàng đã hiểu, lúc đó chàng ấy chỉ là đang hù dọa nàng. Nghĩ tới đây, nàng nhìn không được khẽ nở nụ cười, tình cảm của nàng dành cho chàng ấy bắt đầu từ khi nào? Là từ lần đầu tiên trông thấy chàng ấy, hay từ khoảnh khắc chàng ấy đem trường sam ném lên người nàng?

Tiêu Hồng Phi, chàng có biết ta nhớ chàng nhiều lắm không?

“Huynh thật sự muốn đi sao!” Tiểu Kiều lo lắng đi theo sau lưng Tiêu Hồng Phi hỏi, trong lòng có chút sợ hãi, sợ huynh ấy tìm được nàng ta, càng sợ sau khi huynh ấy tìm được nàng ta rồi sẽ mang nàng ta đi. Tôn Sách và Chu Du là ai, bọn họ là nhân vật oai phong một cõi, làm sao có thể dễ dàng chịu để cho huynh ấy mang nàng ta đi, nàng sợ đến cuối cùng sẽ mất đi huynh ấy.

“Ta muốn đi.” Tiêu Hồng Phi trả lời, hắn có chút bất ngờ với phản ứng của Tiểu Kiều, nàng ta đối với chuyện hắn đi bái phỏng Tôn Sách dường như phản ứng hơi quá. Nàng ta đang lo lắng chuyện gì?

Tiểu Kiều dừng bước, kinh ngạc nhìn bóng dáng người đó ra khỏi cửa, nàng biết nàng căn bản không ngăn được huynh ấy, nam nhân như huynh ấy chắc chắn sẽ không bị người khác chi phối, ngoại trừ nữ nhân kia!

Tôn phủ.

Tiêu Hồng Phi khẽ uống một ngụm trà thơm trong chén, nhàn nhạt liếc nhìn Chu Du ngồi ở đối diện.

Tối hôm qua trong bóng tối nên không thấy rõ dung mạo hắn ta, hôm nay vừa nhìn quả nhiên không tầm thường. Nhất là đôi mắt, dường như rất giống của một người nào đó, đúng, chính là đôi mắt trên đôi Ngọa Long kia. Trong ánh mắt bọn họ đều lộ ra một loại hào quang, đó là loại hào quang bình tĩnh mà trí tuệ, tựa như có thể hoàn toàn nhìn thấu thế giới này vậy.

Chu Du đón nhận ánh mắt quan sát của Tiêu Hồng Phi, khẽ mỉm cười, hắn nhìn quả không sai, nam nhân này không chỉ có một thân võ nghệ cao cường mà ý chí cũng nhất định rất kiên cường, nam nhân như vậy trong lòng sẽ không thể không có chí lớn, nếu như sử dụng hắn ta đúng chỗ, trên con đường lập nên nghiệp lớn của hắn và đại ca, hắn ta sẽ là một vũ khí sắc bén!

“Quen nhau lâu như vậy, ta còn chưa biết công tử họ gì tên gì đấy.” Chu Du khẽ uống một ngụm trà, thản nhiên nói.

“Tiêu Hồng Phi.”

“À, Tiêu công tử.” Chu Du ung dung nói tiếp: “Không biết, trong lòng Tiêu công tử có chí hướng to lớn hay không?”

“Nghe nói hôm nay trong phủ có khách đến.” Vũ nhi ngồi bên cạnh Hoa Tố Vấn, vừa làm nữ công trên tay vừa nói.

Hoa Tố Vấn không trả lời, kinh ngạc nhìn dây buộc tóc trong tay. Đó là thứ sáng sớm hôm nay nàng phát hiện bên gối, có lẽ tối qua hán đế ở đó.

“Là Chu công tử tặng tỷ phải không?” Vũ nhi quay đầu nhìn dây buộc tóc trong tay nàng, khẽ mỉm cười hỏi.

“Ta không thể nhận.” Hoa Tố Vấn nói, đem dây buộc tóc đặt trên mặt bàn cách bọn họ một khoảng.

“Vì sao?” Vũ nhi nhìn nàng, “Chu công tử là nam nhân nổi tiếng anh tuấn ở vùng Giang Đông này, lại đối tốt với tỷ như vậy, vì sao tỷ không thể tiếp nhận? Mặc dù tỷ bị gả vào thay muội muội của muội, nhưng muội cảm thấy việc này đối với tỷ cũng chưa hẳn không phải là một nhân duyên tốt.”

“Nhân duyên tốt?” Hoa Tố Vấn cười lạnh một tiếng, “ngươi tình ta nguyện mới là nhân duyên tốt.”

Sự giận dữ trong giọng nói của Hoa Tố Vấn làm cho Vũ nhi bất ngờ, nàng ta để nữ công xuống, thăm dò nhìn chăm chăm vào mắt nàng một lúc, nhỏ nhẹ hỏi: “Chẳng lẽ tỷ đã có người trong lòng?”

Một nha hoàn vội vã đi vào bẩm báo: “Phu nhân, Tôn tướng quân mời người và Chu phu nhân cùng ra dự tiệc đón khách.”

“Hả?” Vũ nhi hơi có chút bất ngờ, đây là lần đầu tiên Tôn Sách mời nàng ra ngoài cùng ăn với khách. “Hôm nay là vị khách nào đến vậy?” Nàng hỏi, xem ra vị khách này nhất định là người Tôn Sách khá coi trọng.

“Là một vị công tử, cụ thể nô tỳ cũng không rõ lắm, tướng quân chỉ nhấn mạnh mời Chu phu nhân cùng ra dự tiệc.” Nha hoàn trả lời, trong đầu lại hiện ra gương mặt anh tuấn kia, mọi người đều nói Chu công tử là người anh tuấn đệ nhất Giang Đông, nhưng vị công tử kia so với Chu công tử tuyệt đối không hề thua kém, nghĩ như vậy, trên mặt nàng ta không khỏi lặng lẽ xuất hiện một đóa mây đỏ.

“Chu công tử cũng ở đó sao?” Vũ nhi lại hỏi, không biết là ai mà có thể khiến huynh đệ hai người coi trọng như vậy.

“Ta không đi.” Hoa Tố Vấn lạnh lùng nói. Nàng không phải Chu phu nhân, cũng không muốn hành động như Chu phu nhân trước mặt người khác.

“Nhưng mà...” Nha hoàn chần chờ, nếu như nàng ấy không đi, bản thân cũng khó bẩm báo, nhưng vị Chu phu nhân này tính tình lạnh nhạt là chuyện toàn bộ hạ nhân trong quý phủ đều biết.

“Ngươi không cần khó xử, ngươi chỉ cần chuyển nguyên văn lời nói của ta với Chu Du là được. Ngai ấy sẽ không trách tội ngươi.” Hoa Tố Vấn nhìn ra tâm tư của nha hoàn.

“Hoa tỷ tỷ, vì sao tỷ không đi?” Vũ nhi nhìn nàng ấy, có lúc nàng thật không thể hiểu rõ cuộc trong lòng nàng ấy đang nghĩ gì.

“Không phải ta đã nói rồi sao, ta không phải là thê tử của ngài ấy, cho nên ta không đi.”

“Nhưng mà, nam nhân rất sĩ diện, tỷ không nên khiến ngài ấy mất thể diện ở trước mặt bằng hữu của mình. Hơn nữa dù thế nào Chu công tử cũng là nhân vật nổi danh ở Giang Đông!”

“Nên ta sớm đã nói rõ với ngài ấy rồi, nếu ngài ấy đã biết rõ tính tình của ta, cần gì phải làm chuyện như vậy, ta mặc kệ ngài ấy sĩ diện hay không sĩ diện, ta chỉ làm chuyện ta muốn làm.” Hoa Tố Vấn vô tình nói. Chu Du đối tốt với nàng, nàng không phải không biết, chỉ là cho dù thế nào thì trong lòng nàng cũng sẽ không chứa thêm người thứ hai. Chỉ có đối với hán tuyệt tình biết đâu còn có cơ hội làm cho hán đuổi mình đi. Hoặc là thoát thân hoặc là hủy diệt, tuyệt sẽ không có loại khả năng thứ ba!

“Tiêu huynh, huynh và Kiều lão gia là bằng hữu sao?” Chu Du mang theo mỉm cười đặc trưng của hán nhìn Tiêu Hồng Phi hỏi.

“Không phải.”

“Vậy tại sao huynh lại ở Kiều phủ?”

“Ta và tiểu thư Kiều gia... có thể xem là bằng hữu.”

“Ồ? Vậy à, đã như thế sao trong ngày hôn lễ của ta và đại ca lại không nhìn thấy Tiêu huynh tham gia?” Chu Du hỏi tiếp, chỉ đơn giản là bằng hữu thôi sao? Hán và các nàng rốt cuộc là quan hệ gì một lát nữa các nàng đến đây sẽ biết ngay.

Tiêu Hồng Phi nhướng mày, hán có chút không hiểu rõ vì sao Chu Du lại hỏi mình như vậy, hôn lễ của bọn họ có liên quan gì với hán.

Quả nhiên có vấn đề! Chu Du nhìn ra sự kinh ngạc của hán, trong lòng càng thêm chắc chắn một việc, nàng nói là sự thật. Hán nhất định là bằng hữu của Kiều nhị tiểu thư thật kia, nhưng cũng không quen biết Kiều đại tiểu thư và nàng. “Đại ca ta cưới chính là đại tiểu thư của Kiều gia, ta cưới là nhị tiểu thư của Kiều gia, huynh là bằng hữu của đại tiểu thư, hay là bằng hữu của nhị tiểu thư?” Chu Du chậm rãi nói.

Chẳng lẽ cái Kiều gia kia chính là Kiều gia trong lời dân chúng! Tiêu Hồng Phi bị sự thật mơ hồ này làm cho kinh hãi một chút, hán chưa từng nghĩ đến Tuyệt Nhi sẽ có quan hệ với Kiều gia tiếng tăm lừng lẫy ở Hoàn thành. Hán vốn cho rằng nàng ta chỉ là thiên kim tiểu thư nhà giàu có mà thôi. Đến lúc này hán mới đột nhiên hiểu rõ vì sao lúc đầu nàng ta lại nói với mình là không có nhà, nhưng sau khi trở lại Hoàn thành nhìn thấy Kiều gia gả nữ nhi lại bảo hán đưa nàng ta về nhà. Thì ra nàng ta không muốn về nhà chỉ vì muốn trốn tránh hôn lễ này, nhưng mà, hai nữ nhi của Kiều gia đều gả đi, đây là chuyện mọi người đều biết, xem ra nhất định là có nữ nhân đáng thương thay nàng gả đi! Hiện tại Chu Du hỏi hán như vậy, hán khó mà nói, bởi vì nếu như hán

nói là bằng hữu của nhị tiểu thư, như vậy chờ nữ nhân thay thế kia vừa ra tới không biết hẳn là ai thì tất cả mọi chuyện liền bị lộ tẩy, như vậy ắt sẽ đưa đến càng nhiều phiền toái hơn.

Đang lúc Tiêu Hồng Phi do dự nên trả lời Chu Du thế nào thì nha hoàn liền đến giải vây cho hắn. “Phu nhân nói người lập tức tới ngay, nhưng mà Chu phu nhân nói...” Nha hoàn nói.

“Nàng nói gì?” Chu Du hỏi, hắn lơ mờ đoán được nàng sẽ có biểu hiện gì.

“Người nói người không đến.” Nha hoàn cẩn thận đáp.

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Càng Ngày Càng Gần

Hoa Tố Vấn lẳng lặng ngồi trong phòng, nhẹ nhàng vuốt ve cây trầm ngọc trong tay, ta là thê tử của chàng, ta sẽ chỉ là thê tử của mình chàng, đứng không! Nàng từ từ đem tóc ở sau ót của mình cuốn lại, cắm trầm ngọc vào, nhưng mà tóc lại quá ngắn, rất nhanh liền xổ xuống, trầm ngọc cũng trượt xuống theo. Nàng ngẩn ngơ nhìn cây trầm ngọc rơi xuống một lúc, trong lòng lại phiền muộn, khi nào nàng mới có thể cùng chàng ấy sống một cuộc sống bình thường đây?

“Cây trầm rất đẹp, chỉ tiếc nàng không dùng được.” Chu Du đi vào, làm xáo trộn không khí nhàn nhạt u buồn trong phòng.

Hoa Tố Vấn nhanh chóng cất cây trầm vào trong lòng, nhìn về phía nam nhân trong phòng.

“Hiện tại nàng cần dùng chính là cái này.” Chu Du nhìn thấy dây cột tóc đặt ở trên bàn, cầm lên, đến gần nàng, “nào, để ta cột lên giúp nàng.” Trong giọng nói của hắn có một loại dịu dàng.

“Ta không cần.” Giọng nói Hoa Tố Vấn vẫn lạnh lùng như trước, nàng không tự giác nghiêng người qua một bên, cách xa hắn một chút.

“Sớm muộn cũng có một ngày ta sẽ làm cho nàng cam tâm tình nguyện buộc nó trên tóc!” Chu Du hơi tức giận, động tác không tự giác của nàng đã chọc giận hắn. Thử nghĩ xem Chu Du hẳn nếu muốn lấy thê tử thì có dạng nữ nhân gì cưới không được? Từ danh môn khuê tú đến con gái một, nhờ bà mai đến gần như đập hồng cửa nhà hắn, chỉ có nàng là không biết tốt xấu như vậy! Nghĩ tới đây, hắn đặt mạnh dây cột tóc lên trên bàn, lạnh lùng nói với nàng: “Nàng thu dọn y phục một chút, hai ngày nữa chúng ta sẽ nhỗ trại rồi đi!” Nói xong liền bỏ đi.

“Huynh thật sự muốn dốc sức cho Tôn Sách sao?” Tiểu Kiều nhìn Tiêu Hồng Phi thu dọn hành lý, trong lòng đau đớn không ngừng. Cho dù huynh ấy không tìm được nàng ta thì đến cuối cùng nàng vẫn phải mất đi huynh ấy.

“Ừ, ngày mai ta sẽ đến trong doanh ở, ngày kia chúng ta nhỗ trại rồi đi.” Tiêu Hồng Phi cũng không quay đầu lại đáp. Có lẽ Tôn Sách chính là mình chủ mà hắn muốn tìm, mặc dù hắn ta tuổi còn trẻ, nhưng mà lúc này hắn ta đã có được tấm lòng có thể chứa được trăm họ. Hắn ở Tôn phủ ngồi nửa ngày, Tôn Sách tiếp đãi hắn rất nhiệt tình, đối xử chân thành giống như huynh đệ, chính sự chân thành của hắn ta đã làm cảm động hắn.

“Huynh... không tìm nàng ấy nữa sao?” Tiểu Kiều thử thăm dò, định dừng việc này để giữ hắn lại.

“Không phải ngươi nói nàng đã rời khỏi Hoàn Thành rồi sao?” Tiêu Hồng Phi dừng động tác trong tay, xoay người lại đối mặt với nàng ta hỏi.

“A... đúng vậy.” Nàng chột dạ trả lời.

“Chờ chúng ta đánh bại Lưu Huân xong ta tự nhiên sẽ đi tìm nàng ấy.” Nàng nhất định sẽ tự chăm sóc mình thật tốt, hắn biết rõ.

“Vậy ta cùng đi với huynh!” Tiểu Kiều không chút do dự nói.

“Ngươi đi với ta thế nào được? Chúng ta là đi đánh giặc. Huống chi, ngươi dùng thân phận gì để đối mặt với Tôn Sách và Chu Du? Chẳng lẽ ngươi muốn nói với bọn họ ngươi là nhị tiểu thư của Kiều gia sao?” Tiêu Hồng Phi lạnh lùng nói.

Tiểu Kiều run lên trong lòng, nàng cố hết sức giấu giếm thân phận nhưng cuối cùng huynh ấy vẫn biết rồi. Như vậy, huynh ấy đã biết nữ nhân thay nàng gả là ai chưa? Nàng cẩn thận nhìn vào mắt Tiêu Hồng Phi, trong mắt huynh ấy rất bình tĩnh, không có phần nộ, nàng thở phào nhẹ nhõm dưới đáy lòng. May quá, huynh ấy vẫn chưa nhìn thấy nàng ta.

Tiểu Kiều không nói thêm gì nữa, yên lặng rời khỏi phòng của hắn, nhưng mà trong lòng đã quyết định, bất kể như thế nào nàng cũng muốn đi theo huynh ấy! Nàng yêu huynh ấy, giống như huynh ấy yêu nữ nhân kia vậy.

“Ta muốn đi theo doanh.” Hoa Tố Vấn không hề nghĩ ngợi nói với Chu Du. Vừa rồi Chu Du nói với nàng, để cho nàng đi theo Vũ nhi cùng trở về quê nhà ở Giang Đông, bởi vì bọn họ phải đi đánh giặc, không tiện mang theo gia quyến.

“Vi sao?” Chu Du có chút ngạc nhiên, nữ nhân nghe nói đến chiến tranh chỉ e sợ trốn đi không kịp, chỉ có nàng là ngoại lệ.

“Thứ nhất, ta không phải là thê tử của ngài nên căn bản không cần thiết đi về quê nhà ngài. Thứ hai, ta muốn ở lại trong doanh để chữa bệnh cho mọi người.” Hoa Tô Vãn ngắn gọn nói ra ý nghĩ của mình. Nếu tạm thời không cách nào ở cùng chàng ấy, vậy trước tiên phát triển sự nghiệp của mình một chút vậy.

“Nàng là đại phu?” Chu Du hỏi, từ khi nàng trị cho hắn hết bị sái cổ có thể dễ dàng nhìn ra tính chuyên nghiệp của nàng, chỉ là, hắn chưa từng gặp qua nữ đại phu bao giờ.

“Ta là đại phu.” Hoa Tô Vãn khẳng định kiên nhẫn mạnh, “Các người phải đánh trận, không thể không có người bị thương, đến lúc đó trong doanh khẳng định cần đại phu.”

“Trong doanh chúng ta có đại phu rồi, huống chi, nàng là một nữ nhân.”

“Nữ nhân thì thế nào? Nữ nhân thì không thể làm đại phu sao?” Hoa Tô Vãn nhin không được giọng nói liền trở nên bén nhọn.

Chu Du nở nụ cười, có vẻ lòng tự trọng của nàng rất cao. “Ta không thể không nói, ta vẫn chưa từng gặp qua nữ đại phu, nhưng ta cũng không có ý coi thường nàng, ta nói nàng là nữ nhân, chỉ là vì không tiện, trong quân doanh toàn bộ đều là nam nhân, nam nữ thụ thụ bất thân, nàng làm sao chữa bệnh cho bọn họ?”

“Ta là đại phu, ở trong mắt ta, người chỉ có hai loại, đó chính là người khỏe và người bệnh, không phân biệt nam nữ!”

Đó là một luận điệu kỳ quái! Chu Du hơi kinh ngạc nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mắt, lúc nàng nói lời này, quanh thân tản mát ra một loại khí chất kỳ lạ, đó là loại khí chất hắn chưa bao giờ nhìn thấy ở trên người nữ nhân khác. “Trong quân doanh đều là nam nhân, bọn họ đã rất lâu chưa chạm qua nữ nhân, chẳng lẽ nàng không sợ sao?” Chu Du không nhịn được mà hỏi, hắn thật tò mò nàng sẽ trả lời như thế nào.

“Ngài không phải là quân sư sao? Từ trên danh nghĩa mà nói, ta vẫn là thê tử của quân sư. Ta nghĩ, bọn họ là không dám.”

“Lúc này, nàng ngược lại thừa nhận là thê tử của ta rồi?”

“Ta không có thừa nhận, ta nói chỉ là trên danh nghĩa.”

“Nàng lại có thể nói được rõ ràng như vậy!” Chu Du cười lạnh một tiếng, nữ nhân này quá tính quái, còn biết lợi dụng một số thứ, hắn dám khẳng định, trong lòng nàng chắc chắn vẫn có ý định chạy trốn như trước. Có điều đối với đề nghị của nàng, hắn lại động tâm, không phải ý là trong quân doanh thật sự cần một đại phu đến vậy, mà là hắn thật sự có chút không nỡ, hắn muốn giữ nàng bên cạnh, cho dù là mỗi đêm chỉ nhìn thấy bóng lưng của nàng đi nữa.

Đêm yên tĩnh, Tiêu Hồng Phi cô độc đứng trong gió lạnh, nhìn ngôi sao ở phương xa, trong mắt hắn thâm thúy, tràn đầy thâm tình.

“Nàng sẽ hiểu cho ta, phải không?” Hắn khẽ nói, trong tay cầm dây cột tóc nhạt màu kia, giống như đang cầm mái tóc của nàng vậy.

Hắn biết rõ, nàng nhất định sẽ hiểu cho hắn, mặc dù nàng chưa từng nói qua điều gì, nhưng từ trong ánh mắt nàng hắn có thể cảm giác được, tâm linh bọn họ là tương thông. Lần này, là cơ hội của hắn, là cơ hội để hắn tạo dựng sự nghiệp, đây là cơ hội hắn chờ đợi đã lâu.

“Chờ đánh xong trận này, ta nhất định sẽ đi tìm nàng, bất kể là chân trời góc biển, ta cũng phải tìm được nàng!” Tiêu Hồng Phi thề dưới đáy lòng. “Nàng nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt!” Hắn khẽ nói trong gió, hy vọng chúng có thể giúp hắn truyền lại tiếng lòng.

Gió mang theo lời dặn dò nhẹ nhàng kia thổi qua rừng trúc, thổi ra sân nhỏ, thổi vào Tôn phủ, xuyên thấu qua khe hở cửa sổ thổi tới bên tai Hoa Tô Vãn.

Hoa Tô Vãn nhẹ nhàng từ trên giường ngồi dậy, trong bóng tối, nàng nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của Chu Du. Vừa rồi nàng mơ một giấc mộng, trong mộng lơ mơ nghe được giọng nói của chàng ấy, hình như chàng ấy đã nói với nàng là phải tự chăm sóc mình thật tốt.

“Ta nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, ta sẽ khỏe mạnh chờ đến một ngày có thể cùng chàng đoàn tụ.” Nàng thầm nói dưới đáy lòng, lại có một loại cảm giác, dường như chàng ấy càng ngày càng gần mình.

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Gặp Nhau Mà Không Thể Nhận Nhau

Một trận đánh trên sông Nghi(*) đã giành được toàn thắng, thu được hơn một ngàn chiến thuyền, Tôn Sách cực kỳ vui mừng, hạ lệnh trong doanh giết heo mổ dê, ăn mừng một ngày, để khao hậu hĩnh cho các tướng sĩ đã vất vả.

Sông Nghi(*): là một con sông bắt nguồn từ tỉnh Sơn Đông, chảy vào tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Ai muốn biết rõ thêm thì cứ vào hỏi bác google nha :3

Toàn bộ quân doanh đều hoan hô vui mừng, chỉ có một nơi phát ra tiếng kêu la thảm thiết liên tục, đó chính là trong lều của quân y.

Hoa Tổ Vắn xắn tay áo đang xử lý vết thương của một binh sĩ bị đao chém. “Có chút đau, bắt quá một tý là xong ngay.” Nàng lấy rượu tự mình điều chế ra dùng khử trùng bôi lên miệng vết thương của binh sĩ, dẫn tới một hồi gào thét như đang giết heo vậy.

Quân y Trương Cảnh bên kia đang trị thương quay đầu lại nhìn, nhưng động tác trên tay cũng không dừng lại chút nào: “Người xem người, bây giờ cũng không có binh sĩ nào muốn tìm người trị thương, người luôn làm cho bọn họ đau càng thêm đau.” Ông không thể không bội phục, người thiếu niên trẻ tuổi tuổi mấy này lại có y thuật thật cao minh như vậy, binh sĩ nào qua tay hắn xử lý thì vết thương hình như đều rất nhanh khỏi hẳn, nhưng mà, trong quá trình hắn trị thương phương pháp cũng rất cứng rắn, thường làm cho những binh sĩ kia đau đến chết đi sống lại.

“Đau đớn hiện tại chỉ là tạm thời nhất định phải chịu, đây là vì để về sau sẽ khỏi hẳn.” Hoa Tổ Vắn cũng không ngần đầu lên trả lời, nàng biết rõ ý nghĩ trong lòng Trương Cảnh, nhưng mà nàng trước sau không thể gạt bừa với cách làm của ông ta, chỉ đơn giản dùng nước rửa sạch miệng vết thương sau đó liền bôi thuốc sẽ làm cho xác suất bị nhiễm trùng tăng lên rất nhiều.

Lều vải bị vén lên, quân sư anh tuấn phóng khoáng đi vào, Trương Cảnh khẽ mỉm cười, thu hồi ánh mắt dừng trên người thiếu niên tuổi mấy kia quay đầu trở lại. Ông có thể hiểu được tâm tình của quân sư, ở tại nơi có đủ loại nam nhân này thì thiếu niên tuổi mấy như vậy sẽ làm cho mọi người mơ mộng không cùng, cho dù hắn ta là quân sư cũng không ngoại lệ, thiếu niên này thật sự là rất tuổi trẻ, tuổi trẻ đến mức làm cho ông phải hoài nghi hắn ta là nữ nhân, nhưng mà, chưa từng có nữ nhân làm đại phu.

“Com đã đưa đến trong lều của ta rồi, đi ăn com thôi.” Chu Du nhìn Hoa Tổ Vắn nói, hắn cố ý đem giường của Hoa Tổ Vắn đặt trong lều của hắn là vì không để thân phận nữ nhi của nàng bị bại lộ, thế nhưng việc ấy lại dẫn đến lời đồn lưu truyền ở trong quân doanh, lời đồn nói quân sư của bọn họ vừa yêu nữ nhân vừa yêu nam nhân.

“Chờ một chút, để ta băng bó vết thương của hắn xong đã.” Trong giọng nói có ý đề thấp để nghe thô của Hoa Tổ Vắn không có một chút tình cảm, tay nàng luột đem vải quấn ở trên đùi của người bị thương kia.

Chu Du hơi nhíu mày, mặc dù hắn biết rõ nàng đang trị bệnh cứu người, nhưng mỗi lần trông thấy tay nàng chạm vào nam nhân khác, trong lòng lại luôn có chút không vui. “Người nhanh một chút.” Hắn dặn dò một câu, đi ra khỏi lều, không thể nhìn tiếp nữa, nếu không hắn không thể bảo đảm mình có thể kéo nàng từ trong lều này ra ngoài hay không.

Kỳ thật ngay ngày hôm sau khi nàng giả nam trang làm quân y, hắn liền hối hận, vì thế hắn đã từng phái người hộ tống dự định đưa nàng trở về quê nhà ở Giang Đông, nhưng mà vì thế nàng đã hung hăng cùng hắn cãi nhau một trận. Cuối cùng, hắn vẫn phải thỏa hiệp, đơn giản là vì trong lúc nàng và hắn cãi nhau giọng nói của nàng lộ ra vô tình cùng kiên quyết, hắn bỗng nhiên có chút sợ nàng sẽ chạy mất, vì vậy hắn đành phải tiếp tục giữ nàng ở bên cạnh, ít nhất như vậy nàng không dễ dàng chạy trốn được.

“Nhanh lên, nhanh lên!” Một binh sĩ thúc giục một binh sĩ khác vội vã đi về phía lều trại quân y.

“Xảy ra chuyện gì, tại sao lại hoảng hốt như vậy?” Chu Du ngăn bọn họ lại hỏi.

“Là Tả Tướng quân, ngài ấy bị trúng tên!” Binh sĩ trả lời.

“A! Hắn hiện đang ở đâu?” Chu Du trong lòng căng thẳng, vội hỏi.

“Đã đưa vào trong lều rồi, thuộc hạ đang muốn mời đại phu qua xem.” Binh sĩ trả lời.

“Ừ, vậy các người mau vào mời đi! Ta đi sang lều của hắn xem trước một chút.” Chu Du nói xong đi nhanh về phía lều của Tả Tướng quân.

“Tốt lắm, chỉ cần như vậy chờ đến mười ngày sau là vết thương có thể liền lại.” Hoa Tổ Vắn băng bó xong còn không quên dặn dò binh sĩ vài câu.

Ngoài cửa một binh sĩ vội vã tiến vào, nhìn thấy trước mặt Hoa Tổ Vắn đã không còn người bệnh, liền kéo nàng lại nói: “Mau đi theo ta, Tả Tướng quân của chúng ta đã bị trúng tên!” Hoa Tổ Vắn vội vã thu xếp hòm thuốc một chút, sau đó theo binh sĩ kia rời khỏi lều.

“Tiêu huynh, huynh thấy sao rồi?” Trên mặt Chu Du có lo lắng, khả năng nhìn người của hắn không tồi, Tiêu Hồng Phi này quả nhiên là một viên hổ tướng, không chỉ có võ nghệ cao cường, còn am hiểu hành quân bày trận, xác thực là một tướng tài. Mấy ngày qua, hắn anh dũng tác chiến, Chu Du vô cùng bội phục, sớm đã coi hắn như huynh đệ mà đối đãi.

“Chỉ là trúng tên thôi có gì đâu, những binh sĩ kia quá hoảng sợ rồi.” Tiêu Hồng Phi lớn tiếng nói, trên người hắn chỗ nào cũng có vết thương, mũi tên này hắn cũng không để trong lòng. “Người tới đây, giúp ta rút tên ra!” Hắn nói với một thuộc hạ đứng ở bên cạnh.

“Đừng hành động lỗ mãng, đại phu lập tức tới ngay, chờ hắn tới rồi sẽ giúp huynh rút ra.” Chu Du vội vàng khuyên can.

Lều vải vén lên, cùng với tiếng hô khẩn trương của binh sĩ: “Đại phu đến rồi, đại phu đến rồi!” Hai người đi vào lều.

Tiêu Hồng Phi lơ đãng quay đầu nhìn người bước vào, nhưng mà, ánh mắt của hắn lập tức ngưng đọng.

Là nàng! Là người mà hần ngày nhớ đêm mong! Trong nháy mắt trái tim của hần tràn ngập vui mừng, làm cho hần nhin không được muốn nhào qua ôm nàng vào lòng thật chặt.

Là chàng ấy! Là người mà lòng nàng ngàn vạn nhớ nhung! Trong nháy mắt trái tim nàng bị vui sướng dâng lên bao phủ, kích động làm cho tay nàng khẽ run lên.

Hai tâm mắt nóng rực giao quần trong không khí, tình cảm nhớ nhung vô vắn xuyên thấu qua ánh mắt rót vào lòng lẫn nhau, làm cho thời gian trong nháy mắt dường như dừng lại.

Nhưng mà lý trí là kẻ địch rất lớn của tình cảm, mặc dù tình cảm trong lòng cuộn trào mãnh liệt, nhưng lý trí lại làm cho bọn họ rất nhanh ý thức được tình cảnh của đôi phương.

Hần không thể cứ như vậy mà cùng nàng nhận nhau, bởi vì như vậy ắt sẽ làm cho thân phận nữ nhi của nàng hoàn toàn bại lộ. Trong quân doanh có một nữ nhân trà trộn vào, tội có thể nhẹ cũng có thể nặng, còn phải xem người có quyền cao nhất trong doanh trại sẽ quyết định như thế nào, nhưng mà, với dung nhan tuyệt sắc của nàng như vậy, có thể dễ dàng thoát khỏi ý muốn chiếm hữu của nam nhân sao?

Nàng không thể cứ như vậy mà nhào vào trong lòng hần, bởi vì Chu Du đang đứng ở đây, hần vẫn luôn nhận định nàng là thê tử của hần, hần làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho nàng và nam nhân khác được, huống chi nam nhân kia còn là thuộc hạ của hần. Nàng biết rõ, Tiêu Hồng Phi có hoài bão, bấy giờ hoài bão ấy vừa mới bắt đầu thực hiện, nàng không thể chỉ trong chốc lát mà hủy đi tiền đồ của chàng ấy được!

Ánh mắt của bọn họ tiếp tục giao quần, nhưng mà trong lòng cả hai lại ra một quyết định thống khổ. Gặp nhau mà không thể nhận nhau là một việc thống khổ cỡ nào chứ!

“Tại sao là ngươi đến đây?” Lời của Chu Du làm cho bọn họ từ trong tình cảm mãnh liệt tỉnh táo lại.

“Trung đại phu còn có người bệnh.” Hoa Tổ Vấn trả lời đơn giản, tận lực che giấu không bình tĩnh ở trong lòng.

“À, vậy ngươi mau qua xem giúp Tả Tướng quân đi.” Chu Du đành phải nói.

Hoa Tổ Vấn bước nhanh đi tới, nhìn thấy trên vai trái Tiêu Hồng Phi cắm một mũi tên, trong lòng không khỏi quặn đau. Người nam nhân này! Chẳng lẽ còn ngại vết thương trên người mình không đủ nhiều sao, thật không biết bảo trọng chính mình gì cả!

“Huynh cảm thấy sao rồi?” Nàng nhẹ nhàng hỏi hần, thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một câu đơn giản như vậy.

Hần nhìn nàng khẽ mỉm cười, trả lời: “Không có việc gì, đây chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.” Bên trong nụ cười khẽ này lại chứa bao nhiêu là tình cảm.

“Huynh ráng chịu một chút, ta sẽ làm rất nhanh.” Hoa Tổ Vấn nói, liền xé toang y phục trên vai hần.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Thê Tử Của Người Khác

Tên cắm vào da thịt không quá sâu, máu chảy cũng không nhiều, Hoa Tổ Vấn cẩn thận quan sát miệng vết thương của hần một chút, hơi yên tâm. Cũng may tên bắn vào đầu vai, chỗ đó thịt nhiều, không đến mức tổn thương đến phổi, chỉ cần lấy tên ra, khử trùng cẩn thận, sẽ không có vấn đề lớn.

“Đốt nén.” Hoa Tổ Vấn ra lệnh cho binh sĩ trong lều, lấy dao giải phẫu trong hòm thuốc ra, cây dao đó chính là do người của Phi Thiên trại lúc trước căn cứ theo yêu cầu của nàng mà làm ra.

“Ta phải khử trùng cho huynh, sẽ có chút đau, ráng chịu một chút.” Hoa Tổ Vấn nhẹ nhàng nói, dùng bông gòn tự chế thấm một ít rượu nhè nhẹ lau sạch xung quanh miệng vết thương. Nàng cảm giác được bắp thịt ở đầu vai hần căng ra, không tự chủ ngừng tay lại, trong lòng lại có chút không nỡ. Trước kia cho dù người bệnh có kêu la thống khổ như thế nào nàng cũng chưa bao giờ nung tay, nhưng mà, giờ phút này nàng lại nung tay.

Hoa Tổ Vấn hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm tình một chút, lại lần nữa lau miệng vết thương, sau đó hơ dao qua lửa. Bình thường loại tên lông vũ như thế này đều có mũi gai nhọn ở đầu, nếu trực tiếp rút tên ra sẽ làm tổn thương đến các mô cơ, nàng cần phải mở rộng ở xung quanh vùng bị mũi tên bắn trúng một chút, như vậy mới có thể lấy mũi tên ra mà không làm tổn thương đến các bộ phận ở xung quanh. “Ráng chịu một chút.” Nàng nói lại lần nữa rồi vạch lưỡi dao xuống.

Chu Du lặng lẽ đứng một bên nhìn, đây là lần đầu tiên hần xem toàn bộ quá trình nàng trị bệnh cứu người, bình tĩnh cùng thuận thực của nàng làm cho trong lòng hần nhin không được mà bội phục. Một nữ nhân mà lại có kỹ thuật cao về mặt y thuật như vậy là việc không dễ dàng, điều này làm cho hần càng thêm xác định thân phận của nàng, nàng tuyệt đối không phải là nhị tiểu thư Kiều gia ở Hoàn thành! Thế nhưng, mặc kệ nàng có phải hay không, hần đã nhận định nàng. Chỉ có nữ nhân thông minh xinh đẹp như vậy mới có thể làm cho Chu Du hần cả đời quý trọng. Nhưng mà... dường như có điểm

bất thường, tuy hẳn không nói rõ được bất thường ở chỗ nào nhưng dù sao không khí hình như không bình thường lắm, đáy lòng của hẳn lại có một chút bất an mơ hồ.

Hoa Tổ Vấn bôi thuốc lên vết thương, thuần thực băng bó lại, hỏi: “Áo trong của huynh để ở đâu?”

“Trong tay nài trên giường.” Tiêu Hồng Phi trả lời.

Hoa Tổ Vấn đi qua, lấy ra một cái áo trong từ tay nài, thuần thực tự nhiên giúp hẳn mặc vào, nói: “Không sao rồi, mấy ngày nữa sẽ ổn thôi.”

“Cảm ơn người.” Tiêu Hồng Phi nhìn nữ nhân trước mắt giữa lòng mây lộ ra lo lắng, trong lòng dâng lên ngọt ngào, không kiềm được mà cười với nàng, mặc dù trong lòng có thật nhiều lời nói ngọt ngào nhưng lại chỉ có thể nói ra ba chữ đơn giản này.

Hoa Tổ Vấn nhìn gương mặt anh tuấn thoáng mang chút tái nhợt trước mắt, nhìn ra trong nụ cười của hẳn có chứa thiên ngôn vạn ngữ, nhàn nhạt cười đáp lại hẳn. Hai người yêu nhau hiểu nhau, cho dù không có thiên ngôn vạn ngữ cũng có thể biết trong lòng cả hai đang nghĩ gì.

Thật sự có chút không bình thường, Chu Du nhăn mày lại, nàng lại cười, hẳn chưa từng nhìn thấy nàng cười qua như vậy, nụ cười kia tuy là nhàn nhạt nhưng lại mang theo thỏa mãn cùng hạnh phúc! “Các người đi ra ngoài trước đi.” Hẳn lạnh lùng hạ mệnh lệnh với binh sĩ trong lều.

Trong lều chỉ còn lại ba người, không khí trong lúc đó đột nhiên trở nên kỳ quái. Chu Du tiến lên một bước, một tay ôm eo Hoa Tổ Vấn cười nói với Tiêu Hồng Phi: “Tiêu huynh, trong doanh không có người nào biết, nhưng ta xem huynh như huynh đệ nên muốn cho huynh làm quen với nàng một chút, nàng thật ra là thê tử mà ta vừa mới cưới không lâu.”

Những lời này giống như một tiếng sét đánh thẳng vào lòng Tiêu Hồng Phi, nụ cười trên mặt hẳn còn chưa tắt trong nháy mắt đã cứng lại. Thê tử! Thê tử! Nàng lại trở thành thê tử của người khác! Hẳn nhìn về phía Hoa Tổ Vấn, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

“Ta không phải!” Hoa Tổ Vấn phản bác, tránh né cánh tay Chu Du đang ôm eo nàng.

“Tại sao lại không phải? Chúng ta đã bái đường!” Chu Du tăng thêm sức lực ôm eo nàng, cười nói với Tiêu Hồng Phi: “Tiêu huynh đừng chê cười, nàng ấy bị ta chiều thành hư nên thường nói ra những lời không thật lòng.”

“À, hóa ra là Chu phu nhân.” Giọng nói của Tiêu Hồng Phi cũng có chút trở nên lạnh lẽo làm cho tim Hoa Tổ Vấn không kim được co thắt lại.

“Được rồi, chúng ta cũng không nên quấy rầy Tiêu huynh nghỉ ngơi, ngày mai nàng lại đến giúp huynh ấy thay thuốc đi.” Chu Du mặc dù mang theo cười, nhưng lời nói ra lại đâm vào tim hai người còn lại.

“Vậy thứ cho ta không tiễn.” Tiêu Hồng Phi lạnh lùng nói.

Trong lòng Tiêu Hồng Phi quặn đau từng đợt, hẳn vạn lần không ngờ, nàng thê tử mà lại thành thê tử của Chu Du. Hai tháng trước nàng ghé vào tai hẳn nói lời ní non còn chưa mất hẳn, vì sao, hai tháng sau, bên cạnh nàng đã có nam nhân khác? Là bởi vì hẳn ta anh tuấn phóng khoáng hơn hẳn sao? Là bởi vì hẳn ta có địa vị có tiền tài hơn hẳn à?

Hẳn hưng hăng nắm một góc bàn, trái tim của hẳn mới vừa rồi còn nóng như lửa thế mà bây giờ bỗng chốc đã rơi vào hầm băng. Vừa rồi, lúc nàng giúp hẳn băng bó vết thương, vẫn là dịu dàng như vậy, nàng thậm chí còn cười với hẳn, đó là nụ cười mang theo hạnh phúc mà hẳn quen thuộc. Vì sao, nàng đã gả cho người khác vì sao lại còn trêu đùa trái tim hẳn! Hẳn nhất định phải tìm nàng để hỏi cho rõ ràng!

“Ngài làm gì thế!” Trong doanh trường, Hoa Tổ Vấn tránh thoát khỏi tay Chu Du rống giận.

“Phải là ta hỏi nàng mới đúng, nàng làm gì thế!” Chu Du cũng rống lên.

“Vì sao ngài phải nói ra thân phận của ta trước mặt người khác?”

“Vậy phải hỏi nàng rồi, vì sao nàng lại cười như vậy trước mặt nam nhân khác?” Lúc Chu Du nói câu này lại ngoài ý muốn cảm thấy lời của mình thế nhưng lại mang theo ghen tuông nặng như vậy.

“Chuyện đó không liên quan đến ngài, ta thích cười với ai thì cười với người đó.” Giọng nói của Hoa Tổ Vấn nhỏ đi một ít, trong lòng có chút thấp thòm không yên, không phải hẳn đã nhìn ra gì rồi chứ?

“Ta là tướng công của nàng mà nàng còn chưa từng cười với ta như vậy, nàng dựa vào cái gì mà cười như vậy với hẳn!”

“Ta đã nói rất nhiều lần rồi, ta không phải là thê tử của ngài, ngài cũng không phải là tướng công của ta!”

“Ta cũng đã nói với nàng rất nhiều lần, ta đã nhận định nàng là thê tử của ta rồi!” Chu Du nổi giận dùng dùng găm lên, “nàng đừng mong ta sẽ dễ dàng để cho nàng thân mật với nam nhân khác!” Cho dù là người tao nhã đến đâu, độ lượng đến thế nào đi nữa khi đối mặt với loại chuyện này cũng không thể kiềm nén được.

Hoa Tổ Vấn không nói thêm gì nữa, nàng nhìn về mặt tức giận của Chu Du, từ đáy lòng dâng lên một cảm giác chán nản. Hẳn đã nhìn ra vài thứ, cho nên hẳn mới cố ý nói ra thân phận của nàng trước mặt Tiêu Hồng Phi, hẳn làm như vậy là một loại cảnh báo trước cũng là một loại nhắc nhở. Điều này nói rõ, hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho Tiêu Hồng Phi và mình ở bên nhau, nếu như nàng muốn ở bên chàng ấy thì chỉ còn cách là rời xa quân đội này!

Nhưng mà, lý tưởng cùng hoài bão của chàng ấy phải làm sao bây giờ?

Bên trong nhà bếp của quân doanh, một thiếu niên đang vội vàng chuẩn bị món ăn cho yến tiệc chúc mừng vào tối nay. Thiếu niên này vóc người nhỏ gầy, khuôn mặt đen như than, hần chỉ xước hai chân trước của heo từ trên bàn lên thôi đã lão đảo vài cái, có vẻ vô cùng tốn sức.

Một đầu bếp từ bên ngoài đi vào, mang theo giọng điệu bát quái nói với những người đang làm việc bên trong: “Nghe nói Tả Tướng quân anh dừng thiện chiến trong quân doanh chúng ta bị thương rồi!”

Thiếu niên đang quơ dao băm hai chân trước (NY : ở đây là đang băm chân heo nha mọi người) nghe vậy thân thể khẽ run rẩy một chút, không kiềm được mà dừng động tác trong tay.

“Thật sao! Bị thương có nặng không?” Trong nhà bếp có người hỏi.

“Vết thương dường như cũng không nặng lắm, là do đại phu có đáng về giống nữ nhân kia trị cho.” Người đầu bếp đó trả lời, hơi thần bí nháy mắt vài cái với mọi người rồi nói tiếp, “Ồ, mọi người biết không, quân sư của chúng ta còn vì đại phu kia trị thương cho Tả Tướng quân mà không vui đó.”

“Thật không, thật không, ta thấy rất kỳ quái, không phải nghe nói thê tử của quân sư chúng ta là một đại mỹ nhân nổi danh ở Hoàn thành sao, như thế nào ngài ấy còn có thể thích một nam nhân ẻo là như vậy!” Lập tức có người nói đùa theo.

“Vì người chưa nhìn thấy đại phu kia thôi, nếu như hần mặc y phục của nữ nhân vào tuyệt đối là một tuyệt sắc mỹ nữ! Ai bảo chúng ta đang ở quân doanh chứ, không có nữ nhân, cũng chỉ đành tìm một nam nhân để nhớ nhung thôi.” Người đầu bếp tự cho là đúng nói, còn bởi vì bản thân biết được một tin tức bát quái lớn như vậy mà đắc chí.

Thiếu niên gầy yếu tiếp tục băm hai chân heo, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vết thương của huynh ấy không sao là tốt rồi! Nhưng mà, nỗi nhớ nhung trong lòng dành cho huynh ấy lại càng ngày càng nhiều hơn, ý nghĩ muốn gặp huynh ấy chậm rãi tràn ngập trong đầu. Đêm nay, đêm nay mình nhất định phải gặp được huynh ấy!

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chỉ Có Nàng Mới Có Thể Ở Chỗ Đây

Đêm tối phủ xuống, trong doanh đốt lên từng đồng lửa, xua tan đêm đông lạnh giá, cũng chiếu sáng lên những khuôn mặt đang hưng phấn kia.

Hoa Tổ Vần ngồi một mình trong lều, nghe bên ngoài vang lên tiếng vui vẻ(*) liên tục không ngừng. Chàng ấy phải chăng cũng ở trong số đó, có phải cũng đang uống từng ngụm rượu lớn, ăn thịt và vui vẻ(*) hay không? Chàng ấy... Trong lòng có nhớ thì đã thế nào? Trong mắt nàng hiện ra ánh mắt lạnh như băng của người ấy, lòng không khỏi mơ hồ đau xót, nhất định chàng ấy cho rằng nàng đã thay lòng đổi dạ. Không! Bọn họ vất vả lắm mới gặp lại nhau được, bất luận thế nào cũng không thể để vì hiểu lầm mà khiến tình cảm của bọn họ nảy sinh vết nứt! Nàng nghĩ như vậy, liền không thể ngồi yên nữa, nàng vén màn che lều lên đi ra ngoài.

Vui vẻ(*): Vui vẻ ở đây có nghĩa là âm thanh của trò chơi oản tù tì nha (NY: lúc đầu mình còn tưởng đây là âm thanh đánh nhau ak :v)

Yến tiệc bên ngoài đang diễn ra trong khí thế hưng hực, nàng thấy Chu Du ở xa xa đang cùng vài vị tướng sĩ vui vẻ(*) uống rượu, nàng yên lặng đứng một lúc tìm kiếm bóng dáng Tiêu Hồng Phi ở trong đám người. Nhưng tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng hần đâu vì vậy nàng đi về phía lều của hần.

Khi còn cách lều của Tiêu Hồng Phi không xa, Hoa Tổ Vần nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, chàng ấy đang cúi người ỏi ở ngoài cửa lều, xem ra là đã uống quá nhiều. Lòng nàng thất lại, bước đi nhanh hơn, từ khi nàng biết chàng ấy tới nay, chưa từng nhìn thấy chàng ấy uống say tới vậy.

Trong đêm tối bỗng nhiên có một bóng dáng gầy yếu xuất hiện, đi đến diu chàng ấy, Hoa Tổ Vần ngây cả người, dừng bước. Đó là một thiếu niên gầy yếu, thiếu niên kia diu chàng ấy nhẹ nhàng vỗ lưng cho chàng ấy, đến khi chàng ấy ỏi hết toàn bộ những gì có trong dạ dày đứng thẳng lên được rồi mới ở bên tai chàng ấy nói câu gì đó. Sau đó, hai người liền đi về phía nơi vắng vẻ cách xa lều một chút. Hoa Tổ Vần hơi suy nghĩ một chút, liền lặng lẽ theo sát phía sau bọn họ.

Tiêu Hồng Phi chỉ cảm thấy trong dạ dày hần đang sôi trào liền không nhịn được muốn ỏi ra, hần là cố ý làm cho mình say, chỉ có như vậy tối nay hần mới có thể không nghĩ đến trong lều Chu Du sẽ xảy ra chuyện gì. Hần dựa vào lều, ọ ọ ọ, mặc dù khó chịu nhưng lại có một loại cảm giác được giải thoát sau khi say.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một bóng dáng từ trong bóng tối đi tới, nhẹ nhàng diu hần. Tiêu Hồng Phi cả kinh, quay đầu nhìn lại liền thấy một đôi mắt thanh thuần, đó là đôi mắt mà hần quá quen thuộc. Hần vừa định nói gì đó, thì một trận cơn mưa lại tới, đôi bàn tay nhỏ bé kia liền dịu dàng vỗ lưng cho hần, lại làm cho hần có một loại cảm giác thoải mái.

“Cảm ơn người.” Tiêu Hồng Phi rút cuộc cảm thấy dạ dày thư thái hơn một chút, lập tức nói lời cảm ơn với nàng ta.

“Không cần cảm ơn, Tiểu đại ca!” Nàng khẽ mỉm cười, mang theo vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

“Sao ngươi lại đến quân doanh?” Hấn hơi có chút ngạc nhiên, nhìn nàng ta bộ dạng nhếch nhác, nhất định là ở quân doanh chịu không ít khổ.

“Ta đã nói muốn đi theo huynh mà.” Tiểu Kiều khẽ mỉm cười, “chúng ta trước tiên tìm một nơi yên tĩnh đã rồi nói sau.” Nàng ta nói, dắt Tiểu Hồng Phi đi về hướng rừng cây cách xa quân doanh một chút.

“Ngươi đi theo ta làm gì?” Tiểu Hồng Phi ở dưới ánh trăng lơ mơ quan sát thiếu nữ trước mắt, nàng ta cũng tự bôi đen mặt mình giống như nàng. Nhớ tới nàng, lòng hấn không khỏi lại đau đớn, hiện giờ nàng đang làm gì, ở trong lều lằng lằng chờ trợ giúp của nàng trở về yêu thương nàng sao?

“Huynh còn không rõ lòng ta ư?” Nụ cười của Tiểu Kiều mang theo nhàn nhạt tự giễu, “Ta chỉ là muốn đi theo huynh, ta không không chế được bản thân muốn đi theo huynh.” Thở lộ của nàng ta đơn giản mà nồng nhiệt, giống như một cây búa to hung hăng đánh vào trong lòng Tiểu Hồng Phi.

Nụ cười nhàn nhạt trên mặt nàng ta cực kỳ giống nàng, vì đang trong cơn say, Tiểu Hồng Phi cho rằng nàng đang đứng trước mặt mình, đang nói rõ nhớ nhung với mình, hấn hưng phấn giữ đầu nàng ta, không chút do dự hôn xuống hai cánh môi anh đào mê người kia. (NY: ghét ghét, tức tức, phần nộ, ta muốn giết người!!!!!!!!!!!!!! LL, NV: bình tĩnh em~~~~)

Nụ hôn của hấn là mãnh liệt như vậy, như thủy triều nhanh chóng bao phủ nàng. Tiểu Kiều bị hấn bỗng nhiên nhiệt tình như vậy làm hoảng sợ, ở trong sự nhiệt tình như sóng biển của hấn nàng chỉ có thể nước chảy bèo trôi. Hấn cuồng nhiệt hôn nàng, hôn môi của nàng, trán của nàng, hai má của nàng, hấn dùng chiếc cằm lún phún râu của mình cọ cọ bên tai nàng, thâm tình gọi tên của nàng ta: “Tổ Ván... Tổ Ván của ta...”

Thân thể Tiểu Kiều hơi cứng ngắc một chút, sau đó liền lấy tay ôm chặt cổ hấn hưởng thụ nhiệt tình của hấn, cho dù hấn xem nàng như thể thân cho nàng ta, nàng cũng không quan tâm, thật sự không quan tâm!

Hoa Tổ Ván tròn to mắt nhìn hai người đang ôm hôn nóng bỏng ở cách đó không xa, toàn thân lạnh buốt. Lúc đầu nàng quả thật có chút khiếp sợ, nhưng mà không bao lâu sau nàng liền hiểu được, người kia không phải một thiếu niên mà là một thiếu nữ, một thiếu nữ cũng cái nam trang giống như nàng!

Vào lúc chàng ta hôn thiếu nữ kia lại nhập tâm như vậy, say sưa như vậy! Hoa Tổ Ván nhìn mà không kiềm được lạnh lùng nở nụ cười, nàng thật sự là tự mình đa tình, thì ra lúc nàng còn đang lo lắng, lo lắng chàng ta sau khi nghe nói mình gả cho Chu Du sẽ nghĩ như thế nào, xem ra, chàng ta căn bản chẳng nghĩ thế nào cả, nàng đối với chàng ta mà nói bất quá cũng chỉ là quá khứ mà thôi. Thiếu nữ kia nhất định rất xinh đẹp, từ vóc người nhỏ nhắn xinh xắn của nàng ta cũng có thể nhìn ra ắt hẳn là một mỹ nhân yếu đuối, không chỉ xinh đẹp mà còn trẻ tuổi nữa? Từ vẻ thân thể người trẻ tuổi nhất định là không tồi!

Hoa Tổ Ván cắn chặt môi, nhìn xuống nước mắt sắp rơi, xoay người đi về phía lều của Chu Du. Không thể trách ai, chỉ có thể trách chính mình dễ dàng trao cả trái tim, đi vào, trầm luân, cuối cùng lại chỉ còn mảnh vụn. Nam nhân đều là như vậy, nàng sớm nên biết rõ, vốn cho rằng chàng ta sẽ không giống những người khác nhưng cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là ảo tưởng của bản thân mà thôi!

Tiểu Hồng Phi cảm thấy trong cơ thể mình có một luồng nhiệt đang cháy bùng rực, toàn thân hấn đều là lửa nóng, hấn nhìn không được đưa tay luôn vào trong vạt áo nàng ta.

“Tiểu đại ca!” Tiểu Kiều khẽ rên rỉ một tiếng, không nhận được gọi tên hấn.

“Gọi ta Hồng Phi!” Hấn bá đạo nói, nhẹ nhàng bế nàng đi về nơi rậm rạp trong rừng cây.

Trong lòng Tiểu Kiều dâng lên một niềm vui sướng, nếu như huynh ấy và mình có quan hệ xác thịt, huynh ấy nhất định sẽ cưới mình chứ?

Tiểu Hồng Phi nhẹ nhàng đặt nàng ta trên mặt đất, bắt đầu cởi áo của nàng ta, dịu dàng mà gấp gấp nói: “Cho ta nhé, Tổ Ván, cho ta được không?” Hấn cúi người hôn lên cổ tuyết trắng của nàng, vờn mạnh tay lên, tháo khăn trùm đầu của nàng, hấn thích nhất là tóc nàng, thích nó xoa trên cổ quần lấy nụ hôn của hấn. (NY: Ta sắp mất máu mà chết tới nơi rồi, có ai gọi xe cứu thương cứu ta không :3)

Mái tóc như mây tản ra, xô đến trước ngực nàng, vòng qua cổ hấn, hấn say sưa vùi đầu vào mái tóc của nàng, hít vào thật sâu hương thơm từ mái tóc. Không phải mùi hương này! Động tác của hấn dừng lại, loại mùi hương đặc biệt của tóc nàng đã khắc sâu vào linh hồn hấn, cho dù là say rượu, cũng sẽ không nhận lầm. Hấn đứng lên bỗng nhiên tỉnh táo lại rất nhiều, yên lặng nhìn người nằm trên mặt đất một lúc, xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng nói: “Đứng lên đi, ngươi không phải là nàng!”

Trong nháy mắt, nước mắt của Tiểu Kiều rơi xuống như mưa, nàng ta rớt cuộc cũng không ức chế được nổi bi ai cùng cực trong lòng nữa mà lớn tiếng khóc lên. Đã đến nước này rồi mà huynh ấy vẫn nói ra được lời vô tình đến vậy, lời của huynh ấy giống như một thanh đao sắc chém nàng vỡ nát.

Nhưng mà câu nói ấy vẫn chưa phải lời đã thương người nhất, lời đã thương người nhất còn ở phía sau, hấn lằng lằng nhìn nàng ta khóc một lúc rồi lạnh lùng nói: “Đừng nói đến việc ta còn chưa chiếm thân thể của ngươi, mà cho dù đã chiếm thân thể của ngươi rồi thì ngươi cũng không cần hy vọng sẽ có kết quả gì, bởi vì ngươi cuối cùng cũng không phải nàng, chỉ có nàng mới có thể ở chỗ này!” Hấn nói xong liền chỉ vào trái tim mình. (NY: đủ lạnh lùng, đủ vô tình. Ta thích!)

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Không Cần Giải Thích

Trời còn chưa sáng hẳn, đại quân của Tôn Sách đã nhổ trại lên đường, chỉ để lại một tiểu đội lương thảo cùng thương binh ở lại canh giữ, mà Tả Tướng quân Tiêu Hồng Phi bởi vì bị thương nên phải ở lại để chỉ huy đội ngũ này.

Hoa Tô Vấn cầm lấy hòm thuốc đi đến doanh trướng, bước chân có chút chậm chạp. Những lời Chu Du nói bên tai nàng trước khi đi cho đến bây giờ vẫn còn vang vọng trong đầu nàng: “Nàng nhất định phải thay thuốc cho hắn, nhưng chỉ được phép thay thuốc mà thôi! Nhất thiết đừng nên quên, nàng là thê tử của ta!” Lúc hắn nói những lời ấy không có nụ cười, trong giọng nói mang theo cảnh cáo rõ ràng.

Nhưng điều làm cho Hoa Tô Vấn do dự không muốn đi hơn lại là lòng của nàng, lòng của nàng rất rối, mặc dù đã hạ quyết tâm một kiếm chặt đứt đoạn nhân duyên này thế mà vẫn không ngăn được mình nhớ đến chàng ta. Nàng một mặt thăm mắng bản thân vô dụng, một mặt lại không nén được mà đau lòng vì chàng ta. Cho nên, giờ phút này, nàng không muốn gặp chàng ta, bởi vì nàng không biết khi nhìn thấy chàng ta rồi thì nên yêu hay nên hận.

Người trong lều giống như cảm thấy được nàng đã đến, giọng nói lạnh như băng vang lên: “Vào đi.”

Hoa Tô Vấn hít sâu một hơi, vén lại sợi tóc bên tai, nhắc mình cửa lều đi vào.

Trong lều, Tiêu Hồng Phi mặt không biểu cảm ngồi đó, nhìn thấy nàng một thân nam trang đi vào, đáng người cao gầy, khuôn mặt tuấn tú, cho dù giả trang thành nam nhân cũng là một nam nhân tuấn tú.

“Nàng tới đây làm gì?” Hắn hỏi, ức chế sự sôi trong lòng, giả vờ lạnh nhạt.

“Thay thuốc cho ngài.” Nàng đáp, trong lòng khẽ đau nhói.

“Vết thương còn con này tính là gì, không cần thay.” Hắn nói.

“Nếu như ngài muốn sớm đi làm tiên phong một chút thì nên ngoan ngoãn thay thuốc đi.” Nàng đáp.

Tiêu Hồng Phi không nói thêm gì nữa, lặng yên cởi áo, lộ ra vai trái bị băng bó. Mấy tháng yêu say đắm, mấy ngày chung đụng, nàng hiểu hắn rất rõ, đã như vậy, nàng nhất định cũng hiểu rõ lòng hắn đối với nàng, thế nhưng vì sao nàng lại làm trái lời thề?

Hoa Tô Vấn lặng yên đến gần, nhẹ nhàng tháo băng vải quấn trên đầu vai hắn, lộ ra vết thương kia. Miệng vết thương hiển lộ màu đỏ nhạt, xem ra không bị nhiễm trùng, nàng nhẹ nhàng dùng bông thấm rượu khử trùng lau miệng vết thương của hắn khiến da thịt trên vai hắn khẽ cứng đờ. Có chút đau đúng không? Hoa Tô Vấn một hồi đau lòng, không nhịn được nhẹ nhàng thổi qua miệng vết thương vài cái.

Một làn gió nhẹ mang theo hơi thở của nàng phất qua trên vai hắn, hơi ngứa, làm cho tình cảm vốn đè nén trong lòng hắn nháy mắt cuộn trào lên, hắn quay đầu lại, đối diện cặp mắt xinh đẹp tuyệt trần kia, thâm tình tuôn ra tràn ngập. Cho dù nàng đã giả cho người khác, hắn vẫn là không tự chủ được muốn yêu nàng!

Hoa Tô Vấn rung động một chút, thân thể và linh hồn cùng lúc rung động một chút! Vì sao, chàng ta vẫn dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, chàng ta đáng hận biết bao, nếu đã có niềm vui mới thì vì sao còn dùng loại ánh mắt này đến trêu chọc trái tim nàng! Nàng quay đầu đi, tránh khỏi ánh mắt hắn.

“Vì sao?” Hắn hỏi, ánh mắt nóng rực vẫn dừng lại trên mặt nàng như cũ.

Nàng biết rõ chàng ta đang hỏi cái gì, nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng đã nhìn thấy tối qua nàng liền không muốn giải thích nữa. “Vẫn chưa thay thuốc xong, ngài quay đầu lại đi.” Nàng nói.

Hắn bất động, tiếp tục lạnh lùng hỏi: “Vì sao?”

“Không vì sao cả.” Nàng đáp.

“Lời hứa dưới sự làm chứng của ánh trăng không tính là gì sao!” Hắn lớn tiếng nói, tức giận thái độ chống cự tiêu cực của nàng, nàng thậm chí không muốn giải thích dù chỉ một chút.

“Ngài cho rằng ngài vẫn giữ lời sao? Ngài rút cuộc lấy ánh trăng làm chứng bao nhiêu lần rồi?” Nàng lạnh lùng phản kích, “Ta nghĩ mặt trăng cũng sẽ cảm thấy khó chịu đấy, bởi vì động một chút là đem nó ra làm chứng có lẽ đã thành thói quen của ngài rồi!” Tối hôm qua không phải chàng ta đã cùng nữ nhân kia dịu dàng triền miên dưới sự chứng kiến của ánh trăng sao.

“Nàng rút cuộc đang nói gì vậy!”

“Ta là muốn hỏi ngài, tư vị thân thể của thiếu nữ kia nhất định không tồi đúng chứ!” Hoa Tô Vấn ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại đang đau đớn, vừa nghĩ tới hình ảnh chàng ta và nữ nhân kia triền miên, tim nàng liền giống như bị dao cắt vậy.

Tiêu Hồng Phi ngậy cả người, trong nháy mắt liền hiểu rõ, “Tối hôm qua, ta nhìn nàng ta...”

“Không! Ngài đừng nói với ta, ta không muốn nghe!” Hoa Tổ Vần xoay người sang chỗ khác không nhìn hấn, cật lực khắc chế không để cho nước mắt chảy ra.

“Để ta kêu Trương đại phu đến thay thuốc cho ngài.” Nàng hít sâu một hơi nói, bước nhanh đến cửa lều. Nàng đã không thể đối mặt với chàng ta nữa, tình cảm trong lòng mãnh liệt dâng lên như sóng trào, lập tức sẽ vỡ òa, nàng không muốn mất khống chế, ít nhất ở trước mặt chàng ta không thể mất khống chế được, đây là ranh giới cuối cùng nàng giữ lại cho lòng tự trọng mãnh liệt của mình.

“Không! Ta sẽ không để nàng đi!” Tiêu Hồng Phi gầm lên, chạy như bay tới, kéo mạnh nàng vào trong lòng mình. Ngay sau đó hấn liền cuồng nhiệt hôn lên môi nàng.

“Ta sẽ không để cho nàng đi, sẽ không để cho nàng đi!” Hấn thì thầm nói, môi nóng bỏng điên cuồng mon man trên môi nàng, thật sâu mút lấy ngọt ngào trong miệng nàng.

Hoa Tổ Vần vô lực xụi lơ, tùy ý hấn cuồng nhiệt chiếm lấy, lông mi thon dài nhẹ nhàng lay động, hai hàng nước mắt chậm rãi theo khóe mắt chảy ra. Muốn hận nhưng như thế nào cũng không hận được, muốn yêu nhưng làm thế nào có thể yêu đây? Lòng tự tôn mãnh liệt làm sao có thể tha thứ cho hình bóng thiếu nữ kia!

Tiêu Hồng Phi không nhận thức được nỗi đau trong lòng Hoa Tổ Vần, tình cảm vừa yêu vừa hận làm cho động tác của hấn đặc biệt thô bạo. Hấn kéo vạt áo của nàng, ở trên cổ tuyết trắng của nàng hung hăng cắn, lưu lại vết tích thuộc về hấn. Bàn tay to luồn vào trong y phục của nàng, di chuyển trên người nàng, mang theo trừng phạt lại giống như đang vỗ về chơi đùa.

Giọt nước mắt lạnh lẽo chảy ra, rơi xuống trên bờ vai trần của Tiêu Hồng Phi, làm cho bắp thịt của hấn khẽ run một cái. Hấn ngừng đầu lên, kinh ngạc nhìn nàng, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng có nhàn nhạt nước mắt, điều này làm cho hấn trong giây lát nhớ tới buổi tối thống khổ kia. Hấn đang làm gì vậy? Hấn đang tổn thương nàng!

“Tổ Vần, Tổ Vần của ta!” Hấn ôm nàng vào lòng thật chặt thì thầm nói, “ta không muốn đối với nàng như vậy, nhưng vì nàng không chịu nghe ta giải thích.”

“Thật ra cũng không có gì để giải thích, nam nữ hoan ái là chuyện bình thường thôi mà.” Hoa Tổ Vần cười lạnh một tiếng nói, việc đó còn có gì để giải thích, chẳng lẽ mắt nàng nhìn thấy chỉ là ảo giác sao.

Trong giọng nói lạnh lùng của nàng lộ ra bất cần khơi dậy sự tức giận trong lòng Tiêu Hồng Phi, nói đến giải thích, nàng không phải càng nợ hấn một lời giải thích hơn ư? “Vậy sao, cho nên nói, nàng gả cho Chu Du cũng là việc rất bình thường đúng không?” Hấn nhin không được mà nói ra lời như vậy.

“Đúng thế, cho nên chúng ta ai cũng không cần giải thích với ai.” Hoa Tổ Vần nhẹ nhàng đẩy hấn ra, bình tĩnh đi đến phía sau hấn, tiếp tục công việc vừa rồi còn dang dở. Rắc thuốc bột lên vết thương, băng bó, trong nháy mắt liền làm xong.

“Tổ Vần...” Tiêu Hồng Phi nhìn bóng lưng nàng đi ra ngoài, trong lòng không nhin được mà phát đau. Vì sao, nàng ngay cả một câu giải thích cũng không có, thậm chí cũng không nghe hấn giải thích!

Hoa Tổ Vần quay đầu nhàn nhạt liếc hấn một cái, nhắc mình cửa lều đi ra ngoài. Chỉ vì yêu đã quá sâu!

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Đúng Là Thích Chàng Ấy

Trường Giang cuộn cuộn là mạch máu của dân tộc Trung Hoa, nước sông ngày đêm chảy xiết không ngừng, là nguồn sống mà người dân hai bên bờ sông dựa vào, cũng là nơi tạo ra một nền văn minh rực rỡ.

Hoa Tổ Vần đứng trên sàn thuyền của chiến thuyền, nhìn nước sông cuộn cuộn, trong lòng không kiềm được mà dâng lên phiền muộn. Nước sông hôm nay vẫn sạch trong như cũ, không thấy một chút máu tanh nào của ngày hôm qua nữa.

Hôm qua ngay trên con sông này đã xảy ra một hồi đại chiến, mấy vạn quân sĩ chết chìm trong nước sông cuộn cuộn, máu tươi gần như nhuộm đỏ cả nhánh sông. Chỉ là qua một đêm, nước sông cuộn cuộn cũng đã gột rửa sạch sẽ máu tanh do chiến tranh gây ra.

“Đây là chiếc chiến thuyền tốt nhất của Hoàng Tổ! Thế nào?” Chu Du đứng ở bên cạnh Hoa Tổ Vần, đắc ý nói. Cuộc chiến này bọn họ giành được toàn thắng.

“Quả thật rất tốt.” Hoa Tổ Vần đáp lời, hấn nóng lòng dẫn nàng tới nhìn thành quả thắng lợi của hấn, nhưng nàng lại chẳng có một chút hứng thú nào. Nàng không thích chiến tranh.

Một binh sĩ đi tới, Chu Du hỏi: “Kiểm kê xong hết chưa?”

“Bẩm quân sư, đã kiểm kê xong, bắt được sáu ngàn chiếc chiến thuyền.” Binh sĩ trả lời, liếc nhìn nam tử đứng ở bên cạnh quân sư một cái, thật là một nam nhân xinh đẹp.

“Bắt được Hoàng Tổ chưa?” Chu Du hỏi.

“Hoàng Tổ bỏ chiến thuyền lên bờ chạy về hướng tây, Tả Tướng quân hôm qua cũng đã đuổi theo, bây giờ vẫn chưa về.” Binh sĩ trả lời.

“Ừ, được rồi, người lui xuống đi.” Chu Du nói xong liếc nhìn Hoa Tổ Vần một cái. Nàng đang cúi đầu nhìn nước sông, không nhìn ra biểu cảm trên mặt.

Nhắc tới Tả Tướng quân, trong lòng Hoa Tổ Vần vẫn có một chút dao động nhỏ. Sau hôm ấy, bọn họ không gặp mặt nhau nữa, chàng ta chủ động xin đi giết giặc mang theo vết thương ra tiền tuyến chiến đấu, từ đó, lòng nàng giống như một con diều cho dù có bay cao tới đâu cũng luôn mơ hồ có một sợi dây nắm giữ lại.

Đúng lúc này, một binh sĩ trên mặt đầy máu vội vã đi lên thuyền, cuống cuống bẩm báo: “Quân sư, Tả Tướng quân chỉ huy chúng thuộc hạ truy kích Hoàng Tổ, nửa đường gặp phải một đội nhân mã tới tiếp ứng Hoàng Tổ, bọn chúng vây chúng thuộc hạ trên một sườn núi nhỏ, Tả Tướng quân lệnh cho thuộc hạ phá vòng vây chạy về xin ngài nhanh chóng phát binh trợ giúp!”

Lòng Hoa Tổ Vần lập bộp một chút, chỉ nghe Chu Du vội vàng hỏi: “Bọn họ có bao nhiêu binh?”

Binh sĩ trả lời: “Khoảng ba bốn trăm người, gấp bốn lần số binh của chúng ta.”

“Tình hình bên Tả Tướng quân thế nào?”

“Tả Tướng quân đang chỉ huy những người khác phòng thủ ở trên sườn núi, chống đỡ công kích của bọn họ.”

“Được, người nhanh chóng tới chỗ Hữu Tướng quân dẫn ba trăm nhân mã chạy đến tiếp ứng!” Chu Du cấp tốc hạ lệnh, vội vã đi tìm Tôn Sách.

Hoa Tổ Vần ngây người đứng tại chỗ, trong đầu một mảnh hỗn loạn, tất cả ý nghĩ trong đầu cũng chỉ có chàng ấy. Chàng ấy bị vây, chàng ấy đang gặp nguy hiểm, viện binh có thể kịp thời tới nơi không? Chàng ấy đã đuổi theo từ ngày hôm qua, khẳng định cách nơi này rất xa, có khi nào lúc viện binh tới nơi bọn họ đã... Không! Chàng ấy sẽ không ngốc như vậy, khẳng định một khi có cơ hội chàng ấy sẽ lập tức phá vòng vây ra ngoài. Chàng ấy có thể an toàn trở ra không? Chàng ấy có thể bị thương không?... Oán hận lúc trước trong nháy mắt tan thành mây khói, hiện tại chất chứa trong lòng nàng chỉ còn tràn ngập nhớ mong.

“Nàng làm sao vậy, bộ dạng đứng ngồi không yên.” Chu Du nhìn chăm chăm Hoa Tổ Vần một hồi, yếu ớt hỏi. Từ sau khi ăn cơm tối xong, nàng vẫn là bộ dáng ấy, bên ngoài vừa có gió thổi cỏ lay đã lập tức quay đầu nhìn ra.

“Ta không sao.” Hoa Tổ Vần nói xong chột dạ, nàng biết rõ bản thân mình, từ giữa trưa sau khi nghe được tin tức chàng ấy bị vây nàng liền bắt đầu như vậy.

“Nàng đang chờ cái gì ư?” Chu Du hỏi, trong lòng có chút không vui, nụ cười thường có trên mặt cũng đã biến mất.

“Ta không chờ gì cả.”

“Nàng đang chờ hán đúng không?” Chu Du sắc bén hỏi, hán biết rõ, nàng đối với hán ta có chút đặc biệt, điều này làm cho trong lòng hán rất khó chịu.

“Ta không biết ngài đang nói gì.” Hoa Tổ Vần lạnh lùng đáp.

“Nàng thích hán!” Chu Du nhìn chăm chăm vào mắt nàng, trong ánh mắt có một tia lạnh lẽo.

Hoa Tổ Vần bình tĩnh nhìn thẳng hán: “Đúng, ta thích chàng ấy.” Nếu hán đã nhìn ra, vậy thì cứ坦然 thừa nhận tình cảm của mình thôi.

“Nàng là thê tử của ta!” Chu Du phẫn nộ, lớn tiếng nói.

“Ta đã sớm nói với ngài rất nhiều lần rồi, ta không phải thê tử của ngài, ta không phải là người ngài muốn thành thân, ta không phải là nhị tiểu thư của Kiều gia!” Hoa Tổ Vần cũng lớn tiếng trả lời.

“Ta mặc kệ nàng là ai, ta chỉ biết nàng là người đã bội đường với ta!”

“Đó không phải là tự nguyện!”

“Không phải tự nguyện, vậy vì sao nàng lại thay Kiều nhị tiểu thư lên kiệu hoa!”

“Ta không muốn lên kiệu hoa, nhưng có thể như ý muốn sao? Chẳng lẽ ngài không biết chúng ta là lên kiệu hoa kia như thế nào? Các người bao vây Kiều gia đến con kiến cũng không chui lọt, ta không lên kiệu hoa có được không?”

“Vậy vì sao lúc trước nàng không nói rõ với ta rằng nàng không phải là nhị tiểu thư của Kiều gia?”

“Các người có cho ta cơ hội nói sao? Cho dù ta có nói, các người cũng sẽ không tin!”

Chu Du không lên tiếng, hắn không thể không thừa nhận, trong việc cưới tiểu thư của Kiều gia, Tôn Sách và hắn làm có chút không đúng, lúc ấy Kiều Quốc Lão không đồng ý gả nữ nhi, là Tôn Sách hơi mang ép buộc mà cưới các nàng. Nhưng mà, chỉ dựa vào thanh danh hai nhân vật tài俊 Giang Nam bọn họ, cưới các nàng cũng không xem là uất ức cho các nàng. Vì sao, nàng cứ không chịu làm thê tử của hắn chứ!

“Vì sao, nàng cứ không thể tiếp nhận ta?” Chu Du bình tĩnh lại, nói ra nút thắt trong lòng không thể cởi bỏ kia.

“Bởi vì trái tim ta đã sớm cho người khác rồi.” Hoa Tổ Vấn dịu dàng trả lời, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, đó là nụ cười mang theo ngọt ngào cùng mơ ước.

Lại là nụ cười đó! Trong lòng Chu Du có chút đau, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nở ra nụ cười như vậy với hắn. Không cam lòng, thật không cam lòng, hắn vẫn luôn không hiểu, nhân vật tuấn đạt phóng khoáng như hắn, vì sao lại không thể chinh phục được trái tim của nàng.

Bên ngoài đột nhiên vang lên một hồi xôn xao, trong mơ hồ dường như có người đang hô “Tả Tướng quân đã trở về”, Hoa Tổ Vấn lập tức đứng lên, muốn chạy ra bên ngoài.

Chu Du kéo cánh tay nàng lại, lạnh lùng nói: “Không cho phép ra ngoài!”

Hoa Tổ Vấn hung hăng hất tay hắn ra, lạnh lùng nói: “Ta nhất định phải ra ngoài!”

“Nếu như nàng không muốn khiến hắn gặp rủi ro thì tốt nhất đừng đi ra ngoài!” Trong lòng Chu Du bùng lên ngọn lửa ghen ghét hừng hực.

“Chàng ấy là Tả Tướng quân của ngài, nếu như ngài công tư bất phân như vậy thì ngài sẽ không xứng làm quân sư!” Hoa Tổ Vấn lạnh giọng đáp trả.

“Nếu như nàng không đi ra ngoài, ta sẽ công tư phân minh!” Chu Du thét lên, khí chất nho nhã không còn sót lại chút gì.

Hoa Tổ Vấn ngây người, nàng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng này của Chu Du, xem ra lần này hắn thật sự tức giận rồi. Nếu như hắn nổi giận, ắt sẽ đem cơn tức giận trút lên người chàng ấy, chàng ấy vừa mới trở về, còn không biết có bị thương hay không, không thể để chàng ấy phải chịu sự bất công như vậy! “Đây là chuyện giữa hai chúng ta, không liên quan đến chàng ấy.” Nàng lạnh lùng nói, “nếu ngài đã nói như vậy, ta không đi ra nữa là được.”

Mặc dù nàng thỏa hiệp, nhưng lại làm cho trái tim Chu Du càng thêm đau, nàng luôn luôn quật cường không chịu cúi đầu, nhưng lần này vì người nam nhân kia lại thỏa hiệp với hắn! Hắn hung hăng liếc nhìn nàng một cái, vung tay áo, sải bước đi ra khỏi doanh trường.

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chỉ Cần Chàng Bình Yên Trở Về

Tiêu Hồng Phi mang theo cả người mệt mỏi cuối cùng cũng trở về đại bản doanh, lần vây đánh này là trận chiến gian khổ nhất từ lúc hắn tòng quân tới nay, cũng may, hắn cuối cùng vẫn kiên trì được tới khi viện quân đến, hợp lực tiêu diệt quân địch. Điều đáng tiếc duy nhất là, đã để cho Hoàng Tổ chạy mất.

Tiêu Hồng Phi bất chấp vết đao trên người, đi thẳng đến lều của Tôn Sách, hắn cần phải bẩm báo rõ ràng toàn bộ quá trình sự việc cùng thỉnh tội với Đại Tướng Quân. Hắn không bắt được Hoàng Tổ, đây là do hắn thất trách.

Tôn Sách đang chờ hắn trong lều, thấy hắn mang theo vết máu khắp người đi vào không khỏi có chút đau lòng: “Tả Tướng Quân, huynh khổ cực rồi, nhìn huynh cả người vết thương, hay là đi băng bó vết thương trước rồi lại đến.”

“Hồng Phi thất trách, đã để Hoàng Tổ chạy mất.” Tiêu Hồng Phi hành lễ.

“Được rồi được rồi, chạy mất rồi thì thôi, hắn đã cùng đường, sau này cũng sẽ không tạo được sóng gió gì, coi như chúng ta làm việc thiện, mở cho hắn một con đường sống đi.” Tôn Sách rộng lượng đỡ hắn đứng dậy, “huynh mau trở về nghỉ ngơi, ta bảo binh sĩ đi gọi đại phu đến lều giúp huynh băng bó một chút.”

Tiêu Hồng Phi đáp lời, đi ra ngoài, đang lúc nhấc mành lên thì trông thấy Chu Du đi tới cửa. Chu Du nhìn hắn một cái, loại ánh mắt đó rất kỳ quái. Hắn đang muốn chào hỏi huynh ta nhưng huynh ta lại lướt qua hắn đi vào trong lều. Tiêu Hồng Phi kinh ngạc quay đầu lại liếc nhìn Chu Du một cái, hôm nay Chu Du dường như mang theo địch ý với hắn, là vì không bắt được Hoàng Tổ sao?

Tiêu Hồng Phi dự định trở về lều, những vết đao nhỏ này hắn căn bản không để trong lòng, mà ở trong lòng hắn chính là nữ nhân kia! Hắn dừng bước, quay đầu nhìn về phía doanh trường của Chu Du, do dự. Ngay lúc này, hắn chỉ muốn có thể bay đến bên cạnh nàng, ôm chặt nàng vào lòng. Khi hắn bị vây, vốn cho là lần này mình sẽ không đợi được viện binh đến, khi đó, hắn chỉ nghĩ đến nàng. Trong nháy mắt đối mặt với sinh tử bỗng nhiên hắn hiểu rõ

điều gì mới là quan trọng nhất, là nàng, trong lòng hấn nàng là quan trọng nhất! Hấn không khổng chế được mà đi về phía doanh trướng của Chu Du.

Hoa Tổ Vấn ở trong lều đi qua đi lại, nàng chưa từng lo lắng thế này bao giờ, nàng sợ, sợ Chu Du sẽ làm gì bất lợi với chàng ấy. Mặc dù nàng cũng ít nhiều hiểu tính tình của Chu Du, hấn không đến mức sẽ hèn hạ như vậy, nhưng mà, có nhiều chuyện rất khó nói chính xác, nhất là khi một người nam nhân đã dấy lên ngọn lửa ghen ghét trong lòng.

Tiêu Hồng Phi đứng ở ngoài lều, trong lòng có chút thấp thỏm bất an, hấn sợ, sợ sau khi đi vào sẽ trông thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng. Hấn vươn tay, ở trong lòng thăm cô vũ chính mình rồi mới nhẹ nhàng nhắc mình lên.

Hoa Tổ Vấn dừng bước, nàng ngây ngốc nhìn người nam nhân khắp người đầy vết máu này, vừa đau lòng vừa mừng rỡ, dường như là không chút nghĩ ngợi mà bay nhào vào lòng hấn.

Trong lòng Tiêu Hồng Phi dâng lên vui sướng vô vàn, hấn ôm lấy thân thể ấm áp trong lòng, liền cảm thấy như mình đã có tất cả. “Tổ Vấn, Tổ Vấn của ta!” Hấn nhận không được thâm tình ní non bên tai nàng.

“Hồng Phi, Hồng Phi của ta!” Hoa Tổ Vấn nhẹ nhàng đáp lời, đè nén rung động không ngừng trong lòng.

“Ta nghĩ kỹ rồi, cho dù nàng đã xuất giá, ta cũng vẫn muốn yêu nàng!” Tiêu Hồng Phi vui mặt vào mái tóc của nàng, thật sâu hít lấy mùi thơm ngát trong tóc nàng.

“Ta không có lấy ngài ấy.” Lời giải thích trì hoãn mãi chưa thể nói, lúc này đây cuối cùng nàng cũng đã nói được ra.

Chu Du từ trong đại trướng đi ra, mặc dù Trương Cảnh bị phái đi ra ngoài, trước mắt ở trong quân đại phu chỉ có một mình nàng, nhưng mà lúc hấn nghe Tôn Sách nói muốn để nàng đi qua bằng bó cho Tiêu Hồng Phi vẫn là nhìn không được phát hỏa với Tôn Sách. Tôn Sách đối với sự phản nộ của hấn không hề tức giận mà chỉ yên lặng chờ hấn phát hỏa xong sau đó mới hỏi hấn nói một câu thế này: “Đệ đối với nàng ta dường như hao tổn quá nhiều tinh thần và thể lực rồi.” Câu nói ấy như một cái chùy to nện tinh hấn từ trong giấc mộng, đúng thế, từ lúc nào thì tâm tình hấn bắt đầu bị nữ nhân kia chi phối vậy, nghĩ lại đoạn thời gian gần đây, Chu Du phóng khoáng kia đã đi đâu rồi?

Tâm tình Chu Du bình ổn lại một chút, quyết định quay về làm một Chu Du phóng khoáng như trước kia, đẩy mình ra, lại nhìn thấy bên trong doanh trướng không một bóng người, kiểm chế lúc này thoáng cái đã tan thành mây khói. Nàng cuối cùng vẫn là đi tìm hấn ta! Hấn hung hăng đẩy mình ra, đi nhanh về phía doanh trướng của Tiêu Hồng Phi.

“Rốt cuộc chàng đã trúng bao nhiêu đao vậy?” Hoa Tổ Vấn nhìn khắp người Tiêu Hồng Phi đầy vết máu trong lòng có chút đau, trên người nam nhân này có vô số vết thương thể mà chàng ấy còn không thèm để ý.

“Nàng là đại phu, sẽ không bị những vết máu này hù dọa chứ, đó đều là máu của quân địch.” Tiêu Hồng Phi khẽ cười, hấn thích nghe giọng điệu này của nàng, ở phương diện nào đó có ân cần cùng đau lòng.

“Chàng chẳng bao giờ biết yêu quý chính mình cả!” Hoa Tổ Vấn khẽ khiển trách, ít nhất cũng trúng ba đao, có điều miệng vết thương cũng không xem là sâu.

“Nam nhân không có vết thương thì không tính là nam nhân!”

“Được rồi! Ta khử trùng cho chàng trước, có hơi đau, chàng kiên nhẫn một chút nhé.” Hoa Tổ Vấn rất nhanh lấy từ hòm thuốc ra rượu khử trùng, bắt tay vào làm công tác chuẩn bị.

“Đêm đó, ta cái gì cũng không làm!” Tiêu Hồng Phi bỗng nhiên giữ lấy mặt nàng, dùng đôi mắt thâm tình đối diện với nàng, “ta say, mới đầu nhìn nàng ta thành nàng, nhưng sau đó cũng không làm gì hết!”

Lông mi thon dài của Hoa Tổ Vấn khẽ chớp hai cái, tiếp theo đón nhận ánh mắt của hấn: “Ta đã từng thề dưới đáy lòng, chỉ cần chàng bình yên trở về, ta sẽ không so đo gì nữa!”

“Tổ Vấn... Tổ Vấn!” Tiêu Hồng Phi ôm chặt nàng vào lòng, từ nơi sâu nhất dưới đáy lòng phát ra tiếng gọi thoáng mang run rẩy.

Lòng Hoa Tổ Vấn cũng đang run rẩy, đây chính là yêu khắc cốt ghi tâm sao? Nàng đè nén tình cảm dâng trào trong lòng nhẹ nhàng đẩy hấn ra: “Về nên bôi thuốc trước đã.”

Trong doanh trướng Tả Tướng quân còn đốt đèn, Chu Du ở cửa ngừng một chút, hơi hơi đè nén tức giận trong lòng, vén mình lên.

Trong lều, dưới ánh đèn, một nam nhân cường tráng đang để trần nửa thân trên ngồi yên để nữ nhân phía sau lưng bôi thuốc cho hấn, động tác của bọn họ rất đứng đắn, không hề quá quắt như trong tưởng tượng trước đó của Chu Du. Nhưng mà nữ nhân kia quá cẩn thận quá tỉ mỉ rồi, giống như sợ sẽ làm hấn đau, loại cẩn thận từng li từng tí này chính là biểu lộ tình cảm tự nhiên nhất. Lòng Chu Du không nhận được hơi có chút đau. “Tại sao nàng lại ở đây?” Hấn hỏi.

“Trong quân hiện tại chỉ có mình ta là đại phu, chẳng lẽ ta không nên ở đây sao?” Hoa Tổ Vấn nhìn thẳng hấn, trả lời.

“Như vậy, nàng giúp Tả Tướng quân bôi thuốc xong chưa?”

“Vẫn chưa xong.” Hoa Tổ Vấn thu hồi ánh mắt, tiếp tục công việc trên tay.

“Được rồi, ta chờ nàng cùng về.” Chu Du nói.

Hoa Tổ Vấn nhú nhú mày, hẳn là không yên tâm muốn ở lại đây trông chừng nàng. Thế nhưng cho dù hắn có thể trông chừng người của nàng cũng làm sao có thể trông chừng trái tim của nàng đây? Một người nam nhân thông minh như hắn làm sao lại không hiểu rõ điểm này chứ!

Ở một góc tối ngoài doanh trường Tả Tướng quân, một đôi mắt to im lặng nhìn chăm chú vào trong doanh trường đi ra một nam một nữ rồi dần dần đi xa. Nam nhân kia chính là quân sư, nàng biết rõ, nếu như không phải có nữ nhân kia, hiện tại hẳn chính là trượng phu của nàng. Nữ nhân kia... Nàng rốt cục đã gặp được nàng ta, mặc dù không trông thấy mặt nàng ta, thế nhưng từ cách nói chuyện của nàng ta có thể cảm giác được nàng ta rất đặc biệt. Từ khoảnh khắc Tiêu Hồng Phi và nàng ta cùng đi vào lều thì nàng đã ở đó rồi, cuộc trò chuyện của bọn họ, nàng nghe được rõ ràng, cũng nghe đến đau triệt nội tâm. Hy vọng nho nhỏ trong lòng nàng tại khoảnh khắc ấy hoàn toàn tan biến, tình yêu của nàng đối với huynh ấy, đã định trước là không có kết quả rồi! Nước mắt đau xót theo khóe mắt chảy xuống, ở trên gương mặt đen đúa in xuống hai hàng nước mắt trắng tinh.

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thê Tử Của Quân Sư

“Người ở ngoài đó làm gì vậy?” Trong doanh trường vang lên tiếng nói lạnh lùng làm cho thân thể Tiểu Kiều không nhịn được run lên một cái, huynh ấy phát hiện ra nàng rồi! Nàng chà xát bàn tay sắp đông cứng, từ từ đi vào.

Trong lều, người nam nhân nàng yêu sâu đậm kia lúc này đang ngồi lẳng lặng nhìn nàng, trong ánh mắt không có lạnh lẽo của trước kia. “Người nghe thấy hết rồi chứ?” Hắn hỏi, từ lúc nàng đứng ở ngoài lều là hắn đã biết, thế nhưng hắn không quan tâm, thậm chí là có chút cố ý muốn cho nàng nghe thấy.

Tiểu Kiều yên lặng gật gật đầu, nước mắt âm thầm kiềm nén liền rơi xuống lớp nguy trang đã bị hồng trên mặt nàng.

“Cho nên, người hẳn đã hiểu rõ vị trí của nàng ấy ở trong lòng ta. Nàng ấy là thê tử của ta, cũng là người duy nhất mà kiếp này ta yêu!” Tiêu Hồng Phi nhìn gương mặt cực giống nàng đang rơi lệ, không khỏi có chút mềm lòng, hắn khẽ thở dài một hơi, nói tiếp: “Người nên trở về đi, tìm một nhà tốt để gả, đi theo ta sẽ không có kết quả gì đâu.”

Tiểu Kiều nâng đôi mắt đầm lệ nhìn hắn thật sâu, nhưng trong lòng lại đang lắc đầu, nàng sẽ không trở về, cho dù là tình yêu đã định trước sẽ không có được, nàng cũng sẽ dùng cách của mình lặng lẽ yêu huynh ấy!

“Ngài biết rõ lòng ta không đặt ở nơi ngài, vì sao không thể buông tha ta chứ?” Hoa Tổ Vấn ngồi bên bàn, nhìn Chu Du vẫn đang viết chữ.

Chữ Chu Du viết rất đẹp, viết chữ là phương pháp hữu hiệu khiến hắn có thể bình tâm tĩnh khí. Mỗi khi hắn có quyết sách(*) lớn gì hoặc là lúc có chuyện phiền não gì, hắn đều sẽ viết chữ, từ từ viết ra những chữ đẹp đẽ, lòng của hắn cũng sẽ từ từ bình tĩnh lại. Nhưng mà, hôm nay, lúc hắn viết chữ lại có chút mất bình tĩnh, làm thế nào cũng không thể tập trung toàn bộ tinh thần được.

(*)Quyết sách: Quyết định sách lược

“Buông tha nàng!” Hắn hừ lạnh một tiếng buông bút trong tay xuống, “Buông tha nàng để nàng cùng hắn ta thành thân sao? Nàng muốn ta phải nói với mọi người rằng thê tử của Chu Du ta có tư tình với thuộc hạ của ta sao?”

“Trong quân doanh không có ai biết rõ thân phận của ta.”

“Rất nhanh sẽ có người biết thôi.” Hắn nói thầm dưới đáy lòng, trong lòng đã có tính toán. Hắn không thể thua, Chu Du hẳn tuyệt đối sẽ không thua, cho dù không chiếm được lòng của nàng, thì cũng phải giữ được người của nàng!

Quân đội một đường đi về hướng đông, dọc đường đánh vài trận nhỏ, khắp nơi thế như chẻ tre. Hoa Tổ Vấn theo quân bận rộn, Trương Cảnh đã trở lại thay thế nàng mỗi ngày thay thuốc cho Tiêu Hồng Phi, mặc dù hiện tại cơ hội nàng gặp chàng ấy càng ngày càng ít, nhưng trái tim lại ngọt ngào. Đêm đó, chàng ấy đã nói với nàng, chàng ấy nhất định phải giữ đúng lời hứa phụ trợ Tôn Sách bình định Giang Nam, sau đó chàng ấy sẽ mang nàng đi, nàng bây giờ đang mong đợi thời khắc đó đến. Nàng không sợ chờ đợi cũng không oán giận, bởi vì nàng biết rõ chí hướng cùng hoài bão của chàng ấy, nàng tuyệt đối không thể để tình yêu của mình trở thành gông xiềng của chàng ấy.

“Quân sư.” Binh sĩ đang được nàng băng bó đột nhiên đứng thẳng người, gọi một tiếng.

Hoa Tổ Vấn hơi nhú mày, không khỏi có chút phiền lòng.

“Sao vậy? Mệt à?” Chu Du mang theo nụ cười nhẹ nhàng hỏi nàng, mấy ngày nay, thái độ của hắn trái ngược với thái độ kịch liệt mấy ngày trước, trở nên dịu dàng sẵn sọc.

“Bình thường, ta không mệt.” Hoa Tổ Vần lạnh lùng trả lời.

Bình sĩ ngồi đó cảm giác được không khí kỳ quái giữa hai người, không nhận được đứng dậy định rời khỏi, Chu Du lại nhẹ nhàng đề vai hắn lại: “Vết thương của ngươi còn chưa băng bó xong, vẫn là không cần vội vã rời đi. Ngươi nên biết, ngươi rất may mắn mới có cơ hội được thê tử của quân sư trị thương cho đây.”

Lời này vừa nói ra, như một tay pháo nổ trong lều quân y, mười mấy ánh mắt cùng lúc đồng loạt nhìn về phía Hoa Tổ Vần, thì ra là như vậy, thảo nào luôn cảm thấy hắn xinh đẹp giống như nữ nhân, thì ra đúng là nữ nhân, lại còn là một đại mỹ nữ nổi danh!

Thê tử của quân sư chẳng những là mỹ nhân nổi danh Hoàn thành, mà còn là một đại phu chữa bệnh cứu người! Nữ nhân như vậy kết duyên với quân sư phóng khoáng tuấn kiệt, thật sự là ông trời tác hợp! Trong khoảng thời gian ngắn, giai thoại trai tài gái sắc truyền khắp toàn quân doanh.

“Vi sao ngài phải làm như vậy!” Hoa Tổ Vần phẫn nộ rồi, kể từ khi hắn công bố thân phận của nàng, liền không có binh sĩ nào dám tìm nàng trị thương nữa, đây là điều nàng tức giận nhất.

“Chẳng lẽ nàng không biết sao?” Chu Du cười mang theo khoái cảm trả thù, hắn chính là muốn làm cho tất cả mọi người biết rõ nàng là thê tử của hắn, xem nàng làm sao còn có thể cùng nam nhân kia thân mật!

Nàng biết rồi, hắn là cố ý, hắn muốn để cho người khác biết nàng là thê tử của hắn, gây áp lực dư luận, như vậy, lúc nàng và Tiêu Hồng Phi ở cùng nhau thì nàng sẽ thành một thê tử hồng hạnh xuất tường, việc ấy sẽ chịu sự phỉ báng của mọi người, bị người ta ném đá. Nhưng mà, nàng là Hoa Tổ Vần, nàng căn bản sẽ không quan tâm những thứ ấy, nếu như nàng quan tâm, cũng sẽ không kiên trì làm một đại phu trong thời đại này. “Ngài làm vậy đến cuối cùng cũng chỉ tự biến mình thành trò cười thôi, không ngờ quân sư cũng sẽ bị cảm ứng, đến lúc đó binh lính đều sẽ nói như vậy.” Hoa Tổ Vần lạnh lùng nói.

Nụ cười của Chu Du cứng đờ, chuyện lưỡng bại câu thương(cả hai cùng thiệt) này nàng không phải không dám làm, hắn ngàn tính vạn tính vẫn là đánh giá thấp sự quật cường của nàng. Nàng không phải nữ nhân bình thường, thậm chí là những thứ lễ giáo kia nàng cũng không quan tâm.

Tiêu Hồng Phi hưng hăng đánh một quyền lên bàn, phẫn nộ rồi lại không biết làm sao. Hiện tại toàn quân doanh ai cũng biết nàng là thê tử của quân sư, hắn phải yêu nàng như thế nào mới không khiến nàng bị người khác tổn thương đây?

Mảnh vải bị đẩy ra, Hoa Tổ Vần mang theo hòm thuốc của mình đi vào, một thân quần sam, dáng người thướt tha.

“Sao nàng lại tới đây?” Tiêu Hồng Phi có chút ngạc nhiên, sau khi mọi người biết nàng là thê tử quân sư, nàng lại càng không nên tới nơi này.

“Đến thay thuốc cho chàng.” Giọng nói của Hoa Tổ Vần bình tĩnh.

“Đã khỏi từ lâu rồi, không cần thay.”

Hoa Tổ Vần đến gần hắn, không nói gì tháo vải trên đầu vai hắn ra: “Hiện giờ không ai dám tìm ta chữa bệnh, chàng có dám không?”

Tiêu Hồng Phi im lặng một lúc, thở dài một hơi: “Ta không muốn tìm nàng chữa bệnh cho ta, ta chỉ muốn thê tử của ta có thể chính thức trở thành thê tử của ta thôi.”

“Vào trước khi chàng chưa thực hiện được lời hứa với người khác, ta sẽ chờ.”

Trong lòng Tiêu Hồng Phi cảm động một phen, nàng chính là như vậy, không có lời đường mật chỉ là yên lặng ủng hộ và quan tâm, hắn không nhận được xoa lên gương mặt của nàng, nhẹ nhàng ở trên trán nàng hôn thật sâu. “Chờ bình định được Giang Nam rồi ta nhất định sẽ dẫn nàng đi, nhất định như vậy!” Hắn lâm lâm nói lời thề của mình.

Hoa Tổ Vần nhàn nhạt cười, nàng sẽ chờ ngày đó.

Tiêu Hồng Phi nhẹ nhàng cời dây cột tóc của nàng ra, một lần lại một lần vuốt ve mái tóc mềm mại như tơ của nàng, đáy lòng dâng lên thật sâu thương tiếc. Hắn lấy từ trong tay nải ra dây cột tóc màu hồng nhạt kia, nhẹ nhàng buộc lên cho nàng. “Nếu như Chu Du làm gì bất lợi với nàng, ta sẽ lập tức dẫn nàng đi!” Hắn nói.

Hoa Tổ Vần nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

“Quân sư phu nhân lại đi đòi thuốc cho Tả Tướng quân rồi.” Chu Du ngồi trong lều, những lời tán gẫu vừa rồi của binh sĩ một lần lại một lần vang lên bên tai hắn. Nàng cuối cùng vẫn đi tìm hắn ta, nàng không quan tâm người khác nói thế nào, lại càng không để ý mặt mũi cùng tâm tình của hắn! Hắn phẫn nộ hung hăng ném bút trong tay ra thật xa, đúng lúc ném tới bên chân Hoa Tổ Vần vừa mới bước vào lều.

“Vi sao nàng lại đi tìm hắn?” Chu Du phẫn nộ hỏi.

“Ta đi thay thuốc cho chàng ấy.”

“Đó là cái cớ của nàng thì có! Vết thương của hắn đã sớm khỏi rồi!”

“Phải thì thế nào?” Hoa Tổ Vần trấn định nhìn vào đôi mắt phẫn nộ như ngọn lửa đang thiêu đốt kia của Chu Du.

“Nàng đừng tưởng rằng ta sẽ nhân nhượng loại hành vi hòng hạnh xuất tường này của nàng! Lúc cần thiết ta liền bỏ nàng!” Chu Du rút cục không khống chế được nữa, dấy cột tóc màu hồng nhạt trên tóc nàng kia giống như một tia sáng mạnh đâm vào mắt hắn, làm cho hắn ức chế không được mà rống lên, hoàn toàn phá vỡ hình tượng bình tĩnh thoát tục của chính mình.

“Tốt nhất là như vậy.” Nàng lạnh lùng cười, đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tình Yêu Không Có Tại Sao

Cuối cùng cũng đã nhìn thấy nàng ấy! Mặc dù có thể hình dung ra được dung mạo, nhưng lúc nhìn thấy nàng ấy Tiểu Kiều vẫn là chấn động mạnh một chút. Nàng ấy xinh đẹp tuyệt luân, không phải bởi vì dung nhan xinh đẹp, mà là vì quanh thân nàng ấy tản mát ra loại khí chất cao ngạo lạnh lạnh. Tiểu Kiều không khỏi tự ti trong lòng, nàng cuối cùng cũng biết tại sao Tiêu Hồng Phi lại yêu nàng ấy như vậy, nàng ấy quả thực là không thể thay thế được! Tuyệt vọng cùng thương tâm lại một lần nữa đánh vào tâm nàng, tình yêu của nàng, đã định trước chỉ có thể là công dã tràng!

Tiểu Kiều dựa người vào lều bình ổn đau đớn trong lòng một chút, từ từ đi đến nhà bếp. Trước đó nàng nghe trong quán doanh đồn đãi về tài tử giai nhân, nàng sợ huynh ấy sẽ thương tâm khổ sở, cho nên nhịn không được muốn đi xem huynh ấy. Nhưng bây giờ đã không cần thiết nữa, nữ nhân kia mới từ trong lều đi ra, có lẽ bọn họ đã một lần nữa nói rõ lời thề với nhau rồi. Từ nay về sau nàng chỉ có thể ở chỗ tối lặng yên dõi theo huynh ấy, giống như dõi theo một ngôi sao ở rất xa không thể chạm vào vậy.

Trở lại nhà bếp, đầu bếp đưa cho nàng một hộp đựng thức ăn: “Tiểu tử, Đại tướng quân nói thân thể Quân sư khó chịu, kêu chúng ta đem cơm đưa đến lều của ngài, người đi đi!”

Tiểu Kiều yên lặng nhận hộp cơm, trong lòng khẽ thở dài một hơi. Ở đây nàng là người nhỏ gầy nhất, để che giấu thân phận nữ nhi của mình nàng đã làm việc bán mạng, nhưng mà nàng cũng là người dễ bắt nạt nhất. Ai cũng biết quân sư vì sao khó chịu, ai cũng không dám đi đưa cơm, cho nên mới bảo nàng đi!

Tiểu Kiều cầm hộp cơm, từ từ đi đến ngoài lều Quân sư, lấy hết dũng khí lớn tiếng gọi: “Quân sư, cơm của ngài đã đến!”

Trong trường không có phản ứng, Tiểu Kiều lại gọi lần nữa: “Quân sư!”

Một lát sau, một âm thanh trả lời: “Vào đi.”

Tiểu Kiều đẩy mạnh vải đi vào. Trong lều một nam nhân lẳng lặng ngồi. Tiểu Kiều từ từ đến gần, đem hộp cơm đặt lên bàn, xoay người muốn đi ra. Nàng luôn cúi đầu không dám nhìn hắn, nghe nói Quân sư này cực kỳ khôn khéo, nàng sợ mình nhìn hắn thêm vài lần nữa sẽ bị nhìn ra thân phận.

“Người có nhìn thấy phu nhân không?” Chu Du hỏi, vừa rồi nàng cùng hắn âm ỉ xong lại đi ra ngoài, hắn không muốn lại đi đến doanh trường Tả Tướng để tìm nàng nữa.

“À, hình như phu nhân ở trong lều quân y.” Lúc nàng vừa đến đường như trông thấy bóng dáng nàng ấy đi về hướng đó. Trước giờ cơm trưa, binh sĩ tiền phong đi thám thính đã trở về, dường như có mấy người bị thương.

“Ừm.” Chu Du đáp lời, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, giống như hành vi của nàng, chỉ cần có binh sĩ bị thương trở về, nàng sẽ luôn đi đến đó.

“Quân sư... không còn việc gì nữa tôi xin cáo lui.” Tiểu Kiều nói.

“Khoan đã, chờ ta cơm nước xong xuôi thì đem hộp cơm đi luôn.” Chu Du nói, lúc này chẳng biết tại sao hắn rất muốn có người cùng hắn cơm nước xong, trước đây mặc dù nàng không thích hắn, nhưng mỗi lần ăn cơm đều cùng hắn ăn, mấy ngày gần đây quan hệ giữa bọn họ càng giương cung bạt kiếm(*). “Ngồi xuống đi.” Hắn nói, nhìn thiếu niên nhỏ gầy trước mắt thoáng mang chút khẩn trương.

(*)Giương cung bạt kiếm: grom tuốt vỏ, nổ giương dây; grom súng sẵn sàng.

Tim Tiểu Kiều đập thình thịch, nhẹ nhàng ngồi xuống ghé bên cạnh, đầu lại cúi thấp hơn. Người nam nhân này, vốn nên là trượng phu của nàng!

“Ngẩng đầu nhìn ta.” Chu Du nói, thiếu niên này rất gầy yếu, lại nhát gan như vậy.

Tiểu Kiều ngẩng đầu lên, thế nhưng chỉ là nhìn lướt qua Chu Du một cái đầu liền không khống chế được lại một lần nữa cúi xuống. Ánh mắt người nam nhân này tựa như có thể nhìn thấu tâm tư người khác.

Thiếu niên này có một đôi mắt thật đẹp! “Nhìn ta!” Chẳng biết tại sao, Chu Du có một loại ý nghĩ muốn nhìn đôi mắt ấy lần nữa.

Tiểu Kiều trong lòng run lên, chẳng lẽ hắn nhìn ra cái gì rồi? Nàng thấp thỏm bất an nâng mắt lên lần nữa. Đó là một nam nhân tuấn đạt nho nhã, nam nhân nho nhã không phải Tiểu Kiều chưa từng gặp, nhưng nam nhân có thể kết hợp nho nhã cùng phóng khoáng hài hòa giống như hắn vậy thì thật đúng là hiếm thấy.

“Ta cũng được xem là một nam nhân xuất chúng phải không?” Chu Du nhìn ánh mắt kinh ngạc của nàng, không khỏi khẽ mỉm cười, hỏi.

“Tất nhiên ạ.” Tiểu Kiều gần như trả lời không cần suy nghĩ, ở trong quân mấy tháng, tài trí của Quân sư là điều mà mọi người công nhận.

“Nhưng mà, người nói vì sao nàng lại không thích ta?” Câu này của Chu Du như là hỏi nàng, lại càng như là lăm bằm. Chẳng biết tại sao, ánh mắt thiếu niên kia làm cho hắn cảm thấy thoải mái, hắn không tự chủ được muốn kể một chút phiền muộn trong lòng với hắn ta.

Tiểu Kiều không trả lời, bởi vì nàng không biết trả lời như thế nào. Đúng vậy, vì sao? Nàng cũng muốn biết vì sao, chỉ là, tình yêu, có thể nói rõ vì sao ư? Nữ nhân kia thật hạnh phúc, có hai nam nhân yêu nàng ấy như vậy, còn nàng đây? Chỉ có thể gầy gù trong thống khổ.

Hoa Tô Ván đứng trên tường thành đưa mắt nhìn bốn phía, Vào những ngày mùa đông đồng ruộng ngoài thành một mảnh mù mịt tiêu điều. Hoa Tô Ván đón gió rét hít sâu một hơi, nhưng trong lòng lại có chút ấm áp, mặc kệ như thế nào, cuối cùng cũng tránh khỏi một trận giết chóc.

Hôm qua Thái Thú quận Dự Chương dẫn đầu chúng thủ hạ mở cửa thành đầu hàng, đại quân Tôn Sách không chiến mà thắng, toàn quân từ trên xuống dưới đều vui mừng. Là đề nghị của Chu Du, chính bởi vì hắn nghĩ kể cho Tôn Sách để cho Ngụ Phiến đi chiêu hàng, mới tránh khỏi một trận giết chóc tàn khốc.

“Hắn thật ra là một nam nhân không tồi.” Hoa Tô Ván nghĩ thầm trong lòng, từ khi trở thành thê tử của hắn tới nay, bọn họ vẫn cùng phòng cùng lều, nhưng hắn chưa bao giờ từng có cử chỉ quá đáng với nàng. Có lẽ là hắn có phong độ quân tử như vậy, cũng có lẽ hắn cao ngạo nên khinh thường dùng bạo lực chiếm hữu, nhưng bất kể là lý do nào, trước khi đi nàng nhất định sẽ đến gặp hắn nói một tiếng cảm ơn.

Đúng vậy, nàng sắp đi rồi, nàng sắp cùng nam nhân nàng yêu cao bay xa chạy! Chiếm được quận Dự Chương làm cho kẻ sách công thành ở Giang Nam của Tôn Sách tạm thời đánh dấu kết thúc trên bản đồ, lúc này, chính là thời điểm chàng ấy thành công lui thân. Tới hôm qua, chàng ấy nói với nàng, chờ quân đội trong thành ổn định xong xuôi chàng ấy sẽ đi chào từ biệt Tôn Sách, sau đó liền mang theo nàng đến Thiên Trụ Sơn bái kiến phụ thân đại nhân, bọn họ muốn cử hành một hôn lễ chính thức dưới sự chứng kiến của phụ thân.

Chu Du ở dưới thành ngẩng đầu nhìn, nàng đứng trên tường thành, gió lạnh thổi làm cho quần sam nàng bay bồng bềnh, nàng giống như tiên tử trên trời hạ xuống phàm trần. Nàng như vậy, như thế nào cũng không thể làm cho hắn buông tay. Nhưng mà, dù sao vẫn sẽ có một kết thúc, hắn mơ hồ cảm giác được kết thúc này không lâu nữa sẽ đến.

Buổi tối, ở phủ Thái Thú trong thành tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi tất cả tướng lĩnh đi theo Tôn Sách vào sinh ra từ gậy dựng giang sơn cùng nguyên Thái Thú và các thuộc hạ đã quy hàng.

Hoa Tô Ván bị tiếng ca múa cùng tiếng vui vẻ của các nam nhân ở bên ngoài đánh thức nên từ trên giường ngồi dậy. Đây là bữa tiệc thỏa sức ăn mừng của bọn họ, là hồi báo cho những ngày tháng bọn họ chịu nhiều vất vả. Hoa Tô Ván xuống giường đốt đèn, ngồi xuống cạnh bàn, trong phòng đột nhiên, có một chút ấm áp, nhưng mà dù có ấm áp thì nàng thế nào cũng không ngủ được. Hoa Tô Ván đẩy cửa phòng ra, nhẹ nhàng đi vào trong viện.

Một cơn gió lạnh thấu xương thổi tới, dường như thổi xuyên thấu thân thể Hoa Tô Ván, nàng nhìn không được run rẩy, kéo chặt vạt áo bông, tiếp tục đi tới. Cái tiểu viện này là một viện độc lập, đặc biệt chuẩn bị cho phu thê Quân sư, Hoa Tô Ván nhìn quanh sân nhỏ một vòng, tự giễu cười khẽ một tiếng, không quá vài ngày, thê tử Quân sư sẽ theo người ta bỏ trốn.

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Một Đêm Hồn Loạn

Giữa đêm tối, đột nhiên một cái bóng đen chợt lóe ở cửa viện, Hoa Tô Ván cả kinh, còn chưa kịp sợ hãi la lên thì một bàn tay to đã khoác lên trên vai nàng.

“Đừng sợ, là ta!” Một giọng nói âm trầm đè nén vang lên ở rất gần tai nàng, hơi thở khẽ phả bên tai nàng, làm cho nàng không khỏi nổi da gà khắp người.

“Là ai!” Hoa Tô Ván lạnh giọng hỏi, giọng nói này không phải là Chu Du cũng không phải Tiểu Hồng Phi, nhưng lại có một chút quen thuộc như vậy.

“Sao, ngay cả ta cũng không nhận ra nữa ư?” Trong tối đen lộ ra gương mặt với xương gò má cao xuất hiện ở trước mặt nàng, làm cho nàng không kiềm được rung mình một cái. Là hắn! Kẻ đã mang đến cho nàng sỉ nhục trước nay chưa từng có!

“Giật mình đúng chứ! Bất ngờ đúng chứ!” Ân Chuẩn âm trầm nở nụ cười, “Không ngờ rằng chúng ta còn có thể gặp mặt ở chỗ này phải không? Có điều, người không cần sợ, đêm nay ta sẽ không làm người bị thương, ta chỉ là tới chào hỏi người một tiếng mà thôi.”

“Tại sao ngươi lại ở đây?” Sau khi kinh ngạc, tâm tình Hoa Tổ Vấn bình phục lại rất nhanh.

“Hắn phải người truy sát, nhưng mà không giết được ta, có ai nghĩ tới ta sẽ từ quận Vô Lăng chạy xa như vậy đến tìm Hoa Hâm nương nhờ chứ!” Trong ánh mắt như chim ưng của Ân Chuẩn lộ ra tia hung ác, “Oan gia ngõ hẹp! Xem ra ta và hắn đã định sẵn nhất định phải có một kết thúc rồi!”

“Ta thấy ngươi vẫn là nên rời khỏi đây sớm một chút đi, chàng ấy sẽ không tha cho ngươi đâu!” Hoa Tổ Vấn lạnh lùng nói.

“Ngươi không khỏi cũng quá coi thường ta rồi! Ngươi liền chắc chắn ta nhất định sẽ bại dưới tay hắn sao!” Ân Chuẩn gầm nhẹ.

“Đương nhiên, ngươi có thể lập lại chiêu cũ, thế nhưng lúc trước ở trên thuyền ngươi còn không thể thực hiện được, bây giờ lại ở phủ Thái Thú, có nhiều người như vậy, ta nghĩ ngươi sẽ càng không thực hiện được.” Hoa Tổ Vấn bình tĩnh nói, lại một lần nữa đối mặt với hắn đã không còn sợ hãi.

Ân Chuẩn ha ha nở nụ cười: “Ngươi yên tâm, ta không ngu như vậy đâu, làm chuyện như vậy hiện tại đối với ta mà nói không có ích lợi gì. Ta có cách còn hay hơn!” Hắn lại lần nữa kề sát bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Nghe nói ngươi bây giờ đang là thể tử của Chu Du phải không?”

Trong lòng Hoa Tổ Vấn run lên: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

“Đừng gấp, ngươi yên tâm đi, ta không để các ngươi chết nhanh như vậy đâu, ta còn muốn xem kịch vui mà!” Nụ cười trên mặt Ân Chuẩn càng hung tợn hơn, làm cho Hoa Tổ Vấn từ lòng bàn chân dâng lên một trận hàn khí.

“Thứ ta không có được cũng sẽ không để hắn có được, nữ nhân ta không chiếm được hắn cũng đừng mong chiếm được! Ha ha ha ha...” Ân Chuẩn gần như điên cuồng mà cười rồi biến mất trong bóng đêm.

Hoa Tổ Vấn trở về phòng, ngồi xuống bên cạnh bàn, dùng dây cột tóc màu hồng nhặt cột chắt tóc xổ ra lại, hoàn toàn không có cảm giác buồn ngủ. Khuôn mặt dữ tợn của nam nhân kia không ngừng hiện lên trước mắt nàng, hắn lại xuất hiện, như một cơn ác mộng, giống như bóng với hình, lần này hắn lại định làm gì đây? Trong lòng nàng dâng lên nỗi bất an mơ hồ.

Cửa kẹt một tiếng đẩy ra, Chu Du mang theo mùi rượu nồng nặc đi vào. Hoa Tổ Vấn khẽ nhăn mày lại, hôm nay mùi rượu trên người hắn đặc biệt nồng nặc, thậm chí còn gay mũi!

“Nàng vẫn chưa ngủ sao?” Chu Du đến gần nàng, trên mặt cười như có như không, “Chờ ta sao?” Hắn nhẹ nhàng vươn một ngón tay sờ lên mặt nàng một cái, động tác có chút ngả ngớn.

Hoa Tổ Vấn đứng lên, cảm giác được có gì đó không bình thường, người nam nhân này chưa từng có cử chỉ như vậy bao giờ, chẳng lẽ thật sự do uống say?

Chu Du kéo vạt áo của mình, chẳng biết tại sao toàn thân của hắn lại nóng ran, nhìn nữ nhân trước mắt này, hắn lại dâng lên dục vọng mãnh liệt. Hắn từ từ đến gần nàng, ước chừng không được một tay kéo nàng vào trong lòng.

“Ngài làm gì vậy! Buông ta ra!” Hoa Tổ Vấn giãy giụa, lớn tiếng kêu. Người nam nhân này hôm nay rất không bình thường!

“Ta không buông! Đêm nay, ta muốn nàng!” Chu Du hung hăng áp môi hôn lên mặt nàng, thô bạo túm lấy vạt áo nàng.

Hoa Tổ Vấn liều mạng giãy giụa, không hiểu sao hôm nay người nam nhân vẫn nhả trước sau như một này lại cạy mạnh đến vậy, hắn một tay giữ chặt đầu nàng, bất chấp nàng ra sức đánh, chuẩn xác áp môi lên môi mềm mại của nàng.

Trong lúc tình thế cấp bách, Hoa Tổ Vấn hé miệng cắn mạnh một cái, tiếp đó là một mùi máu tanh nhanh chóng lan ra giữa môi và răng nàng.

Trên môi Chu Du một hồi đau đớn, hung hăng đẩy người trong lòng ra, mắt đỏ rống lên: “Nàng dám cắn ta!” Nhưng mà lời của hắn còn chưa rống xong thì thình lình nghe “chát” một tiếng, trên gương mặt liền trúng một cái tát thật mạnh.

“Chu Du! Ngươi khôn kiếp!” Hoa Tổ Vấn phẫn nộ kêu, nàng muốn đánh tỉnh hắn!

Thế nhưng, một khi dục vọng chiếm hữu mãnh liệt của nam nhân đã nổi lên thì có thể dễ dàng rút đi như vậy sao? Cho dù là nam nhân nho nhã trước sau như một cũng sẽ không! Khi tiếng kêu phẫn nộ của Hoa Tổ Vấn vẫn còn vang vọng trong phòng thì nàng cũng đã lần nữa bị nam nhân điên rồ này bế lên. Bất luận giãy giụa như thế nào, nàng cũng không thể kháng cự mà bị ném lên giường.

“Đêm nay, ta nhất định muốn nàng!” Chu Du hung hăng nói, biến hóa trên thân thể làm cho hành vi của hắn càng thêm thô bạo. Hắn cúi người áp lên thân thể nàng, bàn tay to cũng sờ lên trên người nàng.

“Không được! Chu Du! Không được!” Hoa Tổ Vấn khàn giọng kêu, nhưng mà tiếng kêu của nàng trong trường hợp cường bức này lại là yếu ớt vô lực.

Tiêu Hồng Phi đi trong gió lạnh, đêm nay, hắn uống không ít, một khi uống rượu, lúc đêm khuya yên tĩnh hắn sẽ càng nhớ nàng. Đột nhiên, một bóng đen ở cách đó không xa chợt lóe lên trước mắt hắn, trong lòng hắn run lên, nhanh chân đuổi theo hướng nơi bóng đen kia biến mất.

Đây là sân nhỏ của nàng và Chu Du, Tiêu Hồng Phi đuổi theo đến nơi này thì dừng chân lại. Cái bóng đen kia chính là hướng phương hướng này tới, xem ra nhất định đã vào sân nhỏ, nghĩ đến bóng đen có thể sẽ gây bất lợi cho nàng, bước chân hắn nhanh hơn đi vào.

Vừa mới vào sân nhỏ, một chút tiếng động trong phòng liền khiến hấn cảnh giác, đó là tiếng kêu của nàng, tiếng kêu mang theo thống khổ! Hấn bước nhanh đến phòng. “Không được! Chu Du, không được!” Giọng nói thống khổ của nàng rõ ràng truyền ra, làm cho tâm hấn không khỏi căng thẳng, hấn không chút do dự đá văng cửa phòng.

Trong phòng mờ tối, Tiêu Hồng Phi nhìn thấy trên giường Chu Du đang đè ở trên người nàng, mà nàng ở dưới người hấn chỗ vạt áo đã bị xé xuống một mảng lớn, lộ ra cổ trắng như tuyết! Một cổ phần lộ mảnh liệt trong nháy mắt dâng lên trong lòng hấn, hấn bước nhanh đi tới, một tay túm chặt sau cổ Chu Du, hung hăng ném hấn ta xuống đất. Ngay sau đó, đao đã ra khỏi vỏ, lưỡi đao sắc bén liền gác trên cổ Chu Du!

“Không được! Tiêu Hồng Phi!” Hoa Tổ Vãn lớn tiếng kêu lên. Nếu như Chu Du bị giết, từ nay chàng ấy và nàng cũng sẽ không được bình yên!

Tiếng kêu của Hoa Tổ Vãn làm cho Tiêu Hồng Phi tỉnh táo không ít, hấn ngẩng ra một lúc rồi đảo ngược sống đao đánh xuống thật mạnh, đem Chu Du vẫn còn trong trạng thái cuồng loạn đánh ngất đi.

Tiêu Hồng Phi xoay người nhẹ nhàng cúi xuống đỡ Hoa Tổ Vãn dậy, nhìn vạt áo nàng bị xé rách, từng đợt đau lòng dâng lên: “Nàng có sao không?”

“Ta không sao.” Hoa Tổ Vãn đáp, lấy từ trong tay nải ra một bộ y phục một lần nữa mặc vào.

Tiêu Hồng Phi nhẹ nhàng gom lấy mái tóc rối tung vì gãy giữa của nàng, thương tiếc vô hạn dùng dây cột tóc buộc chắc lại. “Vì sao nàng không cho ta giết hấn?” Hấn hỏi.

“Giết hấn rồi chúng ta sẽ không nói rõ được. Huống chi, tội hấn không đáng chết, chỉ là uống hơi nhiều thôi.” Hoa Tổ Vãn trả lời, “hấn ngày thường không như vậy, hôm nay đặc biệt khác thường.”

“Ngày mai ta sẽ đi chào từ biệt, ngày mai ta sẽ mang theo nàng cao chạy xa bay!” Tiêu Hồng Phi ôm chặt nàng vào lòng, dịu dàng nói, hấn không bao giờ muốn chia cắt với nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Có Miệng Mà Không Nói Rõ Được

Gió lạnh thổi làm hai cánh cửa mở rộng vang lên âm thanh phàn phật, trong phòng hai người yêu nhau ôm nhau thật chặt, dưới chân bọn họ là quân sư đang nằm bất tỉnh nhân sự.

“Hấn đã trở lại!” Lúc Hoa Tổ Vãn nhắc tới hấn ta, thân thể không khỏi khẽ run lên.

Tiêu Hồng Phi sùng sốt, trong lời nói của nàng lộ ra một chút khẩn trương, khẩn trương như vậy nàng rất ít khi biểu hiện ra. “Nàng nói Ân Chuẩn?” Hấn hỏi, chỉ có hấn ta mới có thể làm cho nàng có biểu hiện như vậy.

“Hấn đang ở phủ Thái Thú, hấn đến nương nhờ Hoa Hâm, trong buổi tiệc đêm nay chàng có nhìn thấy hấn không?”

“Không có. Hấn sẽ không để cho ta nhìn thấy hấn, bởi vì thời khắc ta nhìn thấy hấn một lần nữa cũng chính là giờ chết của hấn!” Trong mắt Tiêu Hồng Phi phát ra ánh sáng lạnh thấu xương, trong đầu bỗng nhiên chợt lóe lên một ý nghĩ, tim không khỏi đập lên thình thịch, hấn tách Hoa Tổ Vãn ra giữ chặt vai nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi: “Hấn đã tới tìm nàng sao? Hấn có làm gì nàng không?”

“Hấn đã tới tìm ta, nhưng không làm gì cả. Có điều, ta hoài nghi hấn nhất định là đang âm thầm tìm cơ hội, hấn nhất định sẽ tìm cơ hội trả thù chúng ta!” Lòng Hoa Tổ Vãn lại một lần nữa thấp thòm bất an, “ta không biết hấn muốn trả thù như thế nào.”

“Mặc kệ trả thù như thế nào, ta cũng không sợ hấn!” Tiêu Hồng Phi nhìn về mặt khăn trương của Hoa Tổ Vãn, trong lòng vô cùng thương tiếc, hấn đem nàng ôm chặt vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt nàng.

Vài tiếng bước chân dồn dập phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, cánh cửa vẫn còn đập trong gió bỗng nhiên ở trước cửa phòng xuất hiện một thiếu niên thân hình cao lớn, mày rậm mắt to, hấn nhìn thoáng qua trong phòng, liền quát to một tiếng “Quân sư” sau đó xông thẳng vào phòng. “Tả Tướng quân! Ngài đã làm gì quân sư vậy!” Thiếu niên quát lên, rút đao đeo trên người ra chia vào Tiêu Hồng Phi.

“Chẳng làm gì cả, ngài ấy chỉ ngất đi thôi.” Tiêu Hồng Phi lạnh lùng nhìn thiếu niên, trả lời.

Thiếu niên cảnh giác giờ đao, từ từ đến gần Chu Du, hơi khom lưng dò xét hơi thở của Chu Du rồi thở phào nhẹ nhõm một hơi. “Vì sao ngài lại đánh xỉu quân sư? Ngài đã làm gì phu nhân?” Hấn nghiêm nghị hỏi, nhìn nữ nhân xinh đẹp bên cạnh Tiêu Hồng Phi nghĩ: “Có lẽ là do háo sắc nên gan lớn bằng trời đây, mới làm ra chuyện ngỗ nghịch phạm thượng như thế!”

Tiêu Hồng Phi khẽ thở dài một tiếng, chuyện này thật là có miệng mà không nói rõ được, chỉ có thể chờ Chu Du tỉnh lại. Nhưng mà, câu nói tiếp theo của thiếu niên lại làm cho hấn kinh hãi.

Thiếu niên nói tiếp: “Đặng Đạt ngoài viện là ngài giết sao?” Đặng Đạt là một thị vệ, hôm nay mới được đưa đến hầu hạ Chu Du.

“Ta căn bản không nhìn thấy hấn!” Tiêu Hồng Phi trả lời, vào lúc hấn tới ngoài viện cũng không có ai, ngoại trừ cái bóng đen kia.

“Hiện tại ngài nói gì cũng không ai tin, cứ đi với ta gặp Đại tướng quân đã, đến lúc đó ngài ấy hấn sẽ có quyết định!” Thiếu niên một tay kéo cánh tay Tiêu Hồng Phi, tay còn lại cảnh giác giữ đao của hấn lên.

Tiêu Hồng Phi giận dữ, hất tay của hấn ra nói: “Vì sao ta phải đi theo ngươi, người không phải ta giết!”

“Không phải việc ngài có thể làm chủ, ta đã báo Hữu tướng quân gọi người đến rồi!” Hấn vừa dứt lời, ở cửa vang lên tiếng xoạt xoạt sau đó là một đội nhân mã tiến vào, vây Tiêu Hồng Phi ở giữa.

Ánh mắt Tiêu Hồng Phi sắc bén quét binh sĩ chung quanh một vòng, lạnh lùng nói: “Không phải ta sợ các ngươi, chỉ là không muốn tổn thương tình thù túc!” Hấn quay đầu lại hơi liếc nhìn Hoa Tổ Vần một cái rồi theo thiếu niên đi ra khỏi cửa.

Hoa Tổ Vần nhìn bóng dáng Tiêu Hồng Phi biến mất trong tầm mắt, lòng rất đau, nàng hiểu rõ chàng ấy, chàng ấy không muốn liên lụy đến nàng, cũng không muốn đả thương những huynh đệ đã cùng mình vào sinh ra tử trên chiến trường, lại càng không muốn để mình phải chịu oan. Nàng nhìn binh sĩ ở lại khiêng Chu Du đặt lên giường, khẽ thở dài, xem ra chỉ có chờ hấn tỉnh lại mới có thể cứu chàng ấy chứ?

Chu Du giật giật mí mắt hai cái, từ trong hôn mê tỉnh lại, đầu của hấn đau đến muốn nứt ra.

“Rốt cục ngài cũng tỉnh!” Giọng Hoa Tổ Vần lạnh lùng vang lên bên tai.

Chu Du vỗ vỗ đầu, kinh ngạc vì tối qua mình vậy mà lại say rượu, hấn luôn luôn biết không chế, rất ít khi say.

“Ngài còn nhớ rõ tối qua mình đã làm gì không?” Hoa Tổ Vần không chỉ có giọng lạnh như băng, mà ánh mắt nhìn hấn cũng là lạnh như băng.

Chu Du ngồi dậy suy nghĩ một chút, trong đầu dường như một mảnh hỗn loạn, hấn ngơ ngác hỏi: “Ta đã làm gì?”

“Ngài đã làm gì chẳng lẽ ngài không còn nhớ chút nào sao!” Hoa Tổ Vần phần nộ rồi, hấn tổn thương nàng có thể không so đo, nhưng nếu như hấn cái gì cũng không nhớ rõ, thì Tiêu Hồng Phi chắc chắn sẽ phải chịu oan!

Chu Du lại suy nghĩ một chút, bỗng nhiên, những hành động cuồng loạn tối hôm qua hiện lên trong đầu hấn, hấn... có phải đã cưỡng ép đoạt lấy nàng rồi không? “Ta... có phải đã làm gì nàng rồi không?” Hấn ngẩng lên hỏi, hấn không nên hành động như vậy, hấn vì chính mình mất không chế mà có chút ảo não.

“Ngài đã nhớ ra, vậy hãy đi cùng ta!” Hoa Tổ Vần muốn kéo hấn ra ngoài.

“Đi đâu?” Chu Du có chút kinh ngạc, nếu như hấn thật sự đã đoạt lấy nàng, nàng sẽ không phải có vẻ mặt thế này, một bộ dạng lòng nóng như lửa đốt.

“Đi đến chỗ Đại tướng quân!” Hoa Tổ Vần quát.

Chuyện này tại sao có thể như vậy, quá mức hoang đường! Trong thư phòng, Tôn Sách nhìn nghĩa đệ cao lớn anh tuấn ở trước mắt nói: “Ta thực không hiểu, đệ đường đường là một đấng nam nhi, làm sao ngay cả một nữ nhân cũng xử lý không được! Nói ra, ngay cả ta cũng muốn mất thể diện thay đệ, ở cùng phòng mấy tháng, thế mà đến giờ còn chưa viên phòng, càng hoang đường chính là lại khiến cho một thuộc hạ cũng dính líu vào!”

Chu Du khẽ thở dài một tiếng, không phản bác gì, huynh ấy nói quả thực rất đúng.

“Ta biết rõ đệ là một người tao nhã, thương hương tiếc ngọc, thế nhưng đối với nữ nhân có lúc cũng không nên quá nuông chiều, đệ là nhân vật oai phong một cõi trên chiến trường, sao lại bị một nữ nhân kiềm chế chứ!” Tôn Sách còn chưa hết giận, nói tiếp, hấn thật sự không thể hiểu được hành động của nghĩa đệ. Trong lòng của hấn, nữ nhân chỉ cần đoạt lấy thân thể của nàng, nàng sẽ khăng khăng một mực đi theo ngươi, Đại Kiều chính là một ví dụ rất tốt. Ban đầu nàng cũng là khốc mà gả tới, chỉ qua mấy đêm, nàng không phải là toàn tâm toàn ý đối với hấn sao.

“Nàng ấy không phải nữ nhân bình thường.” Chu Du lại thở dài một tiếng, yếu ớt nói.

“Cho dù không bình thường thì cũng chỉ là nữ nhân!” Tôn Sách mang theo chút tức giận phản bác, nghĩa đệ này, vừa nhắc tới nữ nhân kia liền có bộ dạng này! “Được rồi! Chuyện này, đệ không cần phải nhúng tay vào, cứ để ta giải quyết! Cho dù chuyện bị đánh ngất xỉu đệ không so đo thì vẫn còn có một mạng người cần giải quyết đây!” Tôn Sách phát phát tay nói.

Trong nhà giam bốc lên mùi ẩm mốc, Tiêu Hồng Phi lẳng lặng ngồi dưới đất, lặng yên nghĩ tới chuyện tối qua. Cái bóng đen kia là ai? Là hấn sao? Tất cả mọi chuyện đều vô cùng trùng hợp, chẳng lẽ đều là cái bẫy của hấn?

Trong quân doanh của Tôn Sách, quân quy tương đối nghiêm khắc, nếu như có người vô cớ giết người, ắt phải bị nghiêm trị, nặng nhất là tử hình! Tôn Sách đối với hấn coi như là chiếu cố, chỉ tạm thời giam hấn ở chỗ này, chờ Chu Du tỉnh lại sau đó mới xét xử. Nếu là người khác, chỉ cần riêng tội ban đêm xông vào phòng đánh ngất quân sư thì Tôn Sách đã phạt một trăm trượng trước rồi. Chứ đừng nói đến chuyện còn bị tình nghi giết người.

Từ âm thanh chìa khóa kêu leng keng từ xa đến gần, cai ngục xuất hiện bên ngoài phòng giam của Tiêu Hồng Phi, đi theo phía sau hấn là Đại Tướng

Quân khí thể hiện ngang Tôn Sách.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nhân Chứng Nặc Danh

Tôn Sách phát tay bảo cai ngục lui ra, lẳng lặng nhìn Tiêu Hồng Phi một lúc rồi khẽ thở dài chậm rãi nói: “Huynh là Tả Tướng quân của ta, từ trước đến nay rất anh dũng, ta chỉ là không hiểu vì sao huynh lại hồ đồ đến mức phạm phải chuyện như vậy.”

“Thuộc hạ không giết người!” Tiêu Hồng Phi nhìn vào mắt hắn, lạnh lùng nói.

“Huynh có chứng cứ gì chứng minh không phải do huynh giết? Đặng Đạt là bị người ta vịn gậy cỏ mà chết, đêm đó, chỉ có mình huynh xông vào trong viện kia, huynh là tình nghi lớn nhất!”

“Có ai tận mắt nhìn thấy thuộc hạ vịn gậy cỏ của hắn sao? Thuộc hạ đã nói từ đầu, lúc thuộc hạ vào viện cũng không trông thấy Đặng Đạt ở cửa.”

“Vậy vì sao huynh lại đi vào viện của Quân sư?”

“Lúc buổi tiệc kết thúc, thuộc hạ đang đi về, chợt thấy có một bóng đen thoáng xẹt qua, liền đuổi theo, sau đó đuổi tới viện của Quân sư.”

“Nếu là đuổi theo bóng đen, vậy tại sao huynh lại vào phòng quân sư, còn đánh đệ ấy hôn mê?” Tôn Sách truy hỏi.

“Thuộc hạ...” Tiêu Hồng Phi nghẹn lời, hắn phải nói như thế nào, chẳng lẽ nói là nhìn thấy Chu Du muốn cưỡng đoạt Hoa Tả Vãn? Nói ra ai sẽ tin? Hơn nữa, cho dù Quân sư muốn làm gì đó phu nhân của hắn thì cũng là chuyện phu thê người ta, liên quan gì tới hắn?

Tôn Sách nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Tiêu Hồng Phi, khẽ thở dài một hơi nói: “Từ xưa, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huynh cùng nghĩa đệ đều là anh hùng, chỉ là mỹ nhân trong thiên hạ còn nhiều mà, cần gì phải đồng thời khổ sở vì một ả mỹ nhân chứ? Cái chết của Đặng Đạt có điểm kỳ quặc, hơn nữa cũng không có chứng cứ chứng minh là do huynh làm, hôm nay ta liền tạm thời thả huynh ra. Còn về chuyện huynh đánh ngất Quân sư, đệ ấy chủ động đề xuất không truy cứu, ta cũng sẽ không truy cứu huynh, thế nhưng, ta vẫn muốn khuyên huynh một câu, nên sớm từ bỏ nữ nhân kia, toàn tâm theo ta chinh phạt thiên hạ đi! Chờ chúng ta lập nên nghiệp lớn rồi ta sẽ tuyển vài chục mỹ nhân tùy huynh chọn.” Từ đáy lòng mà nói, hắn vẫn là ái tài, đặc biệt là tướng tài giống như Tiêu Hồng Phi.

Nhưng mà, câu trả lời của Tiêu Hồng Phi lại làm cho hắn thất vọng rồi. Tiêu Hồng Phi chỉ đơn giản nói một câu: “Thuộc hạ sẽ không từ bỏ nàng!”

“Vì sao! Nàng ta là thê tử của Chu Du!” Trong giọng nói của Tôn Sách lộ ra một chút tức giận.

“Nàng là thê tử của thuộc hạ!” Tiêu Hồng Phi kiên định nói, nếu Đại tướng quân đã biết chuyện trong đó, hắn cũng thẳng thắn nói ra.

“Nàng ta đã cùng Chu Du bái đường !”

“Trước đó nàng cũng đã cùng thuộc hạ thành thân! Các người chỉ là đã làm nàng thành nhị tiểu thư Kiều gia nên cưỡng chế cưới vào cửa mà thôi!”

“Cho dù là cưới làm, nàng ta cũng đã thành thân với Chu Du mấy tháng, hơn nữa trong toàn quân, không ai không biết nàng ta là thê tử của Quân sư, huynh có thể làm thế nào?”

“Thuộc hạ không quan tâm nhiều như vậy, tóm lại là thuộc hạ muốn dẫn nàng đi, thuộc hạ đã nghĩ kỹ, hôm nay sẽ chào từ giả ngài, từ chức Tả tướng quân.” Tiêu Hồng Phi bình tĩnh nhìn mặt Tôn Sách sắp bộc phát tức giận nói.

“Đã như vậy thì huynh cứ ở trong nhà lao này luôn đi, cho đến khi huynh rửa sạch được tình nghi sát hại Đặng Đạt mới thôi!” Tôn Sách phẫn nộ phẩy tay áo một cái, xoay người đi ra khỏi nhà giam. Thật là một nam nhân bướng bỉnh! Bất luận như thế nào, hắn cũng không thể để hắn ta làm ra chuyện không đúng mực như vậy, đã thế, hãy để hắn ta ngồi trong lao mấy ngày đi!

Tôn Sách tức giận trở lại thư phòng, nhìn thấy Hoa Hâm đang đợi, theo bên cạnh hắn ta còn có một lão đầu nhỏ gầy.

“Tìm ta có chuyện gì?” Tôn Sách hơi có chút mệt mỏi ấn huyệt Thái Dương hỏi, chuyện của hai nam nhân kia thật sự so với đánh trận còn làm cho hắn mệt mỏi hơn.

“Đại tướng quân, nghe nói thị vệ của Quân sư bị người ta vịn gậy cỏ sát hại phải không?” Hoa Hâm cười cười, mang chút ít cẩn thận hỏi.

Tôn Sách lại nhíu mày, thật là chuyện xấu truyền ngàn dặm! “Đúng là có việc này, bất quá vẫn chưa tìm được hung thủ.” Tôn Sách nhàn nhạt nói.

“Người này vốn là hạ nhân trong phủ Thái Thú của ta, chuyên phụ trách chăm sóc hoa cỏ trong viện nên nơi hắn ở là đằng sau tiểu viện của Quân sư. Tới

hôm qua, hấn dậy đi nhà xí đã nhìn thấy hung thủ sát hại thị vệ.” Hoa Hâm kéo lão đầu ra phía trước nói.

Tôn Sách mờ to mắt, nhướng mày, hỏi lão đầu nhỏ gầy kia: “Người nhìn thấy hung thủ?”

Lão đầu nhỏ gầy gật đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Tôn Sách, nhỏ tiếng đáp: “Tiểu nhân nhìn thấy, chỉ là trời tối, nhìn thấy cũng không rõ ràng.”

“Không sao, người trước nói về tướng mạo của hung thủ xem.” Tôn Sách nói.

“Người kia thân hình cao lớn cường tráng, một thân trường sam, bên eo có đeo bội đao, thân thủ tương đối nhanh nhẹn, chỉ thấy hấn và người thị vệ kia đánh nhau một hồi, sau đó giữ lấy đầu người thị vệ vụn nhẹ một cái, người thị vệ kia liền nằm xuống.” Lão đầu trả lời.

“Người thấy rõ tướng mạo của hung thủ kia không?” Tôn Sách vội hỏi.

“Trong bóng tối không nhìn thấy rõ, chỉ mơ hồ nhìn được một bên mặt...”

“Thị vệ kia là bị hung thủ vụn gãy cổ ở chỗ nào?”

“Ngay ngoài cửa viện.” Lão đầu trả lời, “Lúc ấy tiểu nhân sợ hãi, không biết xảy ra chuyện gì cho nên không dám lộ diện, mãi đến hôm nay nghe nói thị vệ của Quân sư đã chết, mới tìm lão gia tiểu nhân nói ra chuyện tối hôm qua chứng kiến.”

Không thấy rõ tướng mạo, vẫn không thể khẳng định chính là Tiêu Hồng Phi, Tôn Sách suy tư, nếu như không có chứng cứ xác thực, không thể liên để dàng định tội như vậy. “Nếu cho người gặp hung thủ kia lần nữa, người có thể nhận ra không?” Hấn hỏi.

“Hấn là có thể.” Lão đầu suy nghĩ một chút, khẳng định trả lời.

“Được.” Tôn Sách đáp, lớn tiếng kêu thuộc hạ ở ngoài cửa: “Lữ Mông!”

Cửa phòng đẩy ra, thiếu niên mày rậm mắt to tối hôm qua đi vào.

“Người ghé tai lại đây.” Tôn Sách nói với Lữ Mông, đợi hấn đến gần, ở bên tai của hấn nói nhỏ vài câu, sau đó vỗ vai Lữ Mông nói: “Đi đi!”

Lữ Mông đáp lời đi ra ngoài. Tôn Sách nhìn Hoa Hâm cùng lão đầu kia nói: “Chờ một chút, các người sẽ theo ta đi nhận dạng.”

Trong đại viện phủ Thái Thú, vài nam nhân cao lớn xếp thành một hàng đứng, Tiêu Hồng Phi đang ở trong đó.

Ở sau lưng bọn họ, cách bọn họ khoảng một cửa viện, vài người đang đứng nhìn phía sau cửa. “Người nhìn thật kỹ, xem trong mấy người nam nhân kia, có người nào là hung thủ đêm qua người nhìn thấy không?” Tôn Sách nói với lão đầu kia, hấn cố ý an bài như vậy, chính là hy vọng có thể cho Tiêu Hồng Phi một phân xét công bằng, nếu như lão đầu có thể từ trong mấy người có vóc dáng tương tự với hấn chỉ ra được hấn, vậy Tiêu Hồng Phi liền không còn gì chối cãi rồi.

Lão đầu do dự, nhìn lại nhìn, mấy nam nhân kia vóc dáng tương tự, bên hông đều đeo bội đao. Hấn do dự nói: “Bọn họ vóc dáng tương tự, nếu như có thể bảo bọn họ hoạt động một chút, có lẽ tiểu nhân càng dễ xác định hơn.” Tôn Sách khẽ mỉm cười, khoát tay.

Lữ Mông nhìn thấy ra hiệu của Tôn Sách, lập tức hạ lệnh: “Hai người một đội đánh!”

Tiêu Hồng Phi rất buồn bực, nhưng mà tình thế đã không cho phép hấn suy nghĩ nhiều, bởi vì đã có một đại hán đánh về phía hấn, hấn đành phải ra tay tiếp chiêu.

“Là hấn!” Lão đầu khê kêu sợ hãi một tiếng, ngón tay vững vàng chỉ vào Tiêu Hồng Phi, khẳng định lập lại: “Chính là hấn, chính là hấn! Tiểu nhân nhớ rõ bộ dạng hấn khi đánh nhau cùng người thị vệ kia ngày hôm qua!”

Tôn Sách sắc mặt trầm xuống, vung tay lên, Lữ Mông lập tức hạ lệnh: “Ngừng!” Sau đó liền dẫn Tiêu Hồng Phi đi tới.

“Người có biết hấn không?” Tôn Sách lạnh lùng nhìn Tiêu Hồng Phi sau đó chỉ tay về phía lão đầu kia hỏi.

Tiêu Hồng Phi liếc nhìn lão đầu một cái, trả lời: “Không biết.”

“Tốt lắm! Giam Tiêu Hồng Phi vào trong lao, tùy ý nghiêm hình!” Tôn Sách quát to. Thực hy vọng không phải là hấn ta, nhưng mà, sự thật lại làm cho hấn vừa thất vọng lại vừa tức giận!

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Cách Cứu Chàng

“Không!” Tim Hoa Tổ Vấn lặng đi, lớn tiếng nói, “Không thể nào, chàng ấy không có giết người!”

“Hiện tại chứng cứ rành rành, cũng đã có nhân chứng chứng minh nhìn thấy Đặng Đạt bị hấn giết chết!” Chu Du nhìn mặt Hoa Tổ Vấn tái nhợt, trong lòng đau nhói.

“Đó là vu khống!” Hoa Tổ Vấn kêu lên.

“Nàng có thể đưa ra chứng cứ gì chứng minh người không phải là bị hấn giết?” Chu Du lớn tiếng nói.

“Là hấn ta, nhất định là hấn ta!” Hoa Tổ Vấn nhớ tới kia gương mặt gian ác kia, nhất định là hấn hãm hại Tiêu Hồng Phi.

“Ài?”

“Một thuộc hạ của Hoa Hâm, tên là Ân Chuẩn, hấn ta có thù oán với Tiêu Hồng Phi, lúc nào hấn ta cũng muốn dồn Tiêu Hồng Phi vào chỗ chết!”

Chu Du suy nghĩ một chút, lúc Hoa Hâm đầu hàng đã dâng lên danh sách những thuộc hạ dưới quyền hấn, nhưng mà đối với cái tên này gần như là không có ấn tượng. “Hoa Hâm không có thuộc hạ nào tên là Ân Chuẩn.” Hấn nhìn vào mặt Hoa Tổ Vấn chậm rãi nói.

“Không! Chính hấn nói với ta hấn đã quy phục Hoa Hâm! Ngài dựa vào cái gì mà nói không có? Kỳ thật trong lòng ngài căn bản đã không muốn giúp chàng ấy, có đúng không?” Hoa Tổ Vấn hỗn loạn gầm lên với Chu Du, cực nhanh chạy ra ngoài cửa. Nàng không thể nào bình tĩnh được, sau khi nghe nói chàng ấy bị đánh ba trăm quân côn thì nàng làm sao có thể bình tĩnh được đây!

“Nàng muốn đi đâu!” Chu Du kéo cánh tay nàng lại.

“Ta muốn đi gặp chàng ấy!” Hoa Tổ Vấn dùng sức hất tay hấn ra, gầm lên, nàng muốn đi gặp chàng ấy, nhất định phải đi!

“Nàng gặp thế nào! Hấn hiện tại bị trói trên cây cột ở sân luyện võ, làm sao nàng gặp được!” Chu Du không nhịn được cũng lớn tiếng kêu lên, sân luyện võ là nơi huấn luyện binh lính, cấm nữ nhân vào bên trong, cho dù nàng là thế tử Quân sư cũng không thể ngoại lệ.

“Ngài không cần lo cho ta!” Hoa Tổ Vấn cuồng loạn gầm lên, nước mắt không ngăn được từ khóe mắt chảy xuống.

Nàng rơi lệ, vì hấn ta mà rơi lệ! Trong lòng Chu Du đau đớn, hít thở không thông. Nàng cười, nàng rơi lệ, đều là vì Tiêu Hồng Phi, kiếp này có lẽ nàng sẽ vĩnh viễn không vì hấn mà rơi một giọt lệ nào! Trong nháy mắt này, Chu Du hận sao người bị trói trên cây cột kia không phải là mình, ít nhất như vậy nàng sẽ bởi vì đồng tình mà nhìn hấn thêm vài lần!

Hoa Tổ Vấn cuối cùng cũng thoát được tay Chu Du, cực nhanh chạy ra ngoài, nhưng phương hướng nàng chạy tới không phải sân luyện võ, mà là tiểu viện của Tôn Sách. Chu Du vừa nói như vậy nàng đã biết, nàng căn bản không thể gặp chàng ấy được, bây giờ người duy nhất có thể cứu chàng ấy cũng chỉ có Đại tướng quân Tôn Sách, ở nơi này tất cả mọi chuyện đều do hấn định đoạt!

Nàng cực nhanh chạy về phía thư phòng Tôn Sách, ở trước cửa lại bị thiếu niên này rậm mắt to kia ngăn cản. “Để cho ta vào!” Hoa Tổ Vấn gầm lên.

“Để cho nàng vào đi!” Giọng Tôn Sách ở trong phòng vang lên.

Hoa Tổ Vấn đẩy cửa đi vào, nhìn chằm chằm Tôn Sách: “Thả chàng ấy ra! Chàng ấy không có giết người!”

Tôn Sách không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng một lúc, hỏi: “Cô có chứng cứ gì chứng minh hấn không giết người? Chúng ta lại có chứng cứ chứng minh hấn giết người!”

“Ta tạm thời không có chứng cứ, nhưng chàng ấy thật sự là bị vu oan!”

“Chứng cứ đã không có, vậy thì nói gì cũng vô dụng! Huống chi, hiện tại, ba trăm quân côn cũng đã đánh, nói những thứ này cũng vô ích.” Tôn Sách nói, hình phạt hấn phạt Tiêu Hồng Phi không phải là nghiêm khắc nhất, rốt cuộc vẫn là có chút không đành lòng, thế nhưng, đây là quân đội, mọi chuyện đều phải có quy tắc, và lại những quy tắc này quyết không thể phá vỡ, nếu không quân sẽ không còn ra quân nữa.

“Thả chàng ấy từ trên cột xuống!” Hoa Tổ Vấn nói.

Tôn Sách nhướng mày, đứng lên đến gần nữ nhân này: “Cô đang ra lệnh cho Đại tướng quân ta sao?” Ở nơi này, đâu tới phiên nữ nhân nói chuyện!

“Ta nào dám.” Hoa Tổ Vấn cười lạnh một tiếng nói, “Ngài là Đại tướng quân, là vua nơi này.”

“Đã như vậy, cô nên biết đúng mực mới phải!” Tôn Sách nghiêm nghị nói, nữ nhân này chính là bị nghĩa đệ làm hư, hấn phải giáo huấn kỹ nàng ta một phen! “Trói ở trên cột là quy tắc của quân đội, bất kì người nào vô cớ giết binh lính trong quân đều phải chịu nghiêm phạt như vậy!”

“Nhưng mà, chàng ấy đã bị đánh quân côn, lại bị trói ở trên cây cột chịu gió thổi mưa dầm sẽ chết mất!” Hoa Tổ Vấn vừa nghĩ tới Tiêu Hồng Phi đang phải chịu những hành hạ không đáng phải chịu thì trong lòng liền mơ hồ đau.

“Vậy thì phải xem vận số của hần, hần có thể gắng gượng mà vượt qua chính là mạng hần lớn, tất cả đều không so đo nữa, còn nếu không vượt qua được chỉ có thể trách hần tự làm tự chịu!” Tôn Sách nói xong nhìn về mặt đau đớn kịch liệt của nàng, trong lòng bỗng nhiên có một chủ ý, vì vậy hần nói tiếp: “Trời hần ba ngày đã là ta hạ thủ lưu tình, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Hoa Tô Vãn lập tức hỏi.

“Nếu như cô đồng ý với ta một điều kiện, đó là về sau không bao giờ dính dáng gì đến hần nữa, toàn tâm toàn ý ở lại bên cạnh nghĩa đệ ta, ta có thể can nhắc chỉ trời hần một ngày, hiện tại đã qua nửa ngày rồi, nếu như cô đáp ứng, buổi tối hần có thể được thả xuống.” Hần nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mắt này, chậm rãi nói, mặc kệ thế nào, hần cũng không thể để nghĩa đệ hần gặp phải sỉ nhục tồi tệ nhất của nam nhân được.

Hoa Tô Vãn giật mình, nàng cho tới bây giờ cũng không hề nghĩ tới một ngày nào đó sẽ dùng cách này để cứu Tiêu Hồng Phi.

“Thế nào? Không thể đưa ra quyết định được sao? Như vậy đi, ta bảo Lữ Mông cùng cô đi nhìn hần một lần, sau đó cô lại đến đây trả lời ta.” Tôn Sách nói.

Gió rét gào thét xen lẫn bông tuyết rơi thổi bay cát đất, làm cho cả sân luyện võ bao phủ trong một mảnh cát vàng. Bây giờ đang là giờ cơm trưa, quân lính đều rút vào trong doanh trường ẩm áp hưởng thụ bữa trưa mỹ vị, may mắn tránh thoát được trận gió tuyết này.

Ở ngay chính giữa sân luyện võ có một cây cột, trên đỉnh cột có cắm một ngọn cờ đang tung bay, trên đó viết chữ “Ngô” thật to, mà phần dưới cây cột thì đang trôi một người, người đó máu me đầy người gần như đang hấp hối.

“Tiêu Hồng Phi!” Ngay cửa lớn sân luyện võ, Hoa Tô Vãn than khóc trong gió rét lại yếu ớt như vậy, âm thanh kia còn chưa truyền đi đã bị gió thổi tan ra mất. Nước mắt cùng bông tuyết lẫn lộn với nhau, thấm ướt gò má trắng nõn của nàng, đôi mắt nàng dần dần nhòa đi.

“Cho ta qua xem chàng ấy một chút đi!” Hoa Tô Vãn quay đầu nói với Lữ Mông, gần như là cầu khẩn.

Lữ Mông trong lòng mềm nhũn, nỗi đau thương trong mắt nữ nhân xinh đẹp kia làm cho tim hần không khỏi run lên một cái, nhưng mà, hần không thể làm như vậy, đó là việc Đại tướng quân đã dặn dò nhiều lần. “Không được.” Hần nói, trong giọng nói lại thiếu một chút cương quyết.

Máu, máu, máu! Trong mắt Hoa Tô Vãn đã không còn nhìn thấy Tiêu Hồng Phi, chỉ nhìn thấy một màn máu, máu kia đang chảy ở giữa sân luyện võ, đầm vào mắt nàng, đục khoét lòng nàng, làm cho nàng không thể hít thở! Nàng nắm chặt tay áo Lữ Mông, run giọng nói: “Dẫn ta đi gặp Đại tướng quân, dẫn ta đi gặp Đại tướng quân!”

Tôn Sách khẽ cười, hần biết nàng sẽ đáp ứng, đây là nữ nhân, nhục cảm vĩnh viễn đều là nam nhân!

“Ta lập lại lần nữa, điều kiện của ta chính là, lập tức thả chàng ấy!” Hoa Tô Vãn lạnh lùng nói.

“Được thôi! Chỉ cần cô tuân thủ lời hứa!” Tôn Sách trả lời. Cuối cùng, cũng giúp nghĩa đệ thuận lợi giải quyết chuyện này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Y Nữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đau Buồn Lưu Luyện

Hoa Tô Vãn xách theo hòm thuốc đón gió Bắc rét lạnh vội vội vàng vàng đi tới, thậm chí còn chưa kịp cảm nhận cái lạnh của gió rét. Chàng ấy đang chờ nàng, chờ nàng đến cứu mạng!

Tôn Sách đồng ý với nàng, để nàng chữa trị cho chàng ấy, đây cũng coi như sự kết thúc của bọn họ.

Lữ Mông đưa nàng đến cửa phòng, nhẹ nhàng phát tay cho binh lính canh giữ ở cửa lui xuống, nói với nàng: “Phu nhân không cần phải gấp, từ từ mà chữa trị, ta ở trong một phòng gần chỗ này chờ phu nhân.” Cho dù hần chỉ là một thiếu niên, còn chưa hiểu tình là gì, nhưng vẫn bị ánh mắt Hoa Tô Vãn làm cảm động.

Hoa Tô Vãn giật đầu, vươn tay run rẩy khẽ đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng có mùi máu tươi nhàn nhạt, hần đang cúi người ở trên giường không nhúc nhích.

Vào khoảnh khắc Hoa Tô Vãn nhìn thấy hần, tình cảm trong lòng cuối cùng cũng như đê vỡ, nàng chạy vội đến bên cạnh hần, không khỏi thất thanh khóc òa lên, một lần lại một lần gọi tên của hần.

Tiêu Hồng Phi đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, âm thanh quen thuộc bên tai liền giống như một loại thuốc trợ tim, làm cho ý thức của hần trong nháy mắt thanh tỉnh không ít. Hần xoay đầu lại, nhìn bộ dạng nữ nhân hần yêu mến thất thanh khóc nức nở, trong lòng tràn lên một tầng ẩm áp, miễn

cường nở một nụ cười với nàng.

“Chàng sao rồi?” Hoa Tổ Vấn nhẹ nhàng đỡ cánh tay của hắn, giúp hắn ngồi ngay ngắn, cánh tay coi như vẫn bình thường, nhưng trước ngực và sau lưng thì đều đã máu thịt lẫn lộn.

“Không chết được.” Tiêu Hồng Phi nhếch miệng cười.

“Sao chàng lại ngốc như vậy! Vì sao không phản kháng, lại cứ để bọn họ đánh như vậy chứ!” Hoa Tổ Vấn khẽ hét lên, nhưng trong lòng lại đau đớn từng hồi.

“Những quân côn kia có là gì, ta không sợ bị đánh.” Tiêu Hồng Phi nói. Hắn không thể chạy, cũng không muốn chạy, hắn biết rõ, chỉ cần lần này hắn có thể không chết thì chuyện trước đó sẽ không ai tính toán nữa, chỉ cần hắn gắng gượng vượt qua ắt sẽ có cơ hội mang nàng rời đi.

Hoa Tổ Vấn không nói gì thêm, khẽ thở dài một hơi, đem môi ấm áp của mình khắc sâu lên môi hắn, nhiều ngày nhớ nhung cùng lo lắng, quyến luyến sâu sắc cùng không nở chỉ có nụ hôn thật sâu này mới có thể thổ lộ hoàn toàn được. Qua hôm nay, bọn họ cũng sẽ không thể nào bên nhau được nữa rồi!

Tiêu Hồng Phi nhiệt liệt đáp lại nụ hôn ngọt ngào kia, hận không thể đem nàng chôn chặt vào lòng mình. Nhưng mà, chỉ cần hắn hơi khẽ động thì cơ thể của hắn sẽ rất đau đớn.

Hoa Tổ Vấn lưu luyến rời khỏi bờ môi hắn, cố gắng mỉm cười, nói với hắn: “Vẫn nên chữa trị vết thương của chàng trước đã.” Y phục đã bị gió thổi khô, dính chặt vào trên vết thương máu thịt lẫn lộn của hắn, nàng cần dùng nước chậm rãi thấm ướt miệng vết thương, sau đó đem tách quần áo ra khỏi miệng vết thương. Nàng đẩy cửa ra, hướng về gian phòng cách đó không xa hô to: “Đem một chút nước ấm đến đây!”

Vào mùa đông ngày luôn rất ngắn, trời dần dần tối, trong phòng được bùng đến một chậu than, vết thương vẫn đang tiếp tục được xử lý, động tác của Hoa Tổ Vấn rất chậm rất nhẹ nhàng, bởi vì mỗi một động tác của nàng đều sẽ mang đến cho chàng ấy sự đau đớn rất lớn. Nàng không muốn làm chàng ấy phải chịu thêm những đau đớn này nữa.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa rất nhẹ, Hoa Tổ Vấn mở cửa, Lữ Mông đứng ở bên ngoài, hắn nói: “Vết thương xử lý xong chưa? Cần phải đi rồi.”

“Vẫn chưa xong.” Hoa Tổ Vấn trả lời, “Có người canh chừng, ta cũng không thể nào trốn được.”

Lữ Mông thoáng nhìn vào trong phòng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta sẽ bảo nhà bếp đem com đến, sau khi phu nhân xử lý vết thương cho Tả Tướng quân xong hãy cùng nhau dùng com rồi hẵng đi.”

Hoa Tổ Vấn cảm kích nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn người!” May nhờ có người thiếu niên này, ít nhất nàng vẫn có thể cùng hắn ăn một bữa com cuối cùng.

Băng bó ổn thỏa, thay y phục sạch sẽ cho Tiêu Hồng Phi xong, Hoa Tổ Vấn đã có một tảng mỡ hôi mốc. Tiêu Hồng Phi xoay người lại, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra nụ cười vô cùng xán lạn, mặc dù vẫn đang rất đau, nhưng hắn vẫn không chút do dự ôm chặt nàng vào lòng, lúc này đây, hắn chợt muốn cứ ôm nàng như vậy, ôm nàng mãi cho đến thiên trường địa cửu!

Tiếng gõ cửa không đúng lúc vang lên ở bên ngoài, một giọng nhỏ nhẹ nói: “Đưa com.”

Hoa Tổ Vấn mở cửa, một thiếu niên nhỏ gầy mang theo hộp com đi vào, trong khoảnh khắc thiếu niên nhìn thấy Tiêu Hồng Phi, thân thể không ngăn được run rẩy. “Tiêu đại ca!” Hắn gọi chàng ấy, nước mắt tuôn trào.

Gương mặt Tiêu Hồng Phi lạnh hơn, thế nhưng trong lòng lại có chút ấm áp, hắn nhẹ nhàng hỏi: “Sao người lại tới đây?”

“Tiêu đại ca!” Tiểu Kiều hô to, không kiềm được mà nhào vào lòng Tiêu Hồng Phi đang ngồi trên giường. Tiêu Hồng Phi nhin đau khẽ đẩy nàng ta ra, hơi khó xử nhìn thoáng qua Hoa Tổ Vấn.

Hoa Tổ Vấn không có tức giận, trong lòng chỉ có nhàn nhạt bi ai. Vào lúc thiếu niên kia gọi tên chàng ấy, nàng liền cảm giác được thiếu niên này chính là thiếu nữ đêm đó cùng chàng ấy hôn nhau! Nhưng mà, hiện tại, đáy lòng của nàng đã không còn ghen tuông, ăn xong bữa com này duyên phận của nàng và chàng ấy cũng sẽ tận, về sau, bên cạnh chàng ấy có thể có một cô gái như vậy cũng không tồi! Nàng nhàn nhạt nhìn cô gái kia cười cười.

Lúc này Tiểu Kiều căn bản không hề chú ý đến Hoa Tổ Vấn, nàng nhìn Tiêu Hồng Phi từ trên xuống dưới, khẩn trương hỏi: “Vết thương của huynh có nặng không, Tiêu đại ca?” Ngày hôm trước nàng bởi vì yến tiệc phải theo đầu bếp đến phủ Thái Thú để giúp đỡ, về sau nghe nói chuyện của Tiêu Hồng Phi nên đã rất lo lắng, lại khổ nỗi không có cách nào đi gặp huynh ấy. Hôm nay nghe nói đưa com đến cho Tả Tướng quân, nàng liền vội vàng nói với đầu bếp muốn đi đưa com, chính là vì có thể liếc nhìn huynh ấy một cái.

“Ta không sao.” Tiêu Hồng Phi nhàn nhạt trả lời, “Vết thương đều đã được băng bó ổn thỏa rồi.”

Tiểu Kiều lúc này mới ý thức được, thì ra là nàng ấy cũng ở đây! Nàng ấy vẫn xinh đẹp như vậy, chỉ là trên dung nhan tuyệt sắc kia thế nhưng lại có thêm một chút đau buồn. Nàng ấy đang nhìn nàng cười, nụ cười nhàn nhạt thoải mái kia giống như đang nói với nàng điều gì đó. Tiểu Kiều ngậm ngùi cả người, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh bàn, lấy thức ăn trong hộp ra nói: “Hai người... dùng com đi.”

Tiêu Hồng Phi cử động muốn xuống giường, Hoa Tổ Vấn kịp thời ngăn hắn lại: “Chàng ngồi đó đi, chàng mất máu quá nhiều bây giờ vẫn còn yếu, ta đút cho chàng.” Nàng nói rồi gấp một vài món ăn bỏ vào trong chén, đi đến bên giường.

Tâm Tiểu Kiều co rút đau đớn một chút, tình cảm nồng đậm giữa bọn họ đã sớm tràn ngập vào không khí cả căn phòng nhỏ này, nàng xoay người nhẹ giọng nói: “Hai người dùng cơm đi, ta đi trước.”

“Cô nương! Cảm ơn cô!” Hoa Tổ Vấn nhẹ nhàng gọi nàng ta lại, nhìn nàng ta khẽ mỉm cười.

Tiểu Kiều quay đầu, nhàn nhạt cười đáp trả, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Tiêu Hồng Phi nhìn Hoa Tổ Vấn tỉ mỉ thổi nguội canh nóng cho hắn, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, có thể có được sự chăm sóc chu đáo của nàng thế này, cho dù bắt hắn chịu tội một lần nữa, hắn cũng không chút do dự!

Hoa Tổ Vấn chuyên tâm dứt hắn, tựa hồ muốn gửi gắm tất cả tình cảm của mình vào bữa cơm này, để cho hắn ăn vào bụng. Nàng dứt từng miếng từng miếng, nước mắt không kiềm được theo khóe mắt chảy xuống.

“Nàng làm sao vậy?” Tiêu Hồng Phi phát hiện nàng rơi lệ, không nhịn được hỏi.

Hoa Tổ Vấn cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt, trả lời: “Ta chỉ là thấy bộ dáng chàng bây giờ nên đau lòng thôi.”

“Không, ta tình nguyện vĩnh viễn như vậy, để nàng vĩnh viễn chăm sóc ta!” Tiêu Hồng Phi ngây ngốc nói.

“Đừng nói linh tinh, chàng nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt, yêu quý thân thể của mình.” Hoa Tổ Vấn để chén cơm xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, “Ta đi về trước, tối nay chàng phải nghỉ ngơi thật tốt đây.”

“Đừng đi.” Không biết tại sao trong lòng Tiêu Hồng Phi lại dâng lên nỗi bất an rõ rệt, hắn không muốn để nàng đi, hắn sợ để nàng đi rồi sẽ không còn được gặp lại nàng nữa.

“Không phải do ta.” Hoa Tổ Vấn quay đầu lại cười nhàn nhạt, “Lữ Mông còn chờ ta ở bên ngoài, chàng trước tiên dưỡng thương cho tốt, về sau có cơ hội sẽ gặp lại.” Nàng nói xong quay đầu đi, đè nén đau đớn trong lòng mình, bước nhanh ra cửa. Nàng không thể nhìn chàng ấy, nếu nhìn nữa sẽ thật sự không đi được, đến lúc đó, chàng ấy và nàng sẽ chịu càng nhiều đau khổ hơn, mà cơ thể chàng ấy đã quá yếu rồi, không thể lại chịu thêm hành hạ như vậy nữa!

Bạn đang đọc truyện *YNữ Lạnh Nhạt Vs Tướng Quân Nóng Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.